

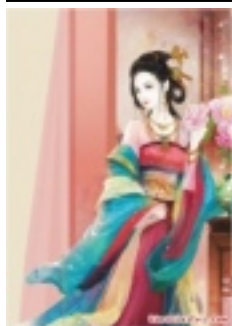
Phù Dao Hoàng Hậu

Contents

Phù Dao Hoàng Hậu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	13
4. Chương 4	16
5. Chương 5	19
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11: Giông Tố Cuồng Nộ	33
12. Chương 12: Gặp Mai Phục Sau Núi	36
13. Chương 13: Phá Trận Tuyết Đẹp	38
14. Chương 14: Ta Ở Địa Ngục	41
15. Chương 15: Chịu Trách Nhiệm Với Ta	44
16. Chương 16: Mỗi Người Một Tâm Tư	47
17. Chương 17: Kẻ Hủy Huyền Nguyên	50
18. Chương 18: Đại Áo Bay Ngang Hồ Nước Biếc	54
19. Chương 19: Thoát Y Ngăn Dịch	57
20. Chương 20: Phơi Bày Cảnh Xuân	59
21. Chương 21: Liệt Vương Chiến Bắc Dã	62
22. Chương 22: Dạ Chiếu Ba Người	64
23. Chương 23: Gió Lớn Dấy Lên	67
24. Chương 24: Khuyển Thọ Vô Cương	71
25. Chương 25: Truy Đuổi Đàn Ông Trên Phố	75
26. Chương 26: Đa Tạ Hầu Hạ	78
27. Chương 27: Ve Sầu Lột Xác	83
28. Chương 28: Gặp Lại Kẻ Thù	85
29. Chương 29: Vu Oan Giá Hoạ	87
30. Chương 30: Vô Cùng Căng Thẳng	90
31. Chương 31: Rút Kiếm Uy Hiếp	92
32. Chương 32: Trước Lúc Cung Biến	94
33. Chương 33: Trước Lúc Cung Biến (2)	96
34. Chương 34: Mưa Gió Nổi Lên	98
35. Chương 35: Dã Uyên Ương	102
36. Chương 36: Ngụy Trang Như Vậy	105
37. Chương 37: Lửa Thiêng Hoàng Thành	108
38. Chương 38: Sấm Mưa	110
39. Chương 39: Lúc Nàng Gặp Lại	113
40. Chương 40: Nhất Tiểu Kinh Tâm	116
41. Chương 41: Sấm Chớp Chợt Đến	118

42. Chương 42: Bàn Về Ngực Trước Đám Đông	121
43. Chương 43: Uy Hiếp Nơi Cửa Cung	123
44. Chương 44: Ước Hẹn Tuyệt Thế	125
45. Chương 45: Chạy Quáng Chạy Quàng	128
46. Chương 46: Ánh Sao Sáng Chói	129

Phù Dao Hoàng Hậu

Giới thiệu

Một người con gái trước khi cô trở thành một hoàng hậu được người dân yêu mến thì cô chính là mộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dao-hoang-hau>

1. Chương 1

Mộ thất thối đèn (*)

(*)Thối đèn: quy tiên, chết

“Lão đại, trong huyệt này sao u ám vậy? Hơi có tà khí nữa đấy, hôm nay ra cửa có coi ngày không?” Trong mộ thất tối đen có vài bóng dáng lấm lem bụi đất di chuyển, trong đó có một người vừa lau mồ hôi vừa chồm nửa người gọi vào trong mộ.

“Nhìn nè.” Mạnh Phù Dao ngậm cây đèn pin nhỏ trong miệng, hơi quỳ dưới đất, chẳng thềm ngẩng đầu lên, vừa quét đi lớp bụi trên quan tài đá xanh khổng lồ trong mộ vừa nói năng rõ ràng hiếm thấy: “Hôm nay là ngày tốt, thích hợp với nhập liệm, xả tang, di cửu... Cậu xem, di cửu chính là dời quan tài, thật khéo, đều liên quan đến chết cả.”

“Khiếp, chị có thể nói chút chuyện may mắn không vậy?” Tên mập lúc này kêu chị Mạnh Phù Dao trợn mắt lên, vừa hay khi ngẩng đầu thì nhìn thấy bức bích họa hình dáng thân người đầu trâu quái dị khắc trên vách đá, ánh đèn tờ mờ khiến bút pháp sống động trở nên rùng rợn hơn, dường như quái thú trên đá ấy có thể bước xuống bất cứ lúc nào, khiến hắn không khỏi hoảng sợ, bất giác co rúm lại.

Mạnh Phù Dao đứng đưng mặc kệ hắn, chuyên tâm làm việc của mình. Bụi bặm dần dần được quét sạch, hiện ra vật tổ dị thú ba đầu, hai thân, một sừng, lưng mọc hai cánh, mắt trợn trừng dữ tợn. Trong mắt Mạnh Phù Dao, vẻ đẹp dữ tợn của thánh vật văn minh cổ và vẻ đẹp tục tũn của giấy bạc tiền mặt, chẳng khác gì nhau.

Mạnh Phù Dao hớn hở vuốt ve vật tổ, với tay ra:

“Xà beng!”

Ai đó vội vàng đưa ra xà beng.

“Mập, đến đây, chào hỏi thân thiết với quan tài Hoàng đế đi.” Mạnh Phù Dao kéo tên mập qua, “Cậu bên kia, tôi bên này, một, hai, ba, cùng nhau nạy nào.”

“Đừng mà lão đại, vì sao chị lại cứ tóm lấy tôi không tha chứ?” Tên mập Tiểu Viên liều mạng giằng co.

“Bởi vì cậu là gà con.” Mạnh Phù Dao nhe răng cười với hắn, “Gà con là để cho dân Pro chà đạp, đừng kì kèo, nhanh lên chút đi, mau chóng làm cái mộ này cho xong, tiền viện phí hai năm nay của mẹ tôi sẽ không đáng lo nữa.”

“Bà điên, cuồng công việc, mới hai mươi hai tuổi đã đào một đồng mộ. Đáng tiền, không đáng tiền, cận đại, cổ đại, không chất lượng, không nguyên tắc, không lựa chọn, chỉ cần là mộ thì đào. Kể đạo mộ ba không như chị tồn tại quả thật là sỉ nhục cho các tiền bối khai mồ quật mà Mạc Kim Giao Ủy(*)...” Tên mập lầm bầm, cánh tay cũng không dám bớt sức từ từ nạy ra nắp quan tài. Sau đó, cậu tiếp theo đột nhiên nện lại trong cổ họng.

(*)Mạc Kim Giáo Ủy là một môn phái đạo mộ của Trung Quốc cổ đại. Theo sử sách ghi lại, Mạc Kim Giáo Ủy bắt nguồn từ thời kỳ Tam Quốc cuối thời Đông Hán. Lúc ấy thủ lĩnh quân Ngụy là Tào Tháo vì bù đắp quân lương thiếu hụt, thiết lập Trung Lang Tướng khai quật mồ mã. Mạc Kim Giáo Ủy chuyên trộm mộ lấy tiền tài, trợ cấp quân sự. Mạc Kim Giáo Ủy trộm mộ chủ yếu dựa vào xem phong thủy, khí tượng, lấy Dịch Kinh làm tôn chỉ, để định huyết vị cổ mộ.

“Ôi, nhìn kia!”

“Nhìn kia!”

Mọi người xung quanh tụ lại, chỉ trong khoảnh khắc nhất thời, mắt họ liền bị ánh sáng từ bảo vật tỏa ra đập mạnh vào tròng mắt.

Trong quan tài bằng đá màu xanh, còn có một quan tài tử kim(*), bên ngoài bọc một lớp áo trân châu xa hoa. Mỗi viên trân châu to như ngón cái, tỏa ra ánh sáng trắng chói lòa khiến người ta hoa cả mắt.

(*)Tử kim: một loại khoáng vật quý thời cổ.

Những thứ khác không nói, chỉ lớp áo châu này thôi đã cực kỳ có giá trị rồi. Nếu như có thể lấy ra nguyên vẹn, hình dung bằng từ giá trị vô giá, cũng chẳng quá đáng tí nào.

Phát tài rồi! Phát tài rồi!

Mộ thất này lai lịch thần bí, xem xét các họa tiết và thiết kế trọng mộ cũng không nhìn ra chỗ nào đặc biệt. Tất cả mọi người cho rằng đây chỉ là một mộ thất tầm thường, có đáng giá hơn thì chỉ là mộ sĩ phu phong kiến, không đủ tiêu chuẩn mộ cũng vương hầu, không ngờ lại đạt được thu hoạch to như vậy.

Vẫn là lão đại sáng suốt, luôn hết sức mình phản bác lại ý kiến thoái lui của mọi người, kiên trì đến như điên. Kể hăng hái bưng bình hiểm có này ép buộc mọi người phải đi theo, không nghĩ đến thế mà mèo mù vớ phải cá rán!

Mọi người vui mừng cùng hít vào một hơi, âm thanh vang vọng trong một thất rộng lớn. Chỉ có Mạnh Phù Dao như đang bị mất hồn bởi ánh sáng tỏa ra từ những viên trân châu, mắt híp lại, miệng lẩm bẩm không ngừng.

Tên mập lại gần lắng tai nghe lôm, nghe được tiếng thì thầm lẩm bẩm: “Hóa trị mỗi ngày một nghìn tám... viện phí mỗi ngày ba trăm... thay thận một trăm ba mươi nghìn...”

Tên mập bĩu môi, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi mà phòng trần mệt mỏi của Mạnh Phù Dao, muốn chế nhạo vài câu chê bai kẻ này tham tiền quá mức, song, lời ra đến miệng thì ngừng lại, thay bằng một tiếng thở dài âm thầm.

Hai mươi hai tuổi, vốn phải chuyên tâm học hành ở đại học chuyên ngành khảo cổ, hoặc là làm công việc nghiên cứu, tiền lương không cao nhưng sang tọng nhân nhả ở sở nghiên cứu khảo cổ. Nhưng cô đã tạm nghỉ học từ sớm, mười bảy tuổi đã đeo ba lô lên núi xuống biển, hết mình xông pha vào lòng đất nguy hiểm, ăn bữa hôm lo bữa mai, trở thành người trẻ tuổi nhất trong bộ tộc trộm mộ Mạc Kim. Trốn cảnh sát đuổi bắt, vất vả sống sót khi vượt qua những giây phút sống chết trong đường tơ kẽ tóc, năm năm luân chuyển

từ đội này sang đội khác, từ vô danh đến danh tiếng nổi như cồn rồi đắm đuối cả một đội, tuổi còn rất trẻ mà đã là tay trộm một lão luyện tiếng tăm trong giới trộm mộ.

Cô gái cuồng trộm mộ này nổi tiếng tham tiền như mạng, ngôi mộ nào cũng phải rảo ba vòng, một viên gạch cũng phải nhặt ra đem rao bán ngoài chợ đen. Vì thế, bị trong giới ngầm chế giễu là kẻ đói bụng ăn quàng. Nhưng mà chỉ có bọn họ biết, người gánh vác trách nhiệm nặng nề kéo dài sinh mạng của người thân mình, không có quyền lựa chọn.

Hôm nay gặp được một món hời lớn như vậy, cũng coi như khổ tận cam lai. Tên mập nhếch miệng cười, thầm nghĩ nếu còn có thể gì quý giá nữa, thì áo châu này cho một mình lão đại lấy hết, để cô mau chóng trút bỏ được gánh nặng trên người, giải nghệ cho xong. Con gái gì mà lại làm nghề này chứ? Cả ngày hung dữ dè dặt người khác, mau giải nghệ sớm về nhà lấy chồng cho rồi.

Mạnh Phù Dao không biết tên mập đang oán thầm mình, cô chú tâm tính toán thu hoạch lần này, mặt mày hớn hở vỗ con thú đá đặt trước quan tài, đột nhiên bổ bẻ chấn động, dấy lên bụi mù.

Nghĩ đến bệnh của mẹ Mạnh Phù Dao khê bản thân, không nhận ra được vừa rồi mình vỗ lên đầu con thú đá đã làm cho đáy quan tài phát ra tiếng động nặng nề, thanh âm xuyên thẳng qua hầm một dài u tối, rồi lại dội ngược về từ cửa mộ phía đằng xa, dư âm vang vọng kéo dài nặng nề, tựa như tiếng bước đi loạng choạng của người khổng lồ từ thời viễn cổ, trở về sau giấc ngủ ngàn năm trong lòng đất.

Rõ ràng là một hầm mộ kín bưng, nhưng không biết một cơn gió lạnh thổi đến từ đâu, khiến ai nấy cũng phả rùng mình, ánh sáng leo lét bên trong hầm mộ hắt lên gương mặt xanh xao của từng người, trông như ma quỷ.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lông tóc toàn thân dựng đứng hết cả.

Lần này bọn họ đến vùng biên thùy phương Bắc, trộm mộ một to lớn vô danh, nghe nói còn sớm hơn mộ Tào Tháo gần cả trăm năm này. Vừa bắt đầu đã không ngừng xảy ra chuyện xui xẻo. Đầu tiên là ăn nhầm rau dại trong núi, mọi người đều bị tiêu chảy, đến mức người trước ngã xuống, người sau tiến lên, cung cấp miễn phí bao nhiêu phân bón quý giá đến từ thành phố phồn hoa cho đất đai cằn cỗi của vùng đồng cỏ quanh năm phủ đầy tuyết trắng. Tiếp theo là đội viên Tiểu Lý, mới buổi sớm mai vừa chui ra khỏi lều, không hiểu vì sao bị một con rắn độc không ngủ đông canh giữ ngay cửa, cắn phập một phát. Càng tồi tệ hơn chính là sáng nay khi mở cửa mộ, Tiểu Vương dẫn đường chỉ giúp đưa công cụ, hoàn toàn không có dự định đi xuống, đang sống sờ sờ thì lại bị một tảng đá rơi vỡ đầu, vinh quang ôm đầu ngã xuống.

Sự tình phát triển đến mức này, căn cứ theo quy tắc của kẻ trộm mộ đó là điềm gỗ, không nên tiếp tục thăm dò nữa.

Đáng tiếc, từ trước đến nay, người chết vì tiền, chim chết vì ăn, hướng chỉ dẫn đội chính là đại tiểu thư Mạnh Phù Dao – “Cuồng trộm mộ”. Vị đại tiểu thư này cái gì cũng tốt, có thể nói là nhân vật trộm mộ tiêu biểu, có đầy đủ chuẩn mực của thanh niên tài năng dưới cờ đỏ thời đại mới: Đức – Trí – Thể. Khuyết điểm duy nhất chính là: đầu óc hơi không được bình thường.

Dĩ nhiên, điều không bình thường ấy chính là sự hăng hái đến điên cuồng khi cô khai quật mộ của người khác, và cách giải quyết không chút bình thường khi gặp phải rủi ro.

Nói tóm lại, Mạnh đại tiểu thư tuyệt đối sẽ không vì những sự kiện mang tính xác suất như tiêu chảy, rắn cắn, đá rớt vân vân... mà không còn hăng hái với sự nghiệp đào bới của mình. Đối với kẻ phi nhân loại, từng ôm xác ướp cổ đầu tiên mình đào lên, vui mừng hơn hờn cả một ngày, thì điều này thật sự... không có gì đáng để bàn cãi.

“Xà beng, cuốc! Trước tiên nâng quan tài lên tránh dè hư trần châu, cẩn thận đừng để làm bong thân quan tài, đó là tử kim, tử kim đó!” Mạnh Phù Dao phấn khởi hất mái tóc đỏ lên, nhất thời trong không gian tối đen ánh lên một sắc màu rạng rỡ. Mạnh Phù Dao xoa tay, ánh mắt như ngọn lửa bất diệt sáng ngời trên trời cao với vợi.

Nhưng đưa tay ra đến mức mà chẳng thấy đồ nghề đâu, Mạnh Phù Dao cau mày quay đầu lại, nhìn thấy ai nấy cũng đang run lấy bấy, chẳng dám bước lên.

“Khiếp, sợ à? Đừng nói với tôi, mỗi người ở đây đã từng chui vào ít nhất ba mộ phần để trộm rồi, mà lần này lại đột nhiên nhất gan đến thế nhé. Cậu, cậu, cậu.” Cô chỉ tay một lượt ba người, “Lão Tứ một phát bữa đôi thỏi vàng, Đầu Sắt một bữa đập chết cương thi, Trộm Nhị Đại(*) của nghề trộm mộ thế gia tài năng xuất chúng, mới bị tiêu chảy vài ngày đã tiêu tán mất giấc mộng làm giàu đầy ắp trong bụng của các người rồi hả?”

(*) Trộm nhị đại: Thế hệ con nhà trộm mộ thứ hai.

Cô dừng dừng sải bước đi qua, lục tung ba lô lấy ra vài cây nến, Mạnh Phù Dao trợn trắng mắt, hằm hằm thấp mỗi góc mộ một cây nến, ánh nến leo lét xanh lè chập chờn bốn góc.

“Lão đại... chị làm gì vậy?”

“Có xem ma thổi đèn chưa?” Mạnh Phù Dao vỗ tay bôm bốp, cười hi hi nói: “Các người đã nói là có ma, tôi đành phải nghe theo. Ừ, nếu như cây nến tắt chúng ta sẽ rút lui, sao hả?”

“Thật sao?” Ánh mắt tên mập gian xảo nhìn cây nến kia... Đợi khi cởi ra lớp áo châu, thì lén thổi tắt đèn là xong...

Còn chưa kịp nhích đến gần ma nữ đã bắt đầu phân công nhiệm vụ, một đám thanh niên bị sai xúm nhau gồng mình cạy nắp quan tài, đầu ai còn tâm trí mà lo cho mấy ngọn nến khi nữa.

Thế cho nên, một cơn gió lốc từ mặt đất thỉnh linh cuốn lên, khiến cho ngọn nến góc Tây Nam chờn vài cái, rồi bất chợt tắt ngúm mà chẳng ai hay biết.

Nắp quan tài rất nặng, quan tài bằng đá này đã tồn tại hàng ngàn năm, nên tất cả các bộ phận đều được kết dính chặt chẽ không một khe hở, khiến cho ai nấy cũng phải gồng hết sức mình mới nâng lên được chút ít. Mạnh Phù Dao đứng trên một mỏm đá cao cạnh mộ, hai tay chống đầu gối, hò hét ra hiệu “Một, hai, ba!”

Tiếng ma sát dồn dập vang to, nắp quan tài được dời sang chỗ khác, mọi người xúm nhau bu quanh quan tài, cẩn thận dùng xẻng mỏng, tháo lớp áo trên châu ra.

“Các anh em, làm khá lắm!” Mạnh Phù Dao vỗ mạnh tay, vừa lấy đèn pin rọi vào trong quan tài vừa vô cùng đắc ý, ngân nga một khúc hát tự mình biên chế.

“Trải qua hai nghìn năm, đôi ta mới gặp nhau, cùng ở nhà bảo tàng, cùng nằm trong tủ kính. Anh một tủ, tôi một tủ, nào phân biệt được ai. Không sợ tên trộm mộ, tới quấy rối tội mình...”

Mấy thanh niên đang khiêng nắp quan tài trợn trắng mắt, hận mình không thể đưa tay ra bịt chặt hai lỗ tai, chặn lại tiếng hát dở tẻ chẳng ra âm điệu gì cả đang xuyên thủng hai tay mình.

Tên mập đang ngồi xổm trên nắp quan tài, lơ mơ trông thấy dường như chữ khắc trên nắp quan quách quan tài(*), vội vàng lấy bàn chải chuyên dụng kháo cổ ra quét.

(*)Quách quan tài: chính là phần bọc ngoài quan tài, thời xưa thường làm quách bọc quan tài bên trong.

Đây cũng là quy tắc của Mạnh Phù Dao, tuy là vì tiền mà bước vào con đường trộm mộ, nhưng vẫn luôn ghi nhớ, phải tận lực bảo vệ văn vật quốc gia. Phai lấy di vật đáng giá vì chẳng còn cách nào khác, còn các họa tiết trên quan tài đá xanh không thể đem đi mang đậm giá trị khảo cổ, thì từ trước đến nay cô không cho phép bọn họ làm tổn hại.

Chữ được khắc bằng chu sa, trải qua ngàn năm vẫn rõ ràng như cũ, trong chu sa không biết pha chất gì, tỏa ra một mùi vị tanh tưởi khiến người ta ngửi thấy bất an.

“Trời cao bao la, mặt đất mênh mông, người chết ở âm, người sống ở dương, người sống có quê, người chết có hương, đến đây ở tạm, không được... phiền nhau.”

Ánh sáng đèn pin lác qua lác lại giống nhau như lửa ma trôi chập chờn, sắc mặt tên mập trắng bệch.

Mạnh Phù Dao đang vùi đầu quan sát bên trong quan tài, thờ ơ nói: “Ồ là văn trấn mộ thời nhà Hán đấy mà, câu cuối cùng có chút khác, nói gì đấy nhỉ?”

Trong lúc đảo mắt nhìn quanh, cô vô tình nhìn thoáng thấy dưới thân quan tài đã bị xô dịch có một lỗ to đen ngòm. Cô cẩn thận thò đầu quan sát, hình như dưới lòng đất này có một không gian khổng lồ vô tận, một cột đá được điêu khắc phứt tạc nhô lên, một luồng ánh vàng rực rỡ từ dưới vút lên, quện với ánh nền leo lét phía sau, chiếu rọi thẳng đến chính giữa điện thờ to lớn, soi sáng một bồn hoa nhu được chế tác từ đồng thau.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp thấy tạo hình cái bồn ra sao, trước mắt đột nhiên tối sầm.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng tên mập gào thét đến lạc giọng.

“Nén tắt, rút mau!”

“Ông nội cậu, tưởng tôi là sơn tặc à!” Mạnh Phù Dao cười mắng một câu, đương muốn đứng lên thì...

“Ầm!”

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng nổ thật lớn, cả mộ thất đều bắt đầu rung lắc khiến bảy tám người đồng loạt không đứng vững được, té nhào chồng chất như hồ lô. Liền sau đó là một tiếng đất nứt toạc vang lên, tựa như người khổng lồ hậm hực dậm chân quyết ngoi lên khỏi lòng đất, dậm mạnh đến nỗi xé rách cả toàn bộ mặt đất. Mặt đất một thất bắt đầu trông trành, quan tài cũng nặng nề trượt đi, va thật mạnh vào vách tường. Gạch đá bị rớt xuống rào rào, lún thành hõm to hõm nhỏ cỡ nắm đấm tay, đầy rẫy khắp nơi, ai nấy đều ôm đầu lăn lộn tránh né trên đất. Tên mập thật nhiều nên chậm chạp, lăn không nhanh được nên bị nện trúng gào khóc ầm ĩ. Chấn động bên ngoài dồn dập, đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Mạnh Phù Dao gắng hết sức mình ngẩng đầu lên trong tiếng gào khóc thảm thiết, tức thì với tay chụp chiếc ba lô đang trượt che vội cái đầu rồi gào to lên: “Chắc núi lở rồi! Mấy hôm nay mưa to quá! Mau ra ngoài! Ngay lập tức!”

Có người vừa hay lăn đến gần lối ra thì thò đầu nhìn, vừa la to vừa nức nở khóc: “Lối ra đã bị đất đá lấp kín mất rồi!”

“Khóc quái gì! Khóc sẽ thông đường ra à?” Mạnh Phù Dao lăn một vòng trong đồng đất đá, ngẩng đầu nhìn vòm một kêu to, “Lúc trước ở đây có trộm trèo xuống, leo từ nơi đó ra!”

“Lỗ thông đó chưa thông mà, có thi thể chắn lại nửa đường đó!”

Mạnh Phù Dao cột ba lô lên cổ, nhảy chồm lên, chưa kịp đứng vững thì một cơn chấn động mãnh liệt ập đến lại khiến cả người cô ngã ập xuống đất. Cô không thêm đứng dậy nữa, nghiêng rãnh trợn mắt chụp lấy một cây cuốc sắt, nhanh như chớp lăn đến dưới vòm dốc sức chĩa thẳng cây cuốc lên cao liều mạng đâm chọc.

Đầu tiên là một cái chân máu thịt lăn lộn rớt bịch xuống bên cạnh Mạnh Phù Dao, cô cũng chẳng buồn bận tâm liếc mắt cái nào.

Sau đó là thân mình, lúc rớt xuống Mạnh Phù Dao né sang một bên, để cho khúc thịt bầy nhầy đó trượt thẳng xuống góc Đông Tây đã bị sụp nghiêng hết phân nửa.

Khúc thân vừa mới rớt xong, liền tiếp theo là đến cái đầu khô quắt queo rơi xuống nện vào bụng Mạnh Phù Dao, cô hét ra, “Đi! Đừng phiền tôi làm việc!”

Cuối cùng, một đồng đất đá màu vàng xám tuôn xuống ào ạt, ánh sáng le lói xuất hiện trước mắt, đầu Mạnh Phù Dao phủ đầy bụi đất nhưng trên mặt lại nở nụ cười đắc ý.

“Ai chưa chết thì lăn đến đây hết cho tôi! Có đường ra rồi!”

Mọi người liền lăn đến đấy, Mạnh Phù Dao túm lấy cổ áo một người định nhét vào lỗ thông gió đó, thì người này vội vàng giữ tay cô lại.

“Cô trước!”

“Đi”

“Cô là phụ nữ.”

“Tôi là lão đại.”

Tiếng ầm ầm của đất đá vẫn dồn dập liên tục, mặt đất bị sụp xuống thành những hố sâu thăm thẳm đứng, điện thờ to lớn hiện ra bên dưới cũng chẳng ai để ý đến. Bây giờ trong mộ thất chỉ còn lại chỗ đất nơi họ đang đứng là bằng phẳng nhưng mà cũng không còn duy trì được bao lâu nữa, huống chi còn những viên đá nhọn hoắc bay loạn tứ tung, như những mũi tên sắt rình rập bủa vây họ.

Tên kia vẫn chần chừ không chịu leo lên miệng hang, nằng nặc đòi Mạnh Phù Dao thoát ra trước, gần chết đến nơi mà còn chơi trò nghĩa khí cũng chẳng được gì, đôi mắt Mạnh Phù Dao sắp đỏ như màu tóc, hàm răng nghiến ken két, vung tay tát cho tên đó một cái như trời giáng, đánh cho tên ga lăng không đứng lúc này nổ đom đóm mắt, mặt đỏ ra.

Đương lúc hắn còn đang ngây ngốc, Mạnh Phù Dao bèn nhét hắn vào lỗ thông đó, còn thuận chân đạp vào mông hắn một cái rõ đau.

“Lắm nhảm cảm ràm nữa, tôi tát chết anh ngay!”

Cái tát đó thật sự rất hiệu quả, mấy người còn lại đằng sau ngoan ngoãn leo ra ngoài có trật tự. Mạnh Phù Dao đưa tay tóm lấy tên mập cuối cùng, nhưng lại tóm hụt.

Xoay người lại đã thấy tên mập sắp lăn xuống phần đất bị sụp, cố hết sức mình bám víu những đồ vật đang lăn tán loạn trên mặt đất hồng giảm đà lăn của mình, phía sau hắn là những mỏm đá to lộn xộn, răng đá sắc lẹm đang nhe ra lồm chồm.

Tên mập gào thét thảm thiết, quên bém tiếng kêu cứu bằng Hán ngữ nói như thế nào.

Mạnh Phù Dao xoay đầu quan sát, móc chân vào cây đèn đồng đang nhô ra trên vách tường nhào người vươn tay ra, rốt cuộc cũng chụp được cánh tay mập mạp thịt của tên mập trước khi hắn suýt rơi tòm xuống hố sâu.

Tên mập giàn giụa nước mắt kêu gào: “Chị à, tôi đã nói đừng nên khai quan rồi mà...”

“Đi chết đi!”

Mạnh Phù Dao tóm lấy cái gáy béo núc của hắn nhét vào lỗ thông, đưa hắn “đi chết”.

Nhưng mới nhích được một nửa, cái mông của tên mập quá khổ nên bị kẹt cứng, Mạnh Phù Dao bèn xoay người mò lấy cây cuốc sắt, nói lảm bảm: “Phải chọc thôi!”

“Đừng chọc vào “Cúc hoa” của em mà!” Tên mập hét hoảng gào thét, nhất thời dốc hết sức lực, người liền theo đà chui tọt qua lỗ thông.

Mạnh Phù Dao cười ha hả, đương muốn bò lên thì mắt bỗng sáng ngời,

Cô nhìn thấy không xa trước mắt, chẳng rõ nơi nào đó bị nứt toác ra để lộ một chiếc đỉnh nhỏ bằng ngọc đang lung lay sắp rớt xuống hố sâu.

Mạnh Phù Dao lập tức nhanh tay lẹ mắt chụp lấy, cười ha ha, “Tốt, đồ tốt!”

Đây cũng là món đồ đáng giá, áo châu bị núi lở giày vò xem ra bị tổn hại không ít sẽ bán không được giá cao, nếu cái đỉnh kia có thể lấy ra nguyên vẹn, thì một chuyến này cũng không uổng công.

Đầu tên mập đang đung đưa trên đỉnh gào to: “Đi lên, đi lên!”

Đỉnh ngọc nằm vàng hơi nặng, Mạnh Phù Dao tốn sức nâng lên, không để ý đến phía sau khi đỉnh này rời khỏi mặt đất, mặt đất chợt lóe lên tia sáng đỏ mờ ảo.

Đất dưới chân vẫn không ngừng sụp xuống chỉ còn lại một mỏm to bằng chậu nước, khuôn mặt dính đầy mồ hôi của tên mập thò xuống, thấy vật đưa lên là chiếc đỉnh ngọc thì liền nổi điên chửi ầm lên, “Không cần cái này, cần chị!”

“Tôi khinh! Đến lượt cậu cần tôi à!” Mạnh Phù Dao cười mắng, giơ cái đỉnh lên, “Cầm lấy! Không thiệt đâu!”

Tên mập chẳng biết làm sao chỉ đành phải đưa tay nhận lấy cái đỉnh, làu bàu mắng: “Người phụ nữ chết giẫm chỉ biết tiền...”

Đỉnh quá nặng nên hắn phải cầm lấy bằng hai tay, Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, đương tính trèo lên...

“Ầm!”

Một luồng sáng màu đỏ rực rỡ chói mắt như máu lóe lên, thành linh bao quanh toàn thân Mạnh Phù Dao, dưới chân trống rỗng, đá bay loạn xạ, cuối cùng điểm đặt chân này hoàn toàn sụp đổ.

“Á!”

Cánh tay tên mập vừa đưa ra chỉ kịp chộp vào hư không.

“Lão đại!”

Tiếng kêu của tên mập cũng vỡ òa theo.

Một âm thanh quái dị vang lên, tựa như tiến dần tiếng tiêu, tựa như rỗng ngậm phượng hót, trong âm thanh mơ hồ còn nghe thấy tiếng của Mạnh Phù Dao trần trời lần cuối.

“Anh em yêu dấu! Đừng quên, tiền bán ra chia cho tôi một phần...”

“Cái thứ ba.”

Mạnh Phù Dao giẫm chân lên lồng ngực người nằm trên đất, khuỷu tay chống lên đầu gối, hơi chồm người về phía trước, mượn chút ánh nắng xuyên qua những tầng lá xanh dày đặc trong rừng rậm, phần khởi xem xét tỉ mỉ vật nằm trong lòng bàn tay.

Đó là một ấn phù màu đen có sáu cạnh, phong cách hoa văn cổ xưa tựa như một chiếc nanh xanh đen, óng ánh sắc màu lạnh lẽo trong nắng vàng ấm áp.

Nàng vuốt nhẹ những góc cạnh nhô ra kia, khoe miệng cong cong nở một nụ cười bí ẩn, tung ấn phù ấy trong lòng bàn tay, vui vẻ huýt sáo.

Mặt trời rắc xuống nhân gian những tia nắng vàng óng, như khế vuốt ve từng đường cong hoàn mỹ trên khuôn mặt xinh xắn như tạc đang ngẩng lên của Mạnh Phù Dao, trán ngọc, mày thanh, mắt đen xoe tròn long lanh lấp lánh, sáng ngời tựa như thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ.

“Ha, Thông Hành Lệnh của hoàng triều Thiên Sát! Hên quá!”

Mạnh Phù Dao phất tay nhét đại ấn phù vào trong ngực, loáng thoáng vang lên tiếng kim và ngọc va chạm nhau, do trong ngực nàng đã có hai miếng ấn phù tương tự, chỉ là hình dáng và cấu tạo hơi khác, đại diện cho từng quốc gia ban hành.

Nàng thích thú lắng nghe tiếng va chạm leng keng, nhướn mày bật cười.

Chờ khi gom đủ ấn phù thông hành bảy nước trong thiên hạ, là có thể...

“Phù Dao!”

Tiếng bước chân đạp lá rẽ hoa sột soạt vang lên từ phía đằng sau, Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt, nhanh tay điểm huyết cam của người nằm dưới đất, đá hắn vào lùm cây phía trước. Sau đó liền đứng thẳng lưng rồi quay đầu lại, vừa nhìn thấy người đến thì liền nở nụ cười ngọt ngào thân thiết, mắt sáng lấp lánh, vui vẻ tự nhiên.

“Kinh Trần.”

Thiếu niên áo xanh đi đến, cao ráo tuấn tú, trắng trẻo thư sinh, trang phục và khí chất cho thấy gia thế xuất thân hơn người, đặc biệt là nụ cười ôn hòa thân thiết, khiến người ta cảm giác như tắm gió xuân.

Yến Kinh Trần – đệ tử xuất sắc nhất Huyền Nguyên kiếm phái, công tử tôn quý xuất thân từ gia môn Yến Kinh thể phiệt, được các nữ đệ tử ái mộ nhất trong kiếm phái này.

“Muội lại ham chơi ở sau núi này nữa rồi.” Yến Kinh Trần đứng cách bên Mạnh Phù Dao ba thước, trên mặt treo nụ cười ầm áp, lên tiếng quở trách “Không chăm chỉ luyện công, ngày mai tỷ võ lại hạng nhất từ dưới đếm lên, cảm giác bị mắng dễ chịu lắm à?”

Mạnh Phù Dao cười xòa, khẽ vuốt tóc mai: “Không việc gì, thua thôi mà, muội cũng quen rồi.”

Nàng vô tâm lặp lại những lời đối đáp quen thuộc của hai người, không nhìn thấy chút mâu thuẫn và sự do dự hiển hiện trong mắt Yến Kinh Trần hôm nay, càng không nhận ra được khi Yến Kinh Trần nghe được câu trả lời này thì mặt tối sầm, khác thường.

“Phù Dao.” Yến Kinh Trần nhìn nàng chăm chú một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được tiến lên một bước, khẽ nói: “Muội không thể bỏ nhiều thời gian để luyện võ chăm chỉ cho giỏi hơn sao? Năm châu Đại lục chúng ta coi trọng thực lực, một người học võ mà học mãi chẳng đến đâu, trong tương lai sẽ rất khó hành tẩu trong thiên hạ, đi đến nơi nào cũng bị xem thường, muội... không nghĩ tới tương lai mà nỗ lực chút nào sao?”

Dừng lại một chút, hần lại nói thêm một câu “Dù là, chỉ vì ta?”

Dù là, chỉ vì ta.

Lòng Mạnh Phù Dao khẽ gợn sóng, ngược mắt nhìn vào mắt Yến Kinh Trần. Sâu thẳm trong đáy mắt hần là chút do dự, chút bất an, chút dằn vặt khiến lòng nàng không khỏi nhói đau. Nàng chợt nhớ gần đây hình như Yến Kinh Trần thường hay nhìn nàng với ánh mắt thất vọng như thế này.

Môi nàng mấp máy, suýt nữa thì đã bật ra bí mật giấu sâu tận lòng mình.

Nàng muốn nói cho hần biết, không phải võ công nàng không giỏi; không phải nàng không muốn tu luyện nội công phái Huyền Nguyên, mà bởi vì nội công này xung khắc với nội công “Phá Cửu Tiêu” vốn có sẵn trong người nàng; nàng cũng muốn cho hần biết, chỉ cần thêm chút thời gian nữa thôi, ắt sẽ có một ngày hần sẽ mỉm cười kiêu ngạo vì nàng, không phải ngượng ngùng xấu hổ, tổn hại tôn nghiêm, khi nàng bị người khác chê bai nhạo báng như bây giờ.

Chỉ là... không thể.

Lời sư phụ dặn dò trước khi từ biệt còn văng vẳng bên tai, “Mãi mãi không thể để lộ võ công vốn có của con ở bất cứ môn phái nào.”

Nàng đã từng lập lời thề độc, không thể làm trái lại.

Kinh Trần trung thành với sư môn, si mê võ học, nếu như nàng nói cho hần biết sự thật, như vậy sớm muộn gì môn chủ Huyền Nguyên cũng sẽ biết.

Nàng vẫn mong mỗi ngày nào đó Yến Kinh Trần xuất sư thành tài, đến lúc đó trời cao biển rộng, nàng có thể thản nhiên nói với hần tất cả bí mật của mình.

Mạnh Phù Dao hít sâu, nhướn hàng mi cong, ánh mắt nàng trong veo sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt đượm buồn thất vọng vì đã chờ đợi quá lâu của Yến Kinh Trần.

“Kinh Trần, muội đã cố hết sức rồi...”

Yến Kinh Trần chằm chằm nhìn nàng, hồi lâu lặng lẽ thở dài. Câu trả lời này khấn vế nôn nóng và thất vọng trong đôi mắt hần bất chợt nhạt đi, nhưng lại dấy lên chút bất lực và cam chịu trong đáy mắt.

Hần bất ngờ đổi đề tài nói chuyện.

“Năm sau, đại hội “Chấn Vũ” sẽ được cử hành tại Bản Đô – Đô Thành Thiên Sát, tập hợp đủ mọi cao thủ quý tộc của bảy nước, tỷ thí võ học, binh pháp, mưu lược, tranh chức “Thiên Hạ Thất Hùng”, người đứng đầu sẽ nắm đại quyền quân sự của bảy nước trong tay. Sư phụ nói, kiếm phái Huyền Nguyên do ta và sư muội Bùi Viện đại diện tham gia, ngày mai ta phải về gia tộc trước để chuẩn bị cho cuộc chiến quan trọng này.”

Thanh âm nhàn nhạt, như bay đến tận nơi mặt trời khuất dạng phía sau núi đằng xa kia, ánh vàng mỏng manh của buổi chiều tà rắc lên những phiến lá xanh, len lỏi rơi xuống mặt đất, phản chiếu nhập nhòa bóng hình Yến Kinh Trần, vừa mờ ảo vừa xa xăm.

Lòng Mạnh Phù Dao nhói đau, gương gao cười nói: “Hai người là đôi đệ tử kiệt xuất nhất kiếm phái, đến quốc chủ Thái Uyên cũng ban thưởng danh hiệu Châu Bích Song Kiếm cho hai người, kiếm phái Huyền Nguyên không phải các người đi thì còn có thể phái ai đi nữa.”

Yến Kinh Trần nhìn nàng thật lâu, giọng điệu của hắn không giống thường ngày, “Phù Dao, thật ra thì ta hy vọng danh hiệu “Châu Bích Song Kiếm” này chỉ thuộc về ta và muội.”

Mạnh Phù Dao cười cứng ngắc hơn.

Sao nàng không hy vọng như thế chứ? Một cô gái cho dù có bao dung thế nào cũng sẽ không bao giờ muốn người mình thích sánh chung danh tiếng với một cô gái khác, được mọi người khen ngợi là xứng đôi, là đôi trai tài gái sắc.

Bóng tà dương mau chóng lụi tắt, ánh sáng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời khi này giờ chỉ còn chút ánh hồng mờ nhạt, rơi xuyên qua tầng lá cây xanh thẫm dày đặc, phủ lên người Yến Kinh Trần đương đứng cách nàng ba thước, trông hắn tựa như chìm trong hư ảo.

Mạnh Phù Dao bỗng thấy lòng mình rối bời, tim đập thình thịch từng hồi, cảm giác bất an trào dâng mãnh liệt, như bức bách nàng phải nói ra sự thật, nếu không... sau này sẽ chẳng còn cơ hội nói nữa.

“Kinh Trần, muội muốn nói cho huynh biết...”

“Phù Dao, ta muốn nói cho muội biết.” Yến Kinh Trần đột nhiên cắt lời nàng, hắn nói rất nhanh, như sợ mình nói chậm chút nữa sẽ không thể nào nói ra được, “Gia tộc báo cho ta biết, họ đã giúp ta cầu hôn với Bùi gia. Bùi gia đã nhận sính lễ, sau đại hội Chấn Vũ, ta... sẽ thành thân với Bùi Viện.”

2. Chương 2

Chó lông xù

Type: mphuong

Những lời Mạnh Phù Dao định nói đột nhiên nghẹn lại trong họng.

Nàng mở to mắt, bình thần nhìn Yến Kinh Trần. Yến Kinh Trần lại không nhìn nàng, mà nhìn đắm đắm vào một đóa hoa đã héo tàn phía trước, nói thật nhanh:

“Phù Dao, với xuất thân của muội, gia tộc sẽ không cho phép ta... và muội ở bên nhau. Bùi gia thuộc dòng dõi Hoàng tộc, so về gia thế, Yến gia vẫn kém hơn một bậc. Lần này cầu hôn vốn không dám ôm hy vọng, nghe nói A Viện tự mình ưng thuận, Bùi gia đã đồng ý, ta không có lý do gì mà thoái hôn, Yến gia của ta không thể đắc tội với Bùi gia được...”

Mạnh Phù Dao đột nhiên cắt đứt những lời giải thích dông dài của hắn.

“Đừng có hề là Yến gia các người, Yến gia các người, nói huynh đi.”

“Ta...” Yến Kinh Trần hơi lưỡng lự, mặt đượm nét ưu sầu, một hồi lâu mới nói tiếp, “Phù Dao, phu nhân của ta sau này sẽ có địa vị không nhỏ tại Đại lục Năm châu. Dù là dung mạo, tài học, địa vị, võ công, thiếu một thứ cũng không thể được, nhất là không thể có tư chất quá kém, nếu không sẽ làm gia tộc ta xấu hổ...”

“Nói huynh đi.”

Bị Mạnh Phù Dao quát, Yến Kinh Trần kiên nhẫn lên tính kiêu ngạo tự phụ của một quý công tử, hắn tức giận la to: “Ta! Ta không chịu nổi tính tình của muội nữa rồi! Cũng không muốn nếm cảm giác bị người khác cười nhạo vì muội nữa!”

Nàng bắt chợt lùi về phía sau, sững sờ nhìn sắc mặt của Yến Kinh Trần, chỉ vì bị nàng quát một câu mà hấn tức tối như vậy.

Trời chạng vạng mây mờ từng lớp, sắc màu ảm đạm phủ kín khắp nơi, lá cây tươi xanh như bỗng hóa tro tàn, khiến người ta ngột ngạt khó thở. Nổi bật trong cảnh sắc u ám là hình ảnh thiếu niên ôn hòa mặt mày nhàn nhó, xa lạ, yếu đuối.

Khắp đất trời chỉ còn lại tiếng gió thổi vạt áo bay phàn phật.

Thật lâu sau, Mạnh Phù Dao bỗng nhiên bật cười.

Nàng cười tựa như hoa nở thắm tươi trong không gian ảm đạm cô tịch, mang theo chút lạnh lẽo, lại chất chứa sự kiên định, rạng ngời, chói bóng.

“Được.” Nàng phất tay áo về phía Yến Kinh Trần, tựa như phỉ hất bụi trên tay áo mình, hất Yến Kinh Trần bay đi xa mãi, thần nhiên nói: “Ta hiểu, huynh không thể chịu được phu nhân mình là một kẻ ngốc, không có tư chất học giỏi võ công. Huynh không thể chịu được những lời gièm pha dè bĩu khi mang theo bên mình một kẻ ngốc, tham dự yến hội có đông đủ quý tộc. Huynh càng không thể chịu được, một quý công tử hoàn mỹ vô khuyết như huynh lại có một phu nhân không tương xứng, phá hủy sự hoàn mỹ ấy... Yến Kinh Trần, tin ta đi, Bùi Viện là một phu nhân mười phần vẹn mười, huynh dẫn theo nàng ta, giống như là nhà giàu dắt theo chó lông xù, đi đến đâu cũng làm tăng giá trị bản thân hơn gấp trăm lần, sánh đôi với nhau thì càng thêm nổi bật.”

Nàng cười, nhưng trong đôi mắt chẳng mang ý cười, giọng trầm mà lạnh, tựa như lưỡi đao vừa trút ra khỏi vỏ.

“Chúc mừng huynh, mừng huynh đã tìm được chó lông xù của mình.”

Nói xong nàng xoay người bỏ đi, không màng nhìn Yến Kinh Trần thêm chút nào nữa.

“Phù Dao!” Yến Kinh Trần đột nhiên bước lên, đưa tay nắm ống tay áo của nàng, trong giọng hấn mang theo chút khổ sở, chút khó xử, chút bất lực. Hấn khẽ nói: “Phù Dao... Thật ra là ta thích muội...”

“Giữ lại lời này để lấy lòng chó lông xù của huynh đi!” Mạnh Phù Dao cười lạnh lẽo. Tay khẽ giơ lên, một tia sáng lạnh đột nhiên xuất hiện giữa kẽ hở ngón tay, rồi nhanh như chớp chém thẳng về phía ống tay áo đang bị níu chặt kia.

Lưỡi đao chưa chạm khí lạnh đã bức người, mới đầu Yến Kinh Trần nghĩ rằng Mạnh Phù Dao sẽ không ra tay độc ác, nên vẫn nắm chặt không buông. Nào ngờ, nàng chẳng chút do dự xoay hướng lưỡi đao, cửa vào lòng bàn tay hấn.

Yến Kinh Trần sợ đến mức lập tức rút tay về, nhưng vẫn chậm hơn, năm ngón tay đã bị cửa một đường, ban đầu da thịt vẫn trắng, một hồi lâu sau mới rớm máu đỏ tươi, nhỏ xuống thành giọt trên mặt đất.

“Muội...”

“Ta!” Mạnh Phù Dao cũng không ngoảnh đầu lại, bóng lưng thẳng tắp phác họa dáng vẻ kiên cường trong không gian dần tối, “Ta muốn huynh nhớ được, có một số sai lầm, giống như vừa rồi khi lưỡi đao liếm nhẹ qua da, mới đầu chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng rồi sau đó, nó sẽ khiến huynh đau đến chảy máu.”

Nàng đưa lưng về phía Yến Kinh Trần, nhẹ nhàng cười, nụ cười lạnh như mảnh trăng lưỡi liềm vừa mới mọc trên cao.

“Tin tưởng ta, Yến Kinh Trần, huynh sẽ đau, sớm muộn thôi.”

Ánh trăng đêm nay rất lạnh.

Mạnh Phù Dao khoanh chân ngồi dưới đất thần thờ nhìn mảnh trăng non, cảm thấy trong kí ức từ lúc mới chào đời đến nay, dường như trăng đêm nay là lạnh nhất, bóng cây xanh tỏa xung quanh cũng khiến lòng người lạnh lẽo.

Sao trên trời nhấp nháy lạ thường, lúc mờ lúc tỏ, như lòng người thay đổi khó lường.

Nàng mang máng nhớ đến lần đầu gặp gỡ, trong mưa to gió lớn nàng liên tục khấn đầu trong vũng bùn lầy lội, van lạy xin báii Lâm Huyền Nguyên làm thầy. Nhớ tới thiếu niên mỉm cười ầm ập khiêm tốn đứng bên cạnh Lâm Huyền Nguyên trước sơn môn trong mưa gió, nhớ tới ngày đó thiếu niên này đã vươn tay ra nắm lấy tay nàng, ngón tay hần thon dài sạch sẽ, ầm ập tựa gió xuân.

“Phù Dao, thật ra là ta thích muội.”

“Phù Dao, nếu thiếu thực lực ở Năm châu Đại lục này, cả đời sẽ bị người khác khinh thường.”

“Phù Dao, muội phải cố gắng một chút, muội như vậy... sau này sẽ thế nào đây?”

“Phù Dao, cái gì muội cũng tốt, chỉ tiếc là... tư chất quá kém.”

Ha... vốn đã nhận ra từ sớm, nhưng bởi vì sợ cô đơn, nên nàng tình nguyện chìm trong sự ầm ập của thiếu niên kia mà không chịu thức tỉnh.

Mạnh Phù Dao bật cười tự giễu, phát mạnh tay áo như đuổi muỗi, vứt hết những hồi ức không muốn nhớ lại kia, nhắm mắt vận công.

Sau đó không lâu đỉnh đầu nàng tỏa khói, quanh người cũng phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, ánh sáng ấy từ từ bốc lên cao tụ lại một chỗ ngay trước ngực nàng.

Đây là công pháp “Pha Cửu Thiên”, nàng đang luyện “Bí mật bất truyền” của lão đạo sĩ thối, sư phụ thật sự của nàng.

Ngày ấy, nàng đào mộ quá hăng, đào đến mức xuyên không, sau khi xuyên không lại chẳng hiểu vì sao mất đi trí nhớ trước lúc năm tuổi tại thế giới này. Mà bắt đầu từ lúc năm tuổi, nàng bị một đạo sĩ thối hành hạ khổ tu vô công mười năm, trong mười năm, chín tầng của công pháp “Phá Cửu Thiên” thì nàng chỉ luyện được đến tầng thứ ba. Luyện xong tầng thứ ba, lão đạo sĩ thối ấy lại đuổi nàng ra ngoài — Sau khi tu luyện ba tầng “Phá Cửu Thiên” thì cần phải trải qua tôi luyện ý chí bất phàm trong chốn hồng trần, mới có thể đạt được thành tựu lớn.

Luyện một chốc đã qua đêm dài đằng đẵng, cũng lướt qua cả buổi sớm mai, đến khi Mạnh Phù Dao mở hai mắt ra đã là sau giờ Ngọ.

Mạnh Phù Dao vừa mở mắt liền cau mày thở dài, dậm chân tại đỉnh tầng thứ ba đã hơn nửa năm vẫn không thể đột phá tiến xa hơn nữa, nếu như vẫn còn dừng lại ở đây, nàng lấy gì mà tham gia đại hội Chấn Vũ, lấy gì mà nói với người ta “Sớm muộn cũng sẽ đâu”?

Vậy cũng đành, chỉ sợ nguyện vọng ập ủ trong đáy lòng suốt bao năm nay, càng thêm xa hơn.

Nàng cắn môi, đứng dậy bước nhanh xuống núi, nhắm tính thời gian, chắc lúc này Yến Kinh Trần đã đi rồi.

Đi rồi cũng tốt.

Bây giờ Mạnh Phù Dao không muốn nán lại ở đây thêm một khắc nào nữa, nàng chuẩn bị thu dọn hành lý lập tức bỏ đi.

Xuống đến lưng chừng núi, xuyên qua một khe núi bí hiểm đến một tòa kiến trúc được xây tựa vào núi, mái cong đầu củng to lớn (*), chính là Huyền Nguyên sơn trang.

(*) Đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những thụ kê hình ô vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Chưa kịp đến gần đã nghe tiếng huyền não âm ỉ, trong cảnh ồn ào, văng tiếng người đang chầm chọc: “Kiếm phái Huyền Nguyên được xưng là một trong tam đại kiếm phái của Hoàng triều Thái Uyên, sao chẳng có đến một đệ tử ra hồn nào vậy?”

Tiếp theo lại văng đến tiếng ho khan, mang theo chút xấu hổ của sư phụ, còn có tiếng bất bình phản đối của các đồng môn, xen lẫn là tiếng trường kiếm leng keng liên tục tuốt ra ra khỏi vỏ, vô cùng huyền não.

Mạnh Phù Dao cau mày, nàng biết bảy nước ở Năm châu này rất trọng võ thuật, các môn phái cũng thường khiêu chiến lẫn nhau, chắc chắn tám phần là môn phái khác tìm đến cửa để khiêu chiến.

Nàng móc ra dụng cụ dịch dung, vội vàng soi mình trong suối nước để vẽ những nét xấu xí lên mặt. Đến giờ phút này, chỉ có Yến Kinh Trần mới nhìn thấy dung mạo thật sự của nàng.

Vào sơn trang, băng qua võ trường mới có thể trở về phòng nàng. Võ trường của kiếm phái Huyền Nguyên được xem là một trong những võ trường hoành tráng nhất Thái Uyên. Nơi này diện tích rộng lớn, khí thế hào hùng, ngày thường hoàn toàn không dùng đến. Mạnh Phù Dao thờ ơ đứng đứng đi vào cửa sân, vốn tưởng rằng mình có thể dễ dàng rời khỏi, nhưng lại sợ ý liếc nhìn rồi giật mình kinh hãi.

Võ trường hôm nay chật kín trên cả trăm người, quần áo đủ màu, chiếm cứ tất cả các góc sân, xem ra đúng là các môn phái khác đến đây khiêu chiến với phái Huyền Nguyên.

Mạnh Phù Dao tinh ý phát hiện ra có vài người khí khái hiên ngang, ánh mắt thâm trầm, người bình thường không thể sánh bằng.

Toàn bộ đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều tụ đông đủ ở đây, ngoại trừ Yến Kinh Trần, vẻ mặt họ vừa thận trọng vừa lo lắng, một vài sư huynh đệ dường như đang bị thương, chống kiếm cầm hận phun máu.

Không khí bao trùm bất an đến tột cùng.

3. Chương 3

Rút kiếm đối đầu

Type: Lãnh Băng Hình

Phía bên kia của đài luyện võ, Lâm Huyền Nguyên đang ngồi im xếp bằng chính giữa sân để điều tức, chắc hẳn đã tỷ thí một trận rồi nhưng hình như là bị thua, sắc mặt nửa trắng bệch nửa trắng xanh. Một người áo đen và Đại sư huynh của kiếm phái Huyền Nguyên đang tỷ thí trên sân.

Thế kiếm của người áo đen ấy nhanh như ngàn vạn vì sao loé sáng, uốn lượn như rồng bay, dồn dập như sóng sau xô sóng trước, quá đổi kỳ diệu, xem lâu khiến người ta cảm giác có chút hoa mắt chóng mặt.

Mạnh Phù Dao nghe được một sư huynh nói khẽ, “Đó là Vô Ngân kiếm, một trong mười kiếm khách danh tiếng lừng lẫy của Thái Uyên, lai lịch thần bí, tính tình kỳ quái. Không hiểu sao Bạch Sơn phái lại mời được hắn ta nữa?”

“Thì đó, ta cũng đang thắc mắc tại sao đại hội tỷ võ thường niên của thập đại phái lại phải tiến hành sớm hơn, thì ra là Bạch lão cầu đã tìm được trợ thủ này, cố tình đến chà đạp Huyền Nguyên kiếm phái chúng ta.”

“Một mình hắn khiêu chiến với toàn phái chúng ta, sát khí thật lớn.”

“Vậy thì thế nào? Người ta có bản lĩnh này, không thấy đến bây giờ Đại sư huynh vất vả lắm chỉ đánh ngang tay với hắn hay sao?”

“Ồ... Hôm nay e rằng chúng ta thật sự bị chà đạp rồi...”

Mạnh Phù Dao thờ ơ tiếp tục đi về phía trước, còn chưa được mấy bước thì chợt nghe một tiếng hét thảm.

Cơn gió lốc mang theo mùi máu tanh nồng cuốn tới phía trước, một bóng đen từ phía sau đột ngột bay đến, Mạnh Phù Dao vội vàng nhảy tránh, thân thể to lớn đó mang theo một dòng máu tươi, từ trên không trung nặng nề rơi xuống trước mặt nàng.

Máu tươi phun trào vấy dính binh khí đang đặt bên sân, một hồi lâu, từng giọt đậm đặc nhỏ xuống nền đá trắng phau, trắng đỏ lẫn lộn, trông ghê rợn vô cùng.

Khắp cả sân chẳng còn âm thanh nào nữa, ánh mắt kinh hãi của tất cả đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều rơi trên người chàng trai đang ôm cổ tay không ngừng giãy giụa. Đó là Đại sư huynh, một trong những người có võ công xuất sắc nhất của bọn họ.

Qua một hồi lâu mới có người sức nhớ, chạy đến đỡ hấn lên, nhưng ngay sau đó liền run rẩy, thất thanh kêu to.

Tay Đại sư huynh máu tươi đầm đìa, gân tay đã bị cắt đứt.

Kiểm pháp quá mức độc ác!

Kiểm phái Huyền Nguyên yên lặng như tờ, vì vậy, tiếng cười ngông cuồng của các môn phái vang lên càng thêm chói tai.

Chỉ có gã áo đen kia thờ ơ đứng trong sân, lạnh lùng lau chùi thân kiếm nhuốm máu.

Miếng vải hấn dùng để lau kiếm nhìn khá quen mắt, đúng là nửa ống tay áo của Đại sư huynh, các đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên đều lộ vẻ tức giận, chỉ có Mạnh Phù Dao khê nhướn chân mày.

Kiểm pháp tinh vi! Chỉ trong một chớp, không chỉ có thể phế đi tay của đối phương, còn nhanh gọn cắt đứt nửa ống tay áo.

Huống chi đối thủ của hấn, cũng là một cao thủ ứng biến nhanh nhất.

Chưởng môn Bạch Sơn vẫn tiếp tục cười ngông cuồng, nhưng trong kiếm phái Huyền Nguyên lại vang lên tiếng thổn thức khe khẽ. Xem ra, hôm nay kiếm phái Huyền Nguyên phải thật sự mất mặt ở Hoàng triều Thái Uyên rồi.

Thế sự hiện nay, các thế lực mạnh hỗ trợ cho các quốc gia không ngừng tranh đấu, cũng lấy số lần thắng bại mà xếp đặt vị trí của mình. Hiện giờ, kiếm phái Huyền Nguyên là một trong ba kiếm phái lớn nhất Thái Uyên, trong cuộc tỷ thí quan trọng như hôm nay, dù đánh luân phiên cũng không thắng được đối phương, nếu truyền ra ngoài tất nhiên địa vị sẽ bị tuột dốc không phanh.

Lúc này trong sân hoàn toàn yên tĩnh, mọi ánh mắt đều chăm chú dừng trên người bị thương trước mặt Mạnh Phù Dao. Nàng không biết phải làm thế nào, bèn thử nhúc nhích chân, ánh mắt lạnh lùng của thiếu niên áo đen kia liền khê động, sắc mặt hấn vẫn cứng ngắc như cũ, như là đeo mặt nạ, nhưng cái liếc nhìn lại sắc bén như một cây đinh sắt, ghim sâu vào đáy mắt Mạnh Phù Dao.

Ánh mắt kia đen sâu hun hút, tựa như vực sâu không thấy đáy, mà nơi tối tăm và sâu thẳm nhất, lại chập chờn một ánh lửa đỏ.

Đón lấy ánh mắt như vậy, trong đầu nàng như có một tiếng nổ rền vang thật lớn, pháo hoa rực rỡ đầy trời soi trong mắt nàng.

Mạnh Phù Dao hít vào thật sâu, nghĩ thầm, ánh mắt sắc bén sáng ngời như vậy, trách sao lại xuất kiếm kinh người. Nàng lập tức quay đầu thối lui, đột nhiên phía sau lại vang lên tiếng nói thô kệch của chưởng môn Bạch Sơn.

“Không phải phái Huyền Nguyên các ngươi còn có Yến Kinh Trần sao!”

Lâm Huyền Nguyên thoáng giật mình, đáp: “Đêm qua Kinh Trần đã về kinh.”

“Nghe đồn bọn ta sắp đến, nên nhanh chân chạy trốn rồi à?” Mấy chưởng môn khác cùng cười ầm lên.

“Còn kẻ này.” Chưởng môn kiếm phái Tài Vân vừa cười vừa chỉ vào Mạnh Phù Dao đang muốn bỏ chạy, “Kẻ này thì sao? Ta nhớ cô ta chưa xuất chiến, sao đây, muốn học theo Yến Kinh Trần sao, bơi mỡ vào lòng bàn chân tính chạy trốn hả?”

Lâm Huyền Nguyên biến sắc, im lặng không nói. Một đệ tử bên người hấn liền đưa tay ra đẩy Mạnh Phù Dao một cái.

“Còn đứng đây là gì? Không có bản lĩnh thì đừng xuất hiện trước mặt người khác, hại sư phụ mất mặt!”

“Còn không cút về phòng của ngươi đi!”

Mạnh Phù Dao khê nhúh mày, vẻ giận dữ dâng lên trong mắt, một hồi lâu, nàng hít một hơi, xiết chặt nắm tay yên lặng tránh ra.

So đo với kẻ không cùng đẳng cấp sẽ làm mất phẩm cách của mình.

Lăn lộn trong thế giới xa lạ này nhiều năm, chịu nhiều khổ cực, tính nóng nảy tự phụ ở thời đại ma nữ tóc đỏ nông cuồng kia, dù chưa được mài bằng nhưng đã được thu bớt lại.

Song vừa mới cất bước thì nghe được tiếng nói yêu kiều, như ngọc châu rơi xuống khay bạc.

“Người này chỉ là nha đầu ở xó bếp, đừng đánh đồng ả với Yến sư huynh, nếu không thì Bùi gia Yến Kinh và Yến gia Hà Nguyên đều xem như bị sỉ nhục.”

Bùi gia ở Yến Kinh và Yến gia ở Hà Nguyên, ý nghĩa nói Hoàng thất và Quan lại Thái Uyên, mấy vị chương môn đều nghe ra được ý tứ nặng nhẹ trong câu nói này, liền im lặng không nói gì thêm nữa.

Mạnh Phù Dao quay người lại, nhìn cô gái áo đỏ phía sau kia, nàng ta lớn hơn Phù Dao một tuổi, thân thể đã phát triển đầy đủ, đường cong quyến rũ, không non nớt giống như nàng. Nơi căng tròn thì nhô cao, nơi mảnh khảnh thì thon thả mềm mại, lại thích mặc váy ôm thân, càng toát lên phong tư xinh đẹp. Vẻ mặt đoan trang, khóe mắt hơi xếch lên, lông mày rực rỡ như phượng hoàng tung cánh giữa trời cao.

Bùi Viện.

Bắt gặp ánh mắt của Phù Dao, Bùi Viện lạnh lùng khinh miệt liếc nhìn nàng, rồi liền thờ ơ chuyển ánh nhìn sang nơi khác.

“Nếu như vị chương môn đã có nhã ý không ngại mai sau đến Thiên Sát Bàn Đô, trên đại hội Chấn Vũ, Yến sư huynh tự nhiên sẽ cho các vị thấy phong thái đệ tử xuất sắc nhất của môn hạ Huyền Nguyên ta.”

Ả liếc sang Mạnh Phù Dao, rồi quay ra cười với các vị chương môn.

“Còn về người này, chỉ ở bên cạnh, bọn ta cũng thấy ả vậy bản mình, đâu xứng để các vị chương môn điểm mặt chứ?”

Tiếng cười vang lên, đến Lâm Huyền Nguyên cũng vuốt râu gật đầu mỉm cười, cảm thấy biết ơn nữ đệ tử này vừa hay nói năng rất khéo léo, từ chối được kẻ gây khó dễ mà cũng không làm mất đi sĩ diện của kiếm phái.

Mạnh Phù Dao đứng bất động trong tiếng cười vang to.

Những hình ảnh xưa lần lượt lướt qua mắt.

... Là bàn tay ấm áp vương ra trong mưa gió lạnh buốt; là cuộc đuổi bắt cười vui trên núi trong những khóm hoa xuân; là sóng mắt mỉm cười nhìn nhau dưới trăng; là khi ai đó khoác chiếc áo lông chồn lên nàng, ôm lấy đôi chân nàng đã bị đông cứng tro giá tuyết...

... Là đầu cúi gục xuống trong vũng bùn lầy lội; là mỗi lần giấu diếm võ công, bị xếp chót rồi bị trục xuất khỏi sân luyện võ; là mang tất cả quần áo đi đến nước sông đóng băng giặt trong trời đông giá rét; là nửa đêm làm xong hết mọi chuyện vất vả trở về phòng bếp gặm bánh bao lạnh đã cứng khô.

Những khoảnh khắc cười, đau đã từng trải qua kia...

Tiếng cười vẫn còn vang vọng, không ai biết, chỉ khí mãnh liệt chôn sâu trong lòng của cô gái đang đứng quay người kia cuối cùng bị màn cười không chút kiêng dè này, châm lên thành ngọn lửa phản phật cháy lan ra đồng cỏ.

Mạnh Phù Dao hít một hơi nữa, đột nhiên cười khẩy lạnh lùng.

Đủ rồi.

Thế sự lạnh bạc như thế.

Dạy người ta nhanh tay rút kiếm làm một trận đảo điên trời đất.

Nàng vốn đang đứng đưa lưng về phía sân, bất chợt xoay người lại, tiện tay cầm lấy thanh kiếm mới vừa rơi xuống của Đại sư huynh.

Tiếng cười trong sân đột nhiên lắng xuống.

Gió thổi miên man vượt qua dãy núi Huyền Nguyên, vừa thoát khỏi sự ràng buộc thì rít gào điên cuồng trên võ đường hoành tráng, đập vào mười hai cột trụ đồng to lớn xung quanh võ trường vang lên tiếng kêu boong boong, khiến tầm mắt mọi người xoay chuyển mịt mờ. Phù điêu cự thú bốn chân, hung dữ trợn mắt trên trụ đồng, như đang sắp sửa lao mình xuống cắn giết hết tất cả mọi người.

Dưới trụ đồng là dáng hình thẳng tắp gầy gò, kiên cường của Mạnh Phù Dao.

Rõ ràng mỏng manh như có thể lập tức bị gió cuốn đi, mà lại khiến người ta cảm thấy bất khuất hiên ngang, tựa như trụ đồng nghìn năm từng từng bất di bất dịch phía sau lưng nàng.

Tất cả ánh mắt sáng quắc đều đổ dồn về phía nàng, nhưng Mạnh Phù Dao không nhìn đến ai, xé rách một đoạn tay áo bịt mắt lại.

Trường kiếm trong tay tỏa sáng rét lạnh, như nước hồ thu lòng lạnh ánh nắng chói chang của buổi ban trưa. Trong hàng trăm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng chậm rãi chĩa mũi kiếm về phía thiếu niên áo đen kia, lạnh lùng khiêu chiến.

4. Chương 4

Kiểm chân Huyền Nguyên

Type: Yumme21

Võ trường im lặng lạ lùng, chỉ có người thiếu niên áo đen vẫn nhắm mắt ở giữa sân đột nhiên ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt nàng.

Đương khi hắn vẫn còn nhìn, một bóng áo xanh đã bay lướt đến nhanh như chớp lóe sáng, bởi vì động tác quá nhanh, lực độ quá lớn, thế nên dường như trong không khí vang lên tiếng nổ lách tách.

Người chưa tới, ngón tay trắng muốt đã phá không vươn tới trước, trên đầu ngón tay là một thanh đoản kiếm lóe lên ánh sáng xanh tím âm u, mạnh mẽ như gió gào, đâm thẳng vào hai mắt đối phương.

Chỉ một chiêu, đủ cả nhanh – mạnh – chuẩn, góc độ ra tay xảo quyết ngoan độc không thể tưởng tượng, người khiêu chiến còn chưa biểu hiện gì, nhưng trên dưới kiếm phái Huyền Nguyên đã đồng loạt há hốc ngây dại.

Một chiêu này dung hợp hoàn mỹ lực độ, góc độ và tốc độ... Trên dưới kiếm phái, ngoại trừ sư tôn chỉ e là không có ai có thể đánh ra được...

Thiếu niên trong sân nhếch môi cười lạnh, gót chân vừa nhấc đã như nước chảy lui về sau ba bước, trở tay vùng lên, trường kiếm xanh đồng ló ra từ dưới nách hắn nhanh như rắn độc, đâm thẳng vào lồng ngực của Mạnh Phù Dao.

Song kiếm giao kích vang lên tiếng leng keng, chấn động đến mức toàn bộ người trong sân đều run rẩy, chấn động đến mức ngay cả gió như cũng dừng lại.

Kiểm phong đánh tan búi tóc, tóc đen xỏa ra như sương, Mạnh Phù Dao hất đầu, một sợi tóc dài kẹp giữa môi đỏ răng trắng, đẹp đến xao động lòng người.

Ánh mắt thiếu niên áo đen đối diện chợt lóe sáng, nghiêng trường kiếm đỡ, bắn ra vô số ánh sáng trắng chói lóa như tia chớp, sợi tóc bay đến trước mặt Mạnh Phù Dao liền bị duỗi thẳng, bồng bềnh rơi xuống như một làn khói.

Sợi tóc kia bay xuống, đột nhiên khẽ cong lên thành một hình cung mềm mại trên không, rồi lại đột nhiên biến mất trong hư không.

Võ trường bật lên tiếng kêu thẳng thốt, mấy vị cường môn cũng sợ hãi không thôi, sợi tóc biến mất, xem ra là đã bị kiếm khí mạnh mẽ của Mạnh Phù Dao phá tan khi bay thẳng đến. Trước nay chỉ có vật cứng

mới dễ dàng phá nát, vật mềm thì khó hủy, cô gái này luyện nội công gì mà có thể phát ra kiếm khí, mạnh đến nỗi hủy sợi tóc thành vô hình đây?

Cuối cùng chưởng môn Bạch Sơn cũng bắt đầu nhìn thẳng cô gái gầy yếu trong sân, có điều, thần sắc vẫn chẳng hề có chút lo lắng. Lão nhìn ra được, cô gái này tuy có kiếm pháp xuất chúng nhưng công lực không đủ. Tuy nhiên, chỉ mới tuổi này mà đã có thành tựu như vậy thật khiến người ta kinh ngạc. Nhưng mà gặp phải Vô Ngân kiếm đã trải qua nhiều trận ác liệt, kinh nghiệm đối địch phong phú, thành danh đã lâu, thì vẫn kém hơn vài phần điều luyện.

Muốn thắng ư? Nằm mơ đi.

Lão thoải mái tựa mình trên ghế, vuốt râu mỉm cười.

Trên võ đường, sau vòng so chiêu thứ nhất chẳng phân được cao thấp, chỉ thoáng chốc, hai chiếc bóng đen và xanh đã loạn chiến với nhau, động tác hai người đều cực nhanh, người xung quanh chỉ cảm thấy gió mạnh đập vào mặt đến ngạt thở. Hai bóng người vờn nhau như bướm vờn hoa, xanh đen lẫn lộn. Mỗi chiêu kiếm múa phát ra các tia sáng đủ mọi sắc màu quét trên nền đá rộng lớn trắng phau. Nơi họ lướt qua, mặt đất nguyên vẹn nhẵn bóng không ngừng nứt ra những khe hở nhỏ dài, ngang dọc đan xen như một bức trang quỷ dị.

Nhìn thấy uy lực kiếm pháp của Mạnh Phù Dao rõ ràng cao hơn, kỳ diệu hơn kiếm phái Huyền Nguyên, vẻ kinh ngạc của người những môn phái khác dần nặng nề, còn người của kiếm phái Huyền Nguyên đã sớm trờ mắt đến rất trông.

Đây là Mạnh Phù Dao, mỗi lần đấu kiếm đều bị xếp hạng nhất từ dưới đếm lên của bốn môn sao? Đây là Mạnh Phù Dao, vì có tư chất quá kém nên không được phê chuẩn cho học nội công của Huyền Nguyên sao? Kiếm pháp linh hoạt tuyệt diệu, ý cảnh phi phạm vượt xa kiếm pháp bốn môn, là nàng luyện từ đâu ra?

Thất sư huynh vừa đẩy Mạnh Phù Dao khi nãy hít vào rồi thở ra một hơi, lẩm bẩm nói: “Chiêu thứ một trăm, vừa rồi Đại sư huynh đấu với người này chưa đỡ được mười chiêu...”

Lục sư huynh bên cạnh hần nướ nước bọt ừng ực, tiếng vang đến mức bản thân hần cũng giật mình.

Trong tiếng kinh hô ồ lên đồng loạt, sắc mặt Bùi Viện biến đổi liên tục, mới vừa rồi ả giãm Mạnh Phù Dao dưới lòng bàn chân, chỉ trong chớp mắt, Mạnh Phù Dao đã phơi bày thực lực mà ngay cả ả còn lâu mới đuổi kịp, giống như là cho mình một cái tát tai, sắc mặt không khỏi dần dần xanh mét.

So ra, chỉ có thần sắc của Lâm Huyền Nguyên là bình tĩnh nhất, lão khẽ nhip tay lên thành ghế, vẻ mặt mang theo chút suy tư.

Tỷ thí trong sân cũng đã đến hồi kết.

Trường kiếm xanh đồng bỗng nhiên phá tan quang sáng màu xanh tím u ám, đột ngột lướt gần kề cổ tay Mạnh Phù Dao, nhẹ nhàng như nước chảy thuận đà tiến đến ngực nàng.

Kiểm khí thẳng quét một đường, suýt nữa đoạt mất tính mạng.

Mạnh Phù Dao bất ngờ lẩn tới gần kẻ thiếu niên áo đen, nhếch môi cười khê.

Nàng đang chờ đợi khoảnh khắc này đây.

Răng trắng chợt cắn rách môi đỏ, rớt xuống một vài giọt máu tươi như san hô, Mạnh Phù Dao vận khí khê thối, tức thì những giọt máu tanh ngọt hòa với công lực tầng thứ ba của Phá Cửu Tiêu, bắn ra vô vàn đốm đỏ rực rỡ.

Không khí bốn phía lập tức trở nên ẩm ướt, ngưng tụ lại thành một màn sương mờ nhiễm máu đỏ tươi, thấm ướt người thiếu niên áo đen trước mắt, như tấm lưới lượn lơ bay bay che khuất tầm mắt hần.

Khoảnh khắc kia nhanh như ánh chớp.

Bàn tay vừa xoay, đoản kiếm quay tròn trong lòng bàn tay Mạnh Phù Dao, ánh kiếm đột nhiên vút lên, xoẹt một tiếng, vẽ ra quang sáng lung linh hình quạt, quang sáng ấy lóa mắt đến mức khiến người ta kinh

ngạc không thôi. Một tia sáng trắng mỏng dài, rất khó nhìn thấy, lướt nhanh như nước chảy, ánh chớp lạnh lẽo chợt lóe, vụt bắn về phía lồng ngực đối phương.

“Bích Lạc Lưu Điện” – Chiêu thức thứ ba của kiếm pháp Phá Cửu Tiêu.

Như ánh chớp chợt rạch trời xanh, tích tắc đã xuyên qua biển lớn mênh mông và đất rộng bao la.

Khoảng cách quá gần, lực đạo cực mạnh, kiếm khí lạnh lẽo kia với tốc độ mà người thường không cách nào thoát chết được!

Tiếng gió rít gào, sát khí như mũi dao, cho nên không khí bị ma sát mạnh mẽ phát ra thanh âm sắc bén như tiếng quỷ cười.

Tiếng kinh hô bùng lên vang dội, đám người chưởng môn Bạch Sơn bật đứng dậy khỏi chỗ ngồi, Lâm Huyền Nguyên đang nhịp tay đều đặn trên thành ghế như đang suy nghĩ, cũng bị sát khí mãnh liệt này khiến cả kinh dừng lại, ngón tay gõ huyệt.

Một đệ tử đứng khá gần ôi lên một tiếng, bưng mặt thối lui, hồi lâu sau giữa ngón tay hần có một dòng máu nhỏ chảy xuống.

Mặt hần bị kiếm khí xung quanh đã thương.

Một chiêu quyết tuyệt sắc bén lạnh lẽo khiến mọi người kinh hãi đưa mắt nhìn nhau, rùng mình ớn lạnh.

Nhân lực và phản ứng của thiếu niên cũng vô cùng cao minh, khí lạnh vừa dấy lên, hần đang ẩn mình bên trong quang sáng đã vội vàng lùi về phía sau, bóng đen chớp lóe như rồng đang tức giận trở mình bay lên cao, một cái ngã giữa đã tiện đà cách xa ba trượng. Dù vậy vẫn chậm một bước, một tiếng rít nhỏ vang lên trong không gian tĩnh lặng, tia sáng trắng xuyên qua xương vai hần, phía sau bả vai gầy của hần bắn ra máu tươi tung tóe khắp nơi.

Thiếu niên rơi xuống đất, thân hình không ngừng lắc đảo, Mạnh Phù Dao đứng sừng sững trong luồng gió thổi phần phật, mỉm cười sửa tay áo.

Mạnh Phù Dao thắng.

Sắc mặt Bạch Sơn chưởng môn đại biến, mắt thấy đã nắm chắc phần thắng, không ngờ bị ả xấu xí đột nhiên xuất hiện này phá đi thế cuộc. Hần không khỏi thâm hận mình lúc đó sao lại nói năng tùy tiện, nếu không thì ả này đã sớm rời đi làm sao có thể gây ra sự biến đổi kỳ lạ này được.

Võ trường hoàn toàn yên tĩnh, mọi người ngây ngốc nhìn Mạnh Phù Dao. Mái tóc dài và y phục nàng tung bay dưới ánh mặt trời, khẽ hát cảm, vênh lên thành một vòng cung mềm mại đẹp đẽ, nàng liếc mắt rảo một vòng mang theo ý cười mỉa mai trên mặt. Chỉ cái liếc mắt thoáng qua đó thôi, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng mặt trời.

Khi ánh mắt nàng quét đến những người lúc trước đã từng cười nhạo nàng, họ liền bất giác lui về phía sau khúm núm.

Mạnh Phù Dao cười khẩy, ném đoản kiếm đi, thân kiếm cắm phụp vào đất ba tấc, nền đá trắng nứt ra một cái khe dài gần một thước, tựa như khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc.

Dải lụa đỏ trên thân kiếm bay phần phật trong gió, ngông cuồng phóng khoáng đốt bỏng những đôi mắt mang hàm ý khó tả kia.

Nền đá trắng tinh xảo trên võ trường bị Mạnh Phù Dao phá hủy hoàn toàn, nhưng không ai ở đây mở miệng.

Thiếu niên áo đen đi thẳng đến cửa, bất chợt xoay đầu lại, ánh mắt bình thản lạnh lùng, nhìn thẳng Mạnh Phù Dao đang ngẩng đầu cời khăn vải.

Bốn mắt giao nhau, tia sáng trong đáy mắt thiếu niên dao động, như từng lớp sóng xanh không ngừng xô đẩy.

Mạnh Phù Dao thản nhiên nhìn lại hần, ánh mắt trong suốt như trăng sáng vừa mới mọc trên mặt biển xanh.

Sắc mặt thiếu niên đột nhiên có chút kỳ lạ, gương mặt nhìn về phía sau nàng, nhưng sau đó hắn quay người sải bước rời đi.

Mạnh Phù Dao khẽ buồn bực quay đầu, phát hiện không biết từ lúc nào Lâm Huyền Nguyên đã im hơi lặng tiếng đi đến phía sau mình.

Nàng giật mình hoảng sợ, vội vàng lui về phía sau, đầu bất chợt choáng váng.

Một cơn gió mang theo mùi tanh đột nhiên cuồn cuộn ập tới.

“Phịch!”

5. Chương 5

Người Dưới Trăng

Type: thuonglu

Mảnh trăng lưỡi câu treo trên nền trời xanh thẳm, ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống khu rừng dày đặc âm u.

Gió thổi qua ngọn cây, lá cây lay động xào xạc như tiếng ngân nga, không biết tiếng sói tru thê lương truyền đến từ đỉnh núi xa xôi nào khiến chim cất trong rừng chấn động bay hết, để lại hơi thở nặng nề, xuyên qua dãy núi từng từng bất tận, truyền đến tai người đang bị xích chặt trong sơn động.

Sơn động âm u ẩm ướt, sâu mà hẹp, gió thổi qua cửa động vang lên âm thanh như tiếng quỷ gào khóc yếu ớt, nơi sâu trong động mơ hồ có chút ánh trắng lấp lờ, nhìn kỹ lại thì đó là bộ xương trắng đã rơi rụng tay chân.

Mạnh Phù Dao co ro trên mặt đất ẩm ướt, quần áo lam lũ, mình đầy thương tích.

Nàng bị giam trong sơn động tử lao bí mật này của kiếm phái Huyền Nguyên, đã gần bảy ngày.

Hôm đó, sau khi nàng dốc sức chiến đấu xong, chưa kịp phòng bị, Lâm Huyền Nguyên không để ý đến thân phận quảng thuốc mê khiến nàng choáng váng, rồi lại ra tay độc ác, một chuồng đánh bay nàng, lại giả vờ giận dữ mắng nàng trước mặt mọi người là “Học trộm tuyệt kỹ bí mật của bốn môn.” Chúng đệ tử nhất thời “Bình tĩnh ngộ”, cũng sĩ nhục nàng một trận. Ngay sau đó, Lâm Huyền Nguyên nhốt nàng vào tử lao này.

Trong bảy ngày, mỗi ngày Lâm Huyền Nguyên đều đến gặng hỏi lai lịch của nàng, cũng muốn nàng giao ra kiếm pháp mà nàng sử dụng hôm đó.

Thiên hạ ngày nay coi trọng võ lực, tuyệt kỹ môn phái có ý nghĩa quan trọng đối với sự hưng thịnh của thế lực môn phái ấy, không giống như vật bình thường. Ánh mắt thần kỳ của Lâm Huyền Nguyên đã sớm nhìn ra kiếm pháp của nữ đệ tử giỏi ngụy trang này là tuyệt học của bản thân, mặc dù công lực chưa đủ đạt đến hoàn mỹ, cho nên hắn buộc phải giành lấy bằng được.

Nhưng Mạnh Phù Dao chỉ cắn chặt răng im lặng, nàng biết lão cẩu này vô cùng gian xảo, nói vài lời thì kiếm pháp của mình đã trở thành “Tuyệt kỹ bí môn” của hắn. Tương lai kiếm phái Huyền Nguyên có nhiều kiếm pháp tuyệt thế hơn cũng sẽ thành hợp tình hợp lý, mà “Người trộm tuyệt kỹ” giao kiếm pháp cho hắn, kết quả cuối cùng tất nhiên là bị diệt khẩu.

Nàng không muốn ở đây, nàng còn rất nhiều chuyện quan trọng muốn làm.

Nhưng khi một người bị thương nặng, lúc nào cũng bị nghiêm hình tra hỏi, hơn nữa còn bị bỏ đói thì phải làm sao để sống sót được đây?

Mạnh Phù Dao thở nặng nề, nhìn xuyên qua trận đá ở cửa động dùng để phong tỏa nàng, đôi mắt về phía ánh trăng nơi xa. Ánh trăng kia hiện lên trong đáy mắt vằn tơ máu của nàng, trông càng mi hoặc mơ hồ, xa xôi không thể với tới được.

Ánh trăng mênh mang kia chiếu khắp cả bảy nước năm châu, chiếu đến đầu giường lão cầu kia yên giấc, nhưng không chiếu đến được thân thể của nàng đã chìm trong bóng tối bảy ngày bảy đêm.

Khỏe môi hiện lên một nụ cười khổ nhạt, Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, cảm nhận được chân khí đã tiêu tán hơn phân nửa trong cơ thể mình. Công pháp “Phá Cửu Tiêu” của mình vốn đã luyện đến đỉnh tầng thứ ba, một kiếp hôm nay khiến công lực đã giảm đi hơn phân nửa, khổ tu hơn một năm đã mất trắng rồi.

Theo lời của lão đạo sĩ thối thì “Phá Cửu Tiêu” là công pháp tuyệt đỉnh, vang dội cổ kim, kinh hải thế tục, càng lên cao càng khó luyện, luyện đến tầng thứ chín có thể nói là vượt bậc thiên hạ. Mạnh Phù Dao cười khẩy khinh thường lời này, cho rằng tám phần là lão đạo sĩ khoác lác. Có điều, công pháp này khó luyện cũng là thật, nàng luyện mười năm mới đến tầng thứ ba. Tốc độ thể này mà lão đạo sĩ thối đã khen là kỳ tài, hôm nay lại bị tụt xuống một tầng khiến Mạnh Phù Dao hận đến mức nghiêng răng.

Sắc đêm tối hơn, tiếng nước nhỏ giọt mơ hồ, từ từ vang lên trong sơn động yên tĩnh.

Mạnh Phù Dao vất vả bò dậy, nhích dần từng chút một, dây xích sắt va chạm với đá lởm chởm trên mặt đất phát ra tiếng kêu leng keng, thật lâu sau nàng mới di chuyển đến được bên vách núi.

Nàng hõn hển tựa vào vách núi, không màng đến vách núi ẩm mốc dơ bẩn, dùng hết sức lực để đưa mặt kề sát vào vách núi, chờ đợi nước thấm trên vách đá nhỏ xuống từng giọt cứu mạng nàng.

Bảy ngày nay, nàng phải dựa vào nguồn nước xuất hiện đúng vào lúc nửa đêm mỗi ngày này để sống tiếp.

Uống được vài ngụm nước, thở gấp một hơi, Mạnh Phù Dao sờ mặt mình, phát hiện vết sẹo giả trên mặt mình cũng đã bị nước trôi đi, nhưng cũng chẳng sao, dù gì trong động này tạm thời cũng chẳng có ai đến.

Uống nước xong thì tinh thần tốt hơn một chút, nàng tựa vào vách đá, trong lúc vô tình nhìn ra ngoài động, ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại.

Phía trước, một đỉnh núi nhọn lẻ loi nhô ra nghiêng nghiêng như một đỉnh của ngọn núi bị riu của chiến thần trong truyền thuyết bổ xuống, xẻ đôi thành hai đỉnh, ánh trăng sáng bàng bạc cong cong lơ lửng treo trên đỉnh núi lẻ loi ấy.

Ánh trăng lạnh lẽo mà dịu dàng, có người đang tung bay múa kiếm trên đỉnh núi sáng trắng.

Áo bào rộng của người đó bị gió núi thổi tung bay phần phật,

Trên đỉnh núi mây mờ bồng bênh tựa như chốn bồng lai tiên cảnh, bóng người thoát ẩn thoát hiện. Rõ ràng chỉ là một hình bóng xa xăm, nhưng lúc bay lên hạ xuống lại hiện ra phong thái nhàn nhã như ẩn sĩ và cốt cách đẹp tựa thiên tiên.

Mình Châu rơi xuống Dao Đài, thuyền trôi bập bênh chốn Bồng Lai. Các cảnh trí kia đều cực đẹp, thế mà lại không sánh bằng cảnh múa kiếm trong trăng giờ phút này, nhanh nhạy cùng tao nhã, mạnh mẽ cùng uyển chuyển lồng vào nhau.

Sông sao mênh mông bất tận, trăng mờ soi nền cát lạnh, bóng hình múa kiếm màu đen in trên ánh trăng bàng bạc, dáng người cầm kiếm cũng không thiếu phong lưu, đẹp tựa như tranh.

Bất tri bất giác, Mạnh Phù Dao đã nhìn đến ngây dại.

Thế nên, nhất thời nàng không phát giác ra được tiếng bước chân vang lên rất khê khàng của người lặng lẽ đến đây trong bóng tối, nơi cửa động đột nhiên xuất hiện một bóng đen nghiêng nghiêng.

6. Chương 6

Thật là đáng tiếc

Type: thuonglu

Bùi Viện đứng ở cửa động đã lâu nhìn Mạnh Phù Dao ẩn trong bóng đêm, cả người tiều tụy, ngẩn ngơ nhìn về một nơi xa nào đó, từ đầu đến cuối chẳng hề nhúc nhích, ả không nhìn được liền háng giọng.

Nghe thấy tiếng này, Mạnh Phù Dao không khỏi khẽ giật mình, quay đầu lại.

Bùi Viện? Đã hơn nửa đêm, ả còn đến đây làm gì?

Nghi vấn trỗi lên trong lòng, lại có chút luyến tiếc cảnh đẹp vừa rồi, Mạnh Phù Dao không nhìn được lại dỗi mắt về phía xa kia.

Nhưng chỉ vừa mới quay đầu trong tích tắc, bóng dáng múa kiếm kia đã không còn nữa.

Lòng nàng không khỏi buồn bã, nhưng liền tự an ủi mình – Có lẽ thật sự là thần tiên múa kiếm, người phạm nào có phong thái tuyệt đẹp như vậy!

Bùi Viện không phát giác nàng đang ngơ ngẩn mất hồn, mà nếu nhận ra chắc cũng chỉ nghĩ rằng nàng đang thoi thóp, thần trí mơ hồ mà thôi. Á giờ ngọn lửa ra quan sát Mạnh Phù Dao, sắc mặt bỗng nhiên hiện lên chút kinh ngạc.

Ánh lửa vừa soi sáng, ả mới phát hiện ra sư muội mà mình chưa bao giờ nhìn thẳng này lại vô cùng yêu kiều, dung nhan còn xinh đẹp hơn mình vài phần.

Ả kinh ngạc nhìn Mạnh Phù Dao, nhất thời đã quên mất ý đồ mình đến đây.

Ánh trăng nhạt dần, một màu xanh thẫm vừa đậm vừa nhạt bao phủ khu rừng, khắp nơi đều yên tĩnh, cũng không nghe thấy tiếng côn trùng rả rích, chỉ có gió lướt qua ngọn cỏ, thanh âm như vỡ vụn, như có như không, càng khiến vùng rừng núi này sâu thẫm hơn thêm.

Mấy ai trải qua cảnh tịch mịch như thế này.

Bùi Viện nhìn chăm chú cô gái cách xa mình một trượng, ánh trăng soi sáng dáng vẻ duyên dáng của nàng đẹp đến xao động lòng người, từng nét từng nét, đều là tạo hóa gom góp tạo thành, phong thái rạng rỡ, chiếc cằm xinh xắn trong không gian tối tăm càng lung linh như ngọc sáng, đột nhiên trong đáy lòng ả dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt.

Ả thích Yến sư huynh đã rất lâu, người khác không biết tư tình của huynh ấy và Mạnh Phù Dao, nhưng ả lại ít nhiều đoán ra chút manh mối. ả vẫn không hiểu được sao Yến sư huynh lại đi thích nữ nhân xấu xí vô dụng kia, nhưng ả chưa từng để trong lòng. ả có sắc đẹp, có thiên phú, có địa vị, có trí tuệ, trong thiên hạ có ai hơn được ả đây?

Yến sư huynh là người thông minh, huynh ấy sao mà không biết cưới ả rồi thì sẽ có được bao nhiêu sự trợ giúp. Mà ngoại trừ ả ra, còn ai có thể xứng đôi với người ưu tú như huynh ấy chứ?

Quả nhiên, Yến gia xin cưới. Quả nhiên, Yến sư huynh vẫn lựa chọn ả.

Khi nam nhân có được nhiều lựa chọn tốt, há sao hẳn lại không chọn cái tốt hơn?

Chỉ là, cô gái đó không những chẳng hề gốc mà còn xinh đẹp đến vậy. Theo trực giác của ả, nàng là một sự uy hiếp đến con đường hạnh phúc mỹ mãn sau này của mình, ả sao có thể cho phép con đường tương lai rạng rỡ tốt đẹp của mình bị sự uy hiếp này phá hủy?

Dù chỉ có một chút khả năng, ả cũng không cho phép.

Ánh mắt Bùi Viện rét lạnh, trên mặt lại nhẹ cười.

“Mạnh Phù Dao, cô đi đi, rời khỏi đây, vĩnh viễn đừng trở lại.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn ả, Bùi Viện liếc nhìn nàng với vẻ bề trên, kiêu ngạo nói:

“Chắc cô đã biết hôn ước của ta và Kinh Trần, nếu như không phải ngại lễ giáo, đáng lẽ đêm đó ta đã đi chung với huynh ấy về Yến Kinh, Mạnh Phù Dao, Kinh Trần chính là trưởng phu của ta, ta không hi vọng sau này cô lại xuất hiện trước mặt huynh ấy.”

Mạnh Phù Dao ngửa đầu cười, “Đúng lúc, ta cũng muốn vậy.”

Khóe môi Bùi Viện nhếch lên đường cong khinh miệt, mập mờ nói: “Hy vọng cô không phải chết vì sĩ diện, miệng không như lòng, vậy thì đi xa chút cho ta, đừng quấy rầy huynh ấy nữa.”

Ả ngồi xuống cởi dây xích cho Mạnh Phù Dao, nhưng ngón tay lặng lẽ bấu vào chỗ nhô lên tại núi đá.

“Sư muội!”

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi khê, ngón tay Bùi Viện co rút lại, xoay đầu, nhìn thấy Tứ sư huynh chịu trách nhiệm trong coi Mạnh Phù Dao đang đi đến.

Bùi Viện khê giật mình xoay người lại, lúc xoay người chiếc vòng kim cương trên cổ tay ả không biết tại sao lại kéo căng ống tay áo của Mạnh Phù Dao, tiếng vải rách vang lên khe khẽ, một đoạn tay áo của Mạnh Phù Dao bị xé rách, lộ ra cánh tay lóng mịn.

Bùi Viện vội nói: “Ồi, Tứ sư huynh, dừng đến đây, phi lễ chó nhìn.”

Tứ sư huynh liếc mắt, nghe lời dừng chân lại, cười nói: “Sư muội, nghe nói khách quý ghé thăm, sư phụ bảo muội đi gặp vị khách đó.”

Bùi Viện ngạc nhiên đáp: “Là Thái phó đại nhân của Hoàng triều Vô Cực đã đến sao? Thái phó đại nhân là thầy của Thái tử điện hạ Vô Cực, may mắn bá kiến Thái phó, chắc hẳn cũng có thể tương tượng được phong thái tuyệt thế vô song của Thái tử điện hạ rồi.”

Suy nghĩ một chút lại nói tiếp: “Sư muội quần áo không chỉnh tề, núi này gió lớn chó dễ cảm lạnh.” Nói rồi cúi người ngồi xuống, cởi ra áo choàng màu đỏ phủ lên cánh tay để trần của Mạnh Phù Dao.

Áo choàng màu đỏ xoay một vòng xinh đẹp giữa không trung, từ từ khoác lên cánh tay Mạnh Phù Dao.

Tay Bùi Viện đang nắm chặt áo choàng, đột nhiên ả lặng lẽ luồn tay vào dưới áo choàng.

Khi ngón tay kia chạm đến da thịt, Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy đầu ngón tay của ả vô cùng lạnh lẽo.

Vừa ngẩng đầu, nàng nhìn thấy Bùi Viện cúi đầu nhìn nàng, gương mặt mỉm cười vừa rồi đã biến mất tầm mắt tích, giữa mi tâm tràn đầy sát khí.

Ả hung tợn nhìn Mạnh Phù Dao, khê nói: “Người của ta mà cô cũng dám cướp?”

Mạnh Phù Dao khê giật mình, chưa kịp trả lời bỗng thấy những đầu ngón tay của ả trượt trên cánh tay mình, nhanh như chớp điểm một lượt mấy đại huyệt trên cánh tay phải của nàng, nửa người nàng ngay cả huyệt cảm lập tức tê cứng lại.

Những ngày sau đó Bùi Viện thét lên một tiếng kinh hãi: “Ồ kìa, sư muội, muội muốn làm gì? Trong ống tay áo của muội sao còn giấu chủy thủ?”

Ả tự biên tự diễn, búng đầu ngón tay ở dưới áo choàng, áo choàng lay động kịch liệt, nhìn giống như hai người đang vội vã giao thủ với nhau.

Tứ sư huynh nghi ngờ bước đến, nghiêng đầu nhìn nhưng không thấy được gì, Bùi Viện cảm thấy diễn đã đủ rồi.

Ánh mắt ả lóe lên sát khí, ngón tay ả khê giựt nhẹ, tức thì vách núi sau lưng Mạnh Phù Dao thành linh chuyển động, hiện ra một dốc núi đen bí ẩn, liền sau đó Bùi Viện giơ hai cánh tay ra, độc ác đẩy Mạnh Phù Dao xuống dốc không chút chần chừ.

“Phịch”, Mạnh Phù Dao còn chưa kịp thét lên tiếng kinh hô thì cơ thể đã tuột thẳng xuống dốc núi, dội lên tiếng vang.

Dưới sườn dốc truyền đến tiếng đá vụn lăn xuống, một lúc lâu mới ngừng lại.

Trên sườn dốc, chẳng còn tiếng gió.

Tứ sư huynh đứng cách một trượng giật mình, trừng mắt nhìn bóng lưng Bùi Viện, thần sắc trong đáy mắt biến ảo.

Nhưng Bùi Viện đã duyên dáng xoay người lại, khoác lại áo choàng màu đỏ như ánh ráng chiều, ả lấy tay che miệng, trợn to mắt, chậm rãi thốt ra tiếng kinh hô nhưng giọng điệu chẳng có chút kinh ngạc.

“Ôi! Muội thật sự đáng chết, không thể nắm chặt, sư muội Phù Dao... đã rơi xuống rồi.”

Nhưng sau đó ả lại cau mày oán thán: “Ôi, muội có lòng tốt choàng áo cho muội ấy, muội ấy lại nhân cơ hội đánh lên muội, việc này... việc này bảo người ta phải nói làm sao đây!”

“Vậy sao...” Tứ sư huynh nhìn ả không chớp mắt, “Đó là ả gieo gió gặt bão.” Hắn ló đầu nhìn xuống dốc núi, dưới dốc núi là một màn đen sâu thẳm, không nhìn rõ được cảnh vật. Tứ sư huynh lắc đầu nói lẩm bẩm, “Thật đáng tiếc, dốc núi này cao như vậy...”

Bùi Viện im lặng, nhìn hắn như cười như không.

“Nhưng mà huynh lo cho muội hơn, muội có bị thương không?”

“Không có.” Nụ cười của Bùi Viện trong bóng đêm tối tăm như hoa nở mùa xuân, yêu kiều quay đầu nhìn về phía dốc núi.

Tiếng nói của nhẹ nhàng như tiếng hát, thanh âm tan đi trong gió đêm.

“Thật là đáng tiếc.”

7. Chương 7

Ta rất lạnh lẽo

Type: Táo Ngáo

Bóng đêm thăm thẳm.

Một đêm dài đằng đẵng này, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không qua đi.

Dốc núi Mạnh Phù Dao rơi xuống vẫn tĩnh lặng như cũ, đá vụn rơi xuống dốc núi, thật lâu thật lâu sau mới phát ra tiếng vang chạm đến đáy.

Nghe ra được là dốc núi rất sâu.

Cổ đại nơi dốc núi đột nhiên lay động.

Liền ngay sau đó, một bóng dáng màu xanh thẫm chậm rãi trôi lên từ dưới dốc núi đen đặc.

Bóng dáng đó hoàn toàn coi nhẹ lực hút của trái đất, như được vật thể ẩn hình thần kỳ gì đó dẫn dắt, chậm chậm xoay nửa vòng giữa không trung, vững vàng đáp xuống bên bờ đá.

Bóng dáng nhỏ bé kia vừa ngẩng đầu, ánh trăng soi vào đôi mắt ẩn hiện sát khí của nàng.

Mạnh Phù Dao.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười nhẹ bẫng, cổ tay Mạnh Phù Dao hất lên, một tia sáng đen vụt quét trong không trung, rút vào trong ống tay áo của nàng.

“Muốn hại ta ư? Dễ ợt vậy.”

Mạnh Phù Dao nhẹ nhàng vuốt cây roi mỏng màu đen nơi cổ tay, đó là cây roi mềm quăn tơ vàng nàng dùng làm đai lưng. Nhìn thấy vẻ mặt Bùi Viện không ổn, nàng đã sớm nắm cây roi này trong lòng bàn tay, hành vi quái lạ xé ống tay áo của ả đã khiến nàng sớm có phòng bị. Tấm áo choàng che giấu trò xiếc của Bùi Viện, đồng thời cũng che đi động tác quăn chiềc roi mềm vào động bên núi đá của nàng.

Trước khi bị Bùi Viện điểm huyết, nàng đã điều động công lực Phá Cửu Tiêu còn sót lại bảo vệ huyết đạo nửa người phía bên tay Bùi Viện, Bùi Viện điểm huyết dưới áo choàng, nhận huyết hơi sai lệch, độ mạnh

yếu cũng không đủ. Gần như chỉ trong thoáng chốc khi nàng rơi xuống thì đã mượn xung lực lập tức giải khai huyết đạo.

Mà lúc nàng bị đẩy rơi xuống, roi mềm quấn lấy thân thể nàng, nàng không nhúc nhích mãi cho đến khi hai người kia đi xa, mới chậm rãi bò từ dốc núi lên.

Mạnh Phù Dao đứng vững vàng trên dốc núi, nhìn bóng đêm phía trước, dường như nàng nhìn thấy tòa sơn trang hùng vĩ nguy nga trong bóng đêm sâu thẳm, cũng chàng thiếu niên đã mang đến cho nàng sự ấm áp vô cùng quý giá trước đây.

Gió lớn thổi phàn phật trên đỉnh núi, thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt không có cảm xúc gì đang đứng bất động. Lúc ban đầu khi còn nhớ tới thiếu niên kia, bất giác nàng khẽ cong môi mỉm cười, giờ phút này, trên mặt nàng không còn đọng lại nét gì nữa.

Những ngày tình ý mập mờ, nhất thời động lòng ấy cũng chỉ là một cuộc thám hiểm trong ngã rẽ cuộc đời nàng. Nàng nhìn thấy được nơi đẹp đẽ hoa lệ và ấm áp trong khu rừng rậm sum suê kia, thì cho rằng đó là vườn địa đàng mà vất vả lắm mình mới tìm được. Nhưng, rất nhanh nàng đã bị đuổi khỏi nơi này.

Nhưng mà không sao, thế gian này có thiết thòi chịu mãi không hết, cũng có nợ trả hoài không xong.

Mạnh Phù Dao lấy cây roi mềm quấn tơ vàng ra quất vào không trung, roi mềm phát ra ánh sáng lóng lánh và thanh âm vang vọng trong sơn cốc, giống như tiếng kèn réo rắt vèo von.

Nàng cười, lấy ra vài cây cỏ xanh sẫm trong ngực, đầu ngọn cỏ màu trắng, có vẻ giống như sương sớm đọng lại.

Nàng thỏa mãn nhìn nắm cỏ trong tay, cảm giác mình quả thật rất may mắn, rơi xuống dốc núi lại phát hiện ra được “Nhất Chỉ Sương” mọc trên vách đá. Loại thảo dược này trị nội ngoại thương rất công hiệu, còn có tác dụng bồi bổ nguyên khí, thật sự là trong họa có phúc.

Cẩn thận bứt một cọng cỏ, đang muốn để vào trong miệng...

Đột nhiên nàng dừng lại.

Ngay sau đó từ từ trợn to hai mắt.

Không đúng...

Mới vừa rồi đếm nắm cỏ này, rõ ràng là sáu cây, sao bây giờ chỉ còn năm cây?

Cỏ vẫn nắm trong tay mình, bốn bề vắng lặng, sao tự dưng có thể bị mất chứ?

Dịch chuyển tức thời? Rối loạn không gian? Ma?

Suy đoán cuối cùng khiến Mạnh Phù Dao rợn cả người, những kỹ xảo điện ảnh và thanh âm rừng rợn của những bộ phim mà Mạnh Phù Dao xem kiếp trước đồng loạt không mời mà đến, lặp đi lặp lại, gào khóc thảm thiết trong đầu nàng.

Từ lúc Mạnh Phù Dao xuyên không cho đến nay đã được nhiều năm, gặp chuyện bất thường cũng xem như là tôi luyện ý chí bất phàm. Mà giờ khắc này, trên đỉnh núi trống vắng, gió núi gào khóc, cây cỏ bốn bề múa may theo gió tựa như bóng ma lay động. Không khí vốn đã hơi âm u, thảo dược trong tay biến mất một cách lạ lùng khó hiểu, Mạnh Phù Dao đang ngón ngang trăm mối, giật nảy lên rừng mình, suýt chút nữa đã kêu lên “Có ma.”

Đột nhiên nàng nhớ đến lão đạo sĩ thối kia từng nói, thế gian vốn không có ma, người đa nghi mới là ma quỷ.

Nghĩ như vậy, nàng tăng thêm can đảm một chút, kéo roi ra, vung lên một tiếng vút, hét lớn: “Ai?”

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng gió gào thét.

Nàng đợi một lúc vẫn không có động tĩnh, đang phải tức giận thu roi lại, cúi mắt nhìn lại nắm cỏ, đột nhiên cả người chấn động, ngay người lần nữa.

Lại mất đi một cây cỏ!

Mạnh Phù Dao ngây ngốc nhìn bốn cây cỏ trong lòng bàn tay, thật sự không thể không nghĩ đến việc có ma quỷ, thế nhưng sao ma không hiện thân hại người, mà trộm đi thảo dược của nàng làm gì?

Nàng nghiêng răng nổi nóng, bất ngờ nhét hết toàn bộ bốn cây cỏ còn lại vào trong miệng, tức giận mắng:

“Cho mi trộm! Cho mi trộm nữa nè!”

Gió núi phát phơ mang theo tiếng cười loáng thoáng.

Nghe thấy tiếng cười, ngược lại khiến nàng không sợ, kệ nó là người hay ma xem ra không có ác ý, nàng yên lòng dứt khoát ngồi xuống đất, đứng đưng nhắm mắt điều tức.

Nàng xua tay “Ấy, xem ra mi rất rảnh rỗi, nếu như thật sự rảnh quá thì phiền người bảo vệ cho ta nha.”

Tiếng cười khẽ lại vang lên, trầm ấm êm tai, xen lẫn chút mát lạnh thanh tao, âm điệu nhịp nhàng ẩn chứa khí phách hiem có, khiến người ta nhớ đến thanh âm khi gió thổi qua cành quỳnh cây ngọc* trên dãy núi tuyết Địch Châu trùng điệp nơi phương Bắc.

(*) Cành quỳnh cây ngọc nói mây xa, đâu biết chuyện can qua? (Phá trận tử, Cao Tự Thanh dịch)

Khắp nơi tĩnh lặng, hương cỏ hoa đêm đầu thu thơm tỏa ngào ngạt, trong hương hoa cỏ còn có một mùi hương thoang thoảng lượn lờ, cao quý tinh khiết hơn bất kỳ mùi hương hoa cỏ nào.

Nhưng Mạnh Phù Dao như thật không nghe thấy cũng không nghĩ thấy, quả thật nhắm mắt lại, cứ thế điều tức.

Tiếng cười vang lên lần thứ ba, lần này gần ở bên tai, cùng lúc đó vang lên một tiếng bùm vang dội, một ngọn lửa đột nhiên bùng cháy trước mặt nàng, ngọn lửa màu cam bập bùng ánh đỏ ấm áp, sưởi ấm người ngồi trước nó đang len lén hé mắt nhìn.

Bên kia đồng lửa, một chàng trai đang nằm nghiêng nghiêng trên chạc cây tùng, tay áo bào rộng màu nhạt rũ xuống, bập bênh theo thân thể hắn, trong bóng tối không nhìn thấy rõ hình dáng hoa văn thêu chìm bằng chỉ bạc nơi ống tay áo, chỉ thấy óng ánh tia sáng trong veo.

Hắn nằm nghiêng trên đầu nhành cây vừa nhỏ vừa giòn. Rõ ràng người ta nhìn thấy được vóc dáng của hắn rất cao lớn, nhưng lại cảm giác nhẹ như một áng mây bông bành; rõ ràng tư thái nhàn nhã, nhưng lại khiến người ta bất giác ngược nhìn như đứng trước một ngọn núi sừng sững hiên ngang.

Hắn thong thả ném từng nhánh cây – mỗi lần một nhánh, nhánh cây loáng một cái vút qua chuẩn xác rơi vào đồng lửa. Một nhánh rơi vào lại thêm một nhánh, nhánh cây tăng dần, dần dần tạo thành một đồng củi hình vòm cung, khiến cho đồng lửa kia càng cháy càng thêm mạnh.

Lúc tay hắn vừa giơ lên, thấp thoáng hiện ra một ấn ký, màu sắc đậm hơn màu da nhưng bởi vì cách xa nên không nhìn ra hình dáng.

Mạnh Phù Dao ngoảnh qua ngoái lại, cuối cùng ánh mắt rơi vào đồng lửa có khung củi hoàn mỹ kia, hai tay chống xuống đất, lặng lẽ bò về phía trước từng chút một.

Dùng ngón tay đoán cũng biết, người này chính là “con ma” mới vừa rồi, không nói những thứ khác, một thân khinh công cũng đã tuyệt đỉnh, ném nhánh cây cũng chuẩn như vậy, lỡ như hắn nổi lòng xấu xa thì cặp chân ngắn ngủn của nàng hoàn toàn không đủ nhanh để chạy trốn.

Còn chưa dời mộng đi thì người đối diện đã cất lời:

“Cô nương, đêm sương giá rét, ta rất lạnh.”

8. Chương 8

Nguyên Bảo đại nhân

Type: Táo Ngáo

Mạnh Phù Dao suýt nữa đã phun ra hết thảo dược trong miệng chưa kịp nuốt xuống.

Người rất lạnh...

Thời tiết đầu thu, sơn dã phía nam, tuy gió đêm quả thật lạnh, nhưng còn lâu mới lạnh đến mức thấu xương, huống chi ở đây còn có một đống lửa.

Có ma mới tin là người lạnh thật đó.

Mắt thấy người đó nằm vô tư lự ở trên chạc cây, chống cằm nhàn rỗi, ánh mắt lướt qua lướt lại trên người nàng, như rất muốn áp dụng “Cách sưởi ấm nguyên thủy nhất” với nàng, Mạnh Phù Dao lùi về sau đống lửa một chút.

Tuy nói người này thoát nhìn có vẻ tao nhã tôn quý, không giống như loại có đức hạnh hèn mọn hay tội phạm cường hiếp, thế nhưng thói đời mà, ai biết được dưới lớp da xinh đẹp sẽ không cất giữ một trái tim xấu xa chứ? Giống như... Bùi Viện vậy.

Đôi mắt đen nhánh của nàng tràn ngập đủ loại màu sắc lấp lánh trong ánh lửa bập bùng, vẻ mặt phòng bị nhìn về phía chàng trai kia, đôi mi dày rậm in bóng nhàn nhạt lên khuôn mặt hơi có chút trắng xanh, thoát nhìn có phần giống như một con thú con, sẵn sàng chiến đấu trong trạng thái bao vây căng thẳng.

Chàng trai đối diện nhìn nàng ngập tràn thích thú, lại nói “Cô nương, nàng có lạnh hay không?”

Rất tốt, mọi thứ đều tiến hành theo kịch bản hoàn mỹ như ban nãy.

Mạnh Phù Dao không phục, mông vừa tiếp tục lui về phía sau vừa trả lời ngược lại “Rất nóng.”

Chàng trai mỉm cười, cười đến quá mức rạng rỡ, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Vậy thì, cởi đi.”

....

Mạnh Phù Dao đã nhích ra hơn một trượng, bỗng bật lên như sói lử trốn, vừa tung mình đã chạy đến sườn dốc gần phía đối diện.

Chàng trai kia nhìn nàng chạy như bay cũng không nhúc nhích, chỉ nhàn nhã vỗ ống tay áo mình, nhẹ nhàng cười.

Khi hắn vừa khẽ vỗ ống tay áo, ống tay áo liền hé mở, một quả tròn đỏ rực lặn ra.

Mạnh Phù Dao còn đang trở mình lộn nhào, mắt lập tức sáng lên.

Trái này, trái này, trái này, màu sắc rực rỡ lại thơm lạ kỳ, giống như là thánh quả Kỳ Lân Hồng dùng để chữa thương.

Quả tròn ấy lặn đến nhanh như chớp, Mạnh Phù Dao đạp chân lên nó để nhìn cho rõ ràng. Quả nhiên là thánh quả đặc sản của núi tuyết Định Châu, nghe nói trái này chỉ sinh ra ở trong thâm cốc núi tuyết, người bình thường không thể nào tìm ra được.

“Phịch”, Mạnh Phù Dao ngã lộn nhào, mặt đập xuống đất.

Nàng vừa ngã xuống đã lập tức bò dậy, một chân đạp lên quả hồng kia, khoe mắt liếc nhìn người đối diện, hình như không có ý kiến gì? Nàng vội vàng đưa tay cầm lấy.

“Ôi!”

Ánh sáng trắng chợt lóe lên trước mắt nhanh như tia chớp, một cục bông trắng nhỏ lặn vào đến, chạm ngay vào tay Mạnh Phù Dao. Nàng ôi lên một tiếng khê buông tay, cục bông trắng vọt lên lộn nhào một vòng giữa không trung, bày ra tư thế bắt cá hai tay rất có phong cách, tàn bạo đập lên mũi Mạnh Phù Dao.

Ngay sau đó lại lộn một vòng nữa, điệu bộ uyển chuyển bốn chân hướng lên trời, chuẩn xác đón lấy quả hồng rơi xuống từ lòng bàn tay Mạnh Phù Dao, “phịch”, nó đã ôm trọn quả hồng trong lòng.

Tất cả động tác chỉ xảy ra trong tích tắc, Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy vèo một cái, lỗ mũi lập tức đau xót, hương thơm quả hồng vẫn còn thoang thoảng nhưng thánh quả chữa thương đã chuyển chỗ rồi.

Nàng kinh ngạc giơ tay không lên, sờ sờ lỗ mũi, nhặt được sợi lông trắng dài bằng ngón tay trên chóp mũi – Thứ này là gì đây hả?

Ánh mắt nàng đại ra nhìn xuống đất, cục bông trắng đang đặc ý giơ móng vuốt nhỏ, một chân sau nhón lên, vui vẻ dâng lên quả hồng đỏ chót kia cho chàng trai, hiển thị tạo dáng ba lê kinh điển.

Mạnh Phù Dao nhìn chăm chăm cục bông chỉ lớn cỡ nắm tay kia – Thỏ sao? Nhỏ hơn thỏ. Sóc? Trắng hơn sóc. Chuột Hà Lan? Còn béo hơn cả chuột Hà Lan. Mắt nó sáng rực, bộ lông trắng muốt xinh đẹp, dáng vóc to béo ba vòng bằng nhau, hoàn toàn là phiên bản Hamtaro* thực tế. Nếu ở kiếp trước, vật nhỏ đáng yêu như vậy nhất định sẽ khiến cho mấy kẻ yêu thích thú cưng thét lên chói tai khi nhìn thấy nó.

(*)Hamtaro là bộ truyện tranh giành cho trẻ em của Nhật, được vẽ bởi Ritsuko Kawai và được đăng trong tạp chí Shogakukan vào năm 1997. Với nội dung là những cuộc phiêu lưu của chú chuột Hamtaro với những chú chuột khác. Được làm thành phim hoạt hình bởi TMS Entertainment và phát sóng trên TV Tokyo.

Có điều, cách giật đồ này thì thật có chút quá tàn bạo đó.

Cảm ứng được ánh mắt của Mạnh Phù Dao, chuột Hà Lan kia lập tức quay đầu, nhe hai cái răng cửa to trắng phau về phía nàng, hai cái răng cửa nó phát sáng như hai cây đao nhỏ trong ngọn lửa.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt đầy uy hiếp này lườm, không khỏi sinh ra vài phần tức giận. Gần đây thật sự quá xui mà, bị phản bội, bị tra tấn, bị đẩy xuống dốc núi, bây giờ ngay cả con chuột mập cũng đến khinh bỉ mình, làm người đến mức độ này thật quá sâu não mà.

Trong tâm trạng khó chịu, Mạnh Phù Dao cũng banh khoe miệng, nhe răng về phía con chuột mập kia – Tính theo thể tích thì răng của ta lớn hơn mi nhé!

Một người một chuột đối đầu trước đồng lửa, mắt nhìn nhau chăm chăm.

“Ha...”, chàng trai đối diện vẫn luôn chăm chú quan sát nàng cuối cùng cũng bật cười, vô cùng thích thú ngắm nhìn Mạnh Phù Dao, vẫy tay với cục bông kia, gọi nó:

“Nguyên Bảo.”

Con chuột mập ồm ồm cái mông, phớt lờ.

“Nguyên Bảo đại nhân.”

Nguyên Bảo đại nhân lập tức nhảy lên, ôm quả hồng kia vui vẻ chạy qua, giơ hai móng vuốt nhỏ nịnh nọt đưa quả hồng về phía chàng trai.

Chàng trai lắc đầu, ngón tay chỉ về phía Mạnh Phù Dao.

“Chít chít!”

Nó kháng nghị.

“Hử?”

Nguyên Bảo đại nhân chậm chậm ngẩng đầu, muôn phần không cam ôm quả hồng kia kì kèo một hồi lâu, rồi lại chậm rì quay sang hướng khác.

Nó đau lòng nhìn chăm chăm quả hồng, ánh mắt mãi chẳng hết luyến lưu, như sắp chia tay trước giờ sinh ly tử biệt.

Mạnh Phù Dao nhìn thấy nó đau lòng thì tâm trạng tốt hơn, vô cùng đặc ý đưa tay ra chộp một cái, cướp lấy quả hồng.

Thuận tiện còn bứt một cọng lông trên mông của Nguyên Bảo đại nhân để trả mối thù bị đập vào mũi.

“Chít chít!”

Nguyên Bảo đại nhân tức giận nhảy dựng lên, lại quay tròn ba trăm sáu mươi độ trong không trung, xem ra dự định thi triển chiêu “Lộn mình nhào thẳng về phía trước; xoay mình một trăm tám mươi độ” của nó

một lần nữa. Mạnh Phù Dao há sao có thể để một con chuột đập vào mũi mình hai lần, liền xoay người tránh.

Nguyên Bảo đại nhân thấy không đập được mũi nàng, lập tức thay đổi chiến thuật, nhảy vèo lên quả hồng kia, tàn bạo nhổ mấy bãi nước miếng.

Mạnh Phù Dao lập tức túm lấy cơ thể béo núc đó ném ra ngoài xa, Nguyên Bảo đại nhân quay vòng bay vèo, ánh đao chọt lóe, nàng gọn gàng lưu loát gạt đi lớp vỏ dính đông nước miếng chuột kia rồi vung tay, vỏ quả hồng chụp lên đầu Nguyên Bảo đại nhân, theo nó cùng đập vào lồng ngực chủ nhân mình.

Người – chuột chiến đấu ba hiệp, Mạnh Phù Dao thắng.

Tiếng chít chít vang lên một loạt, cục bông màu trắng giầy nảy trên người chàng trai, nín lấy vạt áo hần kêu chít chít ầm ỉ, có lẽ là đang tức giận tố cáo nàng. Chàng trai kia nhàn nhã tựa vào cây, nắm cái mũi nhỏ của Nguyên Bảo, đối đáp với nó từng câu một.

“... Bảo mi đừng bắt nạt người ta...”

“Chít chít!”

“Mi cũng đâu mất mát gì, mi đã đập nàng một cước...”

“Chít chít!” Nguyên Bảo đại nhân quay người, đầu lòng đưa cái mông béo trắng cho chàng trai nhìn.

“Trên mông của mi có đến cả nghìn sợi lông, làm sao ta có thể nhìn ra được thiếu một sợi chứ?”

“Chít chít.” Nguyên Bảo đại nhân nỗ lực cào, cào, cào, cào.

Chàng trai không thể chịu được nữa, nắm lấy cổ nó giơ cao nó đối mặt với mình “Nói hay thật, tối hôm qua mi không có rửa mông.”

“Chít chít.”

“Được rồi... Không phải là đồ ăn vặt của mi sao... Tặng cho nàng đi, lát sau ta bù lại cho mi...”

“Chít chít.”

“Người càng ngày càng xấu tính, cũng là do các nàng nuông chiều mi.” Kiên nhẫn rất tốt của chàng trai cuối cùng bị mất hết, sắc mặt hần vẫn bình thản không chút giận dữ, chỉ là mỉm cười mò mẫm trong ngực, “À... nhiều đồ ăn vặt như vậy ta mang theo một quả, vứt hết đi nhé?”

“Chít... chít...”

Nguyên Bảo đại nhân chấm dứt tấn công ngồi một bên vẽ vòng tròn, chàng trai vỗ vỗ đầu nó, quay người vừa muốn nói chuyện với Mạnh Phù Dao, nhưng nhìn thấy nàng đang phồng má thì chột giật mình.

“Nàng... Ăn xong Kỳ Lân Hồng rồi?”

Mạnh Phù Dao cố sức nhai, hai ba cái đã nuốt quả hồng xuống bụng, sau đó thẳng thắn nhanh nhạy đáp: “Vâng, ăn xong rồi.”

Không thừa dịp hai người đấu võ mồm mà vội nuốt hết thứ này xuống bụng, chẳng lẽ chờ đến khi con chuột kia đến cướp trong miệng ta sao?

Chàng trai buồn cười nhìn nàng chăm chăm một hồi lâu, đột nhiên lắc đầu.

“Xem ra nàng không biết, trái Kỳ Lân gặp Nhất Chỉ Sương chỉ có thể dùng một nửa, nếu không sẽ có độc.”

“Hả?”

9. Chương 9

Ta chiều nàng

Type: Táo Ngáo

Mạnh Phù Dao trở mắt, chàng trai lắc đầu bất đắc dĩ.

Ngay sau đó hắn liền tung người nhảy xuống cây nhẹ như một áng mây, không nhìn thấy được hắn làm thế nào, bất thành linh đã đứng trước mặt Mạnh Phù Dao, mỉm cười nói: “Cô nương, nhìn nàng run lấy bấy kìa, xem ra cũng đang rất lạnh, chúng ta.. cùng nhau sưởi ấm nhé...”

Vô sỉ! Mạnh Phù Dao nhìn hắn chăm chăm, rõ ràng là hù dọa ta mà!

Đứng đối diện nhau, dung mạo khi nãy vẫn chìm trong bóng tối giờ hiển hiện rõ ràng, khuôn mặt như vầng trăng sáng từ từ dâng lên từ đáy biển xanh chỉ thoáng chốc đã chiếu rọi bầu trời cao vợi vợi, Mạnh Phù Dao lập tức giật mình, đắm đuối đến choáng váng.

Choáng xong rồi thì liền bình tĩnh, trong lòng máng mình mê trai một vạn lần, vừa lùi thêm về phía sau vừa giả vờ hoảng sợ như cũ, tay cũng lần mò đến sợi roi quấn trên người mình.

Còn chưa chạm vào sợi roi, đầu ngón tay đột nhiên run rẩy, giống như bị một sức mạnh vô hình hất ra. Chàng trai đối diện mỉm cười thu ngón tay lại, lắc đầu nói “Cô nương, không phải lúc nào sự nguy trang cũng đều dùng được.”

Ánh trăng mát lạnh, áo choàng của chàng trai kia phất phơ trong gió đêm, mang theo nụ cười lơ đãng, khoan thai chậm rãi đi về phía trước, ống tay áo rộng như mây cuộn cuộn, khiến người ta nhớ đến Phượng Hoàng chao liệng trên chín tầng trời cao.

Có một loại dung nhan, gọi là thánh khiết.

Có một loại phong tình, gọi là mị hoặc.

Có rất ít người dung hợp được thanh khiết và mị hoặc với nhau như dòng nước trôi xuôi, hòa thành khí chất độc đáo như gió thổi hương hoa lan tỏa, như trên núi cao sinh ra tản mạn, trong thâm trầm ẩn chứa âm áp.

Cát đá phẳng phất ra tiếng vang nhỏ vun, một mùi hương nhàn nhạt kì lạ lan tỏa khắp nơi, tư thái chàng trai kia tao nhã lại thoải mái ngồi kề bên nàng, mặt hắn nghiêng nghiêng trong ánh lửa sáng ngời.

Mạnh Phù Dao dường như ngạt thở.

Tóc mái hắn bay vương trên hàng mày, tạo ra đường cong uyển chuyển tự nhiên, khiến người ta nhớ đến liễu xanh rủ xuống bên hồ tháng ba, làm nên cảnh xuân tươi đẹp muôn thuở trong thi ca.

Mà dường như tất cả ánh sáng rực rỡ trong trời đất, đều tụ lại nơi đáy mắt của vị thần có từng đường nét khuôn mặt như được tạc thành này.

Vẻ đẹp vượt qua phạm trảo khiến cho người ta mất đi năng lực ngôn ngữ, khoảnh khắc này đây, Mạnh Phù Dao cảm thấy mình không biết nói một từ nào cả.

Chàng trai lại mỉm cười tự nhiên, tùy ý phủ bụi dưới đất, nhìn thấy mặt đất trong nhất thời không thể nào sạch sẽ được, hắn chẳng thêm để ý nữa, bất chợt đưa tay nắm chặt vai nàng, kéo nàng nằm xuống ngủ.

Mạnh Phù Dao bỗng quay cuồng một vòng, phịch một tiếng đã lăn trên đất ẩm ướt, nàng quát lên: “...Huynh, huynh làm gì vậy?”

Chàng trai gối đầu lên cánh tay, cũng không đứng dậy, hơi nghiêng đầu nhìn nàng, khóe môi khẽ cong như một đóa hoa ưu đàm chớm nở “Làm gì? Đêm sương giá rét, một người ngủ rất lạnh, cho nên ta quyết định ngủ chung với nàng.”

Mạnh Phù Dao đỏ mặt, “Ấy, ta không thể lợi dụng người đang lúc khó khăn...”

“Ta thích lợi dụng người đang lúc khó khăn.” Ông tay áo chàng trai vừa phất, tay áo thật dài liền quấy lấy eo nàng, không hề do dự kéo nàng qua, “Suýt, ngoan, nghe lời nào.”

Trên người hắn tỏa ra mùi hương nhàn nhạt kì lạ, ngọt ngào như rượu, ông tay áo bay bay khiến mùi hương lan tỏa khắp nơi, làm say lòng người. Lý trí Mạnh Phù Dao như bị lửa thiêu đốt đến cháy rụi, nhất thời không biết nên ứng biến như thế nào, cả người cứng ngắc không dám nhúc nhích, mơ hồ nghe được tiếng cười nhẹ của hắn bên tai, phả ra hơi thở đậu trên vành tai nàng, có chút hơi ngứa.

Lòng cũng có chút nhồn nhột giống tựa mèo con gãi ngứa, Mạnh Phù Dao nghe thấy tim mình đập thật nhanh, sắc mặt nóng ran đỏ bừng đến mức suýt choáng váng.

Thân thể nàng chưa từng tiếp xúc qua với đàn ông, giờ bỗng tự nhiên mềm nhũn, nhưng lý trí vẫn nhắc nhở nàng phải giữ vững tinh thần thanh tịnh. Mạnh Phù Dao vươn tay ra liều chết chống lên ngực của hắn, vừa muốn dùng sức thoát khỏi thì lòng bàn tay chợt nóng lên.

Tích tắc sau đó có một dòng nước ấm ấm đột nhiên dâng lên, giống như sông lớn phá đê, róc rách tiến tới nơi thân thể hai người tiếp xúc, đổ vào tứ chi bách hài* và kỳ kinh bát mạch hơi bị tắc nghẽn của Mạnh Phù Dao, chảy đến đâu thì mang đến đó cảm giác nóng nần ấm áp, mạnh mẽ bất tận như nước suối nóng ngày xuân đổ vào.

*tứ chi bách hài: xương cốt tay chân

Dòng nước ấm kia giống như một đôi tay dịu dàng thi triển thủ pháp thần kỳ trong cơ thể Mạnh Phù Dao, kinh mạch tổn hại sau khi bị thương được tu bổ tỉ mỉ từng chút, độc tố cũng được loại trừ từng chút một. Ngay cả nội lực đã tiêu tán không còn thừa lại bao nhiêu trong đan điền cũng từ từ tập trung, tụ lại thành hình, thậm chí mơ hồ như sóng nước cuộn trào, dồi dào hơn cả trước đây.

Sắc mặt tái nhợt dần dần hồng hào, Mạnh Phù Dao sững sốt mở to hai mắt, nhìn chàng trai nhắm mắt mỉm cười kia. Hóa ra hắn đang dùng cách thức như thế chữa thương giúp nàng ư? Hắn là ai? Sao biết được tình trạng của nàng? Tại sao phải giúp nàng?

Không kìm lòng được, nàng bèn quan sát khắp người chàng trai một lượt. Đàn ông ở Năm châu Đại lục này thích đeo các loại ngọc bội, tượng trưng cho cấp bậc thân phận, nhìn phụ kiện mang trên người cũng có thể đoán được đại khái. Nhưng rõ ràng tác phong làm việc của người này khác với người bình thường. Trên người hắn, ngoại trừ áo bào sáng chói sang trọng ra thì không có gì cả.

Cuối cùng ánh mắt Mạnh Phù Dao rơi trên cánh tay phải đang rút về của chàng trai, cái ấn ký khi nãy nhìn thấy trên đó đã rõ hơn một chút, dường như giống như một đóa hoa.

Cảm nhận được ánh mắt của nàng, chàng trai vẫn không mở mắt ra, bất chợt khẽ nói “Ta cho nàng mượn nội lực, có hiệu quả trong vòng ba canh giờ, nếu nàng muốn dùng thì phải nắm chắc.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác, khi kịp nhận ra hắn vừa nói gì nàng bỗng nhảy lên, hoảng sợ nhìn hắn chằm chằm, một hồi lâu mới nói lắp bắp, “Huynh là ai? Sao huynh biết ta... sao biết ta...”

“Nàng chắc chắn biết phục dùng Nhất Chỉ Sương quá liều sẽ khiến kinh mạch tổn thương, nhưng một hơi ăn bốn cây lại không kịp điều tức khôi phục, không phải gấp gấp muốn báo thù thì là gì?” Chàng trai ngồi dậy, mỉm cười, khẽ nhướn mày nhìn nàng “Có điều, ta nhắc cho nàng biết, gia tộc sau lưng Bùi Viện có thể lực phi thường, nang khăng định muốn đòi nợ à?”

“Ả cũng không thể vác theo gia tộc đi khắp nơi.” Mạnh Phù Dao bật cười, nụ cười hơi lộ ra chút gian xảo và kiêu ngạo, “Có thù tất báo! Về chuyện tương lai, ả không đụng đến ta thì thôi, đụng đến ta, ta trốn, đợi ả buông lỏng thì ta quay lại cắn ả một cái. Huynh phải biết rằng...” Nàng chớp mắt vài cái “... Vật kênh càng thật ra chưa chắc có được tự do đi lại như kẻ lưu lạc ta đây.”

Chàng trai liếc mắt nhìn nàng, cười mỉm, khen ngợi “Tốt, rất tốt...”

Mạnh Phù Dao mỉm cười đắc ý.

“Rất vô lại.”

“....”

Không để ý đến sắc mặt Mạnh Phù Dao hóa đen, chàng trai lại nói “Đáng tiếc, từ trên xuống dưới kiếm phái Huyền Nguyên nhiều người như vậy, võ công Bùi Viện cũng không yếu, như trước đây nàng muốn thắng ả cũng đã khó, nếu muốn trừng trị ả mà không kinh động đến người khác, dễ như nói vậy sao?”

Nàng nhìn hắn chăm chăm, nghĩ đến hắn đã sớm ở trên núi này nhìn thấy rõ ràng một màn khi nãy, nàng lập tức đẩy lên cơn giận dữ, oán hận nói: “Đó là chuyện của ta! Lúc này huynh không ra tay, bây giờ lại làm người tốt à?”

“Lúc này ta không có ở trên đỉnh núi này, ta nhìn thấy hành động của hai người ấy từ phía xa mà thôi.” Chàng trai vẫn bình thản hỏi “Có muốn không? Không muốn thì ta thu hồi lại.”

Mạnh Phù Dao thoáng ngơ ngác, suy nghĩ một chút mới hiểu được ý hắn nói là cho mượn nội lực, tức giận nói to lên “Ta muốn!”

Vừa dứt lời đã nghe thấy tiếng chàng trai cười khê, ánh sáng trong mắt hắn di chuyển như sông sao rực rỡ, giọng điệu dí dỏm “Ừ... nàng muốn?”

Chữ “ừ...” bầy kéo dài mềm mại, chứa đầy khiêu khích, Mạnh Phù Dao vừa nói xong mới phát giác mình lỡ lời, sắc mặt thoáng chốc đỏ bừng lên, còn chưa nghĩ ra phản kích như thế nào thì chàng trai đã mỉm cười kéo tay nàng, thì thầm “Nàng đã muốn, vậy thì ta chiều nàng thôi...”

10. Chương 10

On đền oán trả

Type: Táo Ngáo

Trắng sáng trên trời, gió mát kẻ bên, sơn dã không người, mỹ nam ôm ấp.

Trên đời này còn có gì tươi đẹp hạnh phúc hơn chuyện này?

Gương mặt hạnh phúc của Mạnh Phù Dao trong thoáng chốc đã nhanh chóng biến hóa đủ mọi sắc màu, từ ửng đỏ, đỏ bừng, đỏ thắm, đỏ nhạt, cuối cùng trở lại bình thường. Nàng liếc mắt nhìn chàng trai đối diện đáng chết không biết xấu hổ kia, ngồi thẳng nghiêm mặt, cung kính nói “Huynh đã muốn chiều ta, thì ta cũng cố mà làm thôi.”

Bàn tay vừa lật, mấy cây châm thép nhô lên sáng loáng giữa các kẽ tay.

Huynh dám sờ, ta đâm chết huynh ngay.

...

Tay nắm tay, má kề má, chuột mập xuất thế, trái đẩy phải ngăn.

Trên đời này, không có chuyện nào vô sỉ bằng chuyện phá nát cảnh đẹp lúc này.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp đâm người kia, “bụp”, Nguyên Bảo đại nhân không biết từ nơi hẻo lánh nào xuất quỷ nhập thần chạy đến như bay, nhảy vọt lên, “thân mập bỗng nhiên lộn ngược ra sau, xoạc chân một trăm tám mươi độ bổ xuống” rồi lại giang rộng bốn chân, banh đôi ra đập lên mặt hai người.

Mạnh Phù Dao lập tức tát bốp một chưởng, đánh Nguyên Bảo đại nhân rớt xuống, thuận đà lui ra ba trượng.

Nguyên Bảo đại nhân rơi xuống lòng bàn tay xòe ra của chàng trai, liền trở mình, ôm lấy tay hắn khóc chít chít.

Mạnh Phù Dao khinh bỉ nhìn con chuột chăm chăm, tuy cảm tạ nó giải vây cho mình, nhưng cái tham vọng chiếm hữu kia thật quá biến thái mà.

Ánh mắt của nàng lướt qua con chuột mập mề trai kia, rồi rơi trên người chàng trai. Hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, Mạnh Phù Dao tự nhận mình có nhãn lực không tệ. Tuy mỗi câu nói của người này đều như là lời trêu chọc, nhưng đầu mày cuối mắt không hề có sắc dục suồng sã, ánh mắt cũng chẳng hề có chút tà niệm, trong sự phong lưu ấy chất chứa khí chất cao quý hơn người.

Hắn thật sự chỉ vì nhìn thấy cảnh Bùi Viện ám hại mình nên mới ra tay tương trợ sao?

Kiểm phái Huyền Nguyên có địa vị không thấp ở Hoàng triều Thái Nguyên, thường xuyên có không ít quan to khách quý lui tới. Hôm nay người này lại xuất hiện ở đây, phải chăng có quan hệ với kiểm phái Huyền Nguyên? Nếu như là bằng hữu của kiểm phái Huyền Nguyên, tại sao hắn lại giúp mình đối địch với kiểm phái Huyền Nguyên chứ?

Mạnh Phù Dao hít một hơi thật sâu, nàng không muốn lẫn lẩn trong vấn đề khó hiểu này nữa. Nàng nhìn ra được người này không phải nhân vật đơn giản, có hỏi cũng không hiểu hết được. Dù sao đi nữa, nếu hắn muốn làm hại mình thì chỉ cần hắn trở tay một cái là có thể làm được, đâu cần phải vòng vo như vậy.

Mà trước mắt, nàng còn có chuyện phải giải quyết.

Nàng không vì bất lực với chuyện rối rắm, mà để mặc kẻ tổn thương mình ung dung tự tại.

Sau khi điều hòa khí tức, sửa lại ống tay áo, Mạnh Phù Dao chỉnh trang lại toàn thân, thuận tay còn móc ra ít đồ bôi lên cây chủy thủ tùy thân của mình.

Đó là “hoa bất thương”, sinh trưởng tại Thanh Châu nước Phù Phong, được tinh luyện thành nước. Loại nước này không có độc, nhưng một khi thấm vào vết thương sẽ khiến cho vết thương thối rữa, dai dẳng khó lành.

Mạnh Phù Dao tung chủy thủ trong lòng bàn tay, có chút tiếc nuối vì trên người mình không có thuốc độc. Nhưng mà, Bùi Viện luôn tự phụ ả là người có dung mạo tuyệt thế, làn da trắng như tuyết, có nhiều nam nhân vây quanh ả như ong mật vây hoa, gọi ả là Ngọc Nhi. Nếu trên người Ngọc Nhi có dăm ba vết thương tỏa ra mùi hôi thối, xua đi những ong bướm mượn lờ kia, xem ả còn có thể duy trì nụ cười chum chim đối trá kiểu quý tộc kia nữa hay không.

Mạnh Phù Dao cười khẩy, tỉ mỉ bôi lên cây chủy thủ từng lớp từng lớp một.

Chàng trai ngồi bó gối mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt mơ hồ vụt lóe sự tán thưởng.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao đã sẵn sàng, hắn đứng dậy chỉ tay về phía Huyền Nguyên sơn trang, cười nói “Có lẽ nàng không biết, kiểm phái của nàng còn có lối đi bí mật, đi vào từ nơi đó, nàng có thể tránh được rất nhiều thủ vệ sơn trang. Hơn nữa...” Về mặt hắn đột nhiên có chút kỳ quái “Lúc này, sư phụ nàng và các sư huynh đệ tỷ muội khác đều đang ở tiền sảnh chiêu đãi Thái phó đại nhân nước Vô cực, nàng có thể ẩn nấp ở trong phòng Bùi Viện trước.”

“Sao huynh biết?” Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn hắn, “Huynh là ai?”

“Nàng có thể gọi ta là Chiêu Hủ, Nguyên Chiêu Hủ.” Hắn mỉm cười, ánh mắt như gió xuân lướt qua không gian, lại giống như nước chảy ngược dòng, chỉ trong phút chốc đã khiến băng tan tuyết rã.

“Nguyên Chiêu Hủ?” Mạnh Phù Dao nhắm thắm trong miệng, không khỏi cảm thấy quen thuộc, giống như đã từng nghe ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ nổi, chỉ đành gạt đầu, cất bước đi men theo hướng Nguyên Chiêu Hủ chỉ.

Bóng dáng của nàng dần dần biến mất nơi đường núi gấp ghe. Phía sau lưng, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười đứng chấp tay, nhìn chăm chăm theo bóng lưng nàng.

Tay áo bào rộng phất phơ trong gió, chở đầy ánh trăng óng ánh như bạc vụn.

Nơi phía sau hắn vốn là một khối núi đá, chẳng biết từ lúc nào đã lặng lẽ xuất hiện một bóng đen cao gầy, bóng đen kia đứng đằng sau Nguyên Chiêu Hủ ba thước, cúi đầu khom người, tư thế cung kính.

“Thái...”

Nguyên Chiêu Hủ nhẹ nhàng quay đầu, chỉ một ánh mắt, lập tức đối phương liền hiện ra vẻ kinh sợ, vội vàng im miệng.

“Không cần giục ta, ta lập tức qua đó.” Nguyên Chiêu Hủ như biết đối phương định nói gì, phất ống tay áo, suy nghĩ một chút lại nghiêng đầu nói với Nguyên Bảo đại nhân đứng trên vai mình “Này, đi theo nàng xem sao.”

Nguyên Bảo đại nhân quay người, đưa mông về phía Nguyên Chiêu Hủ.

“Sau khi trở về cho mi ăn khuya, ba quả Kỳ Lân Hồng.”

Nguyên Bảo đại nhân vẫn duy trì tư thế mông hất lên trời như cũ, nhưng ngoan ngoãn bò xuống từ vai hân.

Nguyên Chiêu Hủ đuổi theo Nguyên Bảo dặn dò, “Không cho phép mi lấy việc công trả thù riêng, nếu không ta sẽ trừ ba Kỳ Lân Hồng của mi.” Con chuột mập kia lắc lư cái đuôi trả lời, cũng không biết có đồng ý hay không.

Gã áo đen kinh ngạc nhìn chuột trắng biến mất trong bóng đêm, trong lòng thực sự không hiểu rõ hành động của chủ tử mình. Nguyên Bảo cũng không phải là thú vật đồ chơi bình thường, mà là “Thiên Cơ Thần Thử” sống tại thần điện Trường Thanh thần thánh nhất của hoàng triều Khung Thương, trăm năm mới ra đời một con, vô cùng có linh tính, còn có khả năng tránh dữ tìm lành. Hơn nữa, một khi nhận chủ thì cả đời không thay đổi, người đẳng cấp bình thường đều chưa từng thấy, chứ nói chi là sở hữu. Nếu không phải thân phận chủ tử đặc biệt, cũng không thể có nó.

Một bảo vật như vậy mà chủ tử tùy tiện phái đi ra ngoài như thế sao?

Cô nương mới vừa rồi kia... lẽ nào...

Nhưng mà số mệnh chủ tử, không phải là...

Suy nghĩ trong lòng trăm chuyển nghìn quay lại tuyệt đối không dám lộ ra trên mặt, đi theo chủ tử nhiều năm, gã áo đen biết rất rõ tâm can thủy tinh lưu ly của chủ tử. Trước ánh mắt thông minh cao xa của người, mình chỉ động lòng mảy một chút cũng có thể bị người đoán ra tâm tư.

Tuy gã cẩn thận như vậy, nhưng Nguyên Chiêu Hủ lại phát hiện ra được điều gì đó, khẽ xoay người cười nhạt liếc mắt nhìn gã áo đen, đối phương thấy thế thì càng khom người xuống thấp hơn lui vào trong bóng tối.

Nguyên Chiêu Hủ quay người lại, nhắm mắt nhìn về nơi bóng tối xa xăm, bóng dáng cô gái dám yêu cũng dám hận, dám chấp nhận cũng dám đối mặt kia đã hoàn toàn chìm trong bóng đêm. Nàng ôm kiếm, cột tóc, thân thể nhanh nhẹn mang theo sát khí tìm đến kẻ có bề ngoài xinh đẹp mà nội tâm độc ác ích kỷ dòng dõi Hoàng thất kia, tìm đến những kẻ đã gây tổn thương và khinh thường nàng, chuẩn bị vung đao chém xuống.

“Đời người nhiều ràng buộc, thế sự thay đổi, khổ ải giày vò, chuyện ơn đền oán trả có được mấy ai...” Rất lâu, một tiếng thở dài man mác tan trong gió đêm rì rào.

11. Chương 11: Giông Tố Cuồng Nộ

Typet: BTCD

Trời đổ mưa.

Cơn mưa nửa đêm đột ngột kéo đến mãnh liệt, trút xuống ầm ầm như muốn nghiêng trời lệch đất, chỉ thoáng chốc trên mặt đất đã có ngàn vạn dòng chảy nhỏ.

Bùi Viện bước ra từ sảnh chính, tay cầm một cây dù giấy, được nha hoàn hầu hạ trở về Lan Đình Cư của mình. Một nha hoàn đi theo cầm đèn lồng soi đường cho ả, mưa to gió lớn khiến đèn lồng giấy lung lay, nha

hoàn kia dung y phục của mình cẩn thận che kín nó suốt dọc đường đi, nhưng một cơn gió to bất ngờ ập đến thổi tắt ngọn đèn.

Nha hoàn này cơn chưa kịp xin tội thì đã bị Bùi Viện giơ tay giáng một cái tát, móng tay sắc nhọn cào xước lên mặt cô bé để lại đường gạch đỏ lôm, máu tươi chảy xuống đầm đìa, nhưng cô gái nhỏ này cũng không dám khóc, ôm đèn co rụt trong mưa.

“Ngu xuẩn! Một chiếc đèn mà cũng không trông nom được!” Bùi Viện ngược mắt nhìn mưa gió phần phật giăng kín màn trời đêm, phiền não vô cớ ủa đến, ả cau mày khép lại áo choàng, bước nhanh vào khoảng sân yên tĩnh.

“Các người không được phép đến hành lang, đừng làm bẩn nơi ở của ta.” Bùi Viện ghét người khác quấy rầy, lại thích sạch sẽ, ngay cả chỗ ở cũng chọn Lan Đình Cư thanh tịnh nhất, tao nhã nhất. Ai cũng biết rõ những thói quen này của ả, các nha hoàn đều gật đầu đáp khẽ, lùi khỏi hành lang từ xa.

Bên ngoài cửa giông tố như roi thần quật khắp mọi nơi, bên trong cửa là bóng tối đen ngòm yên ắng và trống vắng.

Bùi Viện đẩy cửa vào.

Kết... Cửa chậm rãi mở ra, Bùi Viện bất chợt cup mắt xuống, đột nhiên thấy được một vệt nước lờ mờ trên sàn gỗ.

Trong long khê giật mình, ả phản ứng cực nhanh, lập tức lui như bay về phía sau.

Tuy nhiên đã muộn.

“Két!”

Ánh sáng lóe lên trong đêm tối, mơ hồ có một bóng đen phi thân vung đao đâm đến, một đao bất ngờ, như sấm chớp giáng xuống thành linh, tích tắc đã đến mặt Bùi Viện!

“Xoẹt.”

Tiếng da thịt bị cắt phát ra rất khê, nhưng văng vào tai Bùi Viện khiến ả kinh tâm động phách, ả chỉ cảm nhận được trán bên trái chợt lạnh và đau xót, liền sau đó mắt trái bị che mờ bởi một màn máu đỏ.

Màn máu đỏ tươi che mờ ánh mắt, Bùi Viện không thấy rõ người trốn trong bóng tối giết mình là ai. ả chỉ biết giờ phút này chỉ có tự bản thân mình mới giữ được tính mạng. ả cắn răng chịu đau, “roẹt”, Bùi Viện rút ra trường kiếm, mũi kiếm chấn động tỏa ra tia sang khắp trời, ánh sáng này làm lóa mắt người khác, trong lúc khẩn cấp, ả đã sử dụng kiếm pháp “Trường không chi kiếm”, đó là bảo bối ẩn giấu của sư phụ bí mật truyền thụ cho ả.

Dường như đối phương cũng biết sự lợi hại của kiếm pháp này nên chẳng đón đỡ, vừa lắc mình đã lướt qua bên ả nhanh như cá bơi. Chỉ trong cái lướt qua nhau tích tắc kia, người này đã trở tay gạch một đường hiểm độc. Trán bên phải Bùi Viện lại đau cọt, máu tươi chảy ào xuống như suối, che mất điểm nhìn rõ cuối cùng của ả.

Thế đao tàn nhẫn, nhanh như chớp giật, nén giận tập kích, sắc bén kinh người.

Trong tích tắc, đối phương đã nhanh-độc-chuẩn gạch lên mặt Bùi Viện một gạch chéo.

Hai mắt bị máu che phủ không thể nhìn thấy nữa, Bùi Viện xuất kiếm không còn theo quy tắc nào cả, đau đớn trên mắt đã khiến ả nộ khí công tâm, không biết hai vết gạch chéo trên mặt sâu đến mức nào, nhưng nhìn từ lượng máu chảy xuống, gương mặt này nhất định đã bị hủy. Đối phương ra tay độc ác, nhất định là có thâm thù đại hận với mình.

Từ trước đến nay, các cô gái tuyệt sắc xem dung mạo nặng như tính mạng, giây phút này Bùi Viện đau đến mức không muốn sống, chỉ cảm thấy không giết được người này thì không cam long bỏ cuộc, dứt khoát không màng đến hai vết gạch đó. Một đường ngang lóe sang, đem máu tươi trong long bàn tay quét xuống thân kiếm, thân kiếm ánh lên sắc đỏ, màu đỏ chập chờn quỷ dị trong không gian tối đen. Trong ánh đỏ lập lòe xuất hiện vô số bong bóng như mắt những con cua từ từ trôi lên từ mặt biển, lại mang màu sắc sắc sỡ như những con nhện độc, động đậy bò trên thân kiếm lạnh ngắt, nhìn thấy mà rợn người buồn nôn.

Lúc này, nếu có con cháu Hoàng tộc Hoàng triều Thái Uyên ở đây, chỉ sợ là sẽ kinh hãi bật thốt to lên: “Tể huyết thần công”, thần công này được Hoàng tộc giữ kín tuyệt mật, hôm nay Bùi Viện mang ra sử dụng, đó là liều mạng muốn cá chết lưới rách (hai bên cùng bị tổn hại).

Ả muốn liều mạng nhưng chưa chắc đối phương đã chịu, người đó vừa thấy ánh đỏ quỷ dị kia sang lên, lập tức lao nhanh ra ngoài không một tiếng kêu. Mũi giày đá lên khung cửa, vừa xoay người đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của ánh sáng đỏ. Bóng dáng màu đen trong cơn mưa xối xả tựa như chim ưng, vừa xoay chuyển đã vút bay ra xa ba trượng, biến mất trong màn mưa dầu đặc mãi không ngừng.

Bùi Viện xiết chặt kiếm đuổi theo lập tức, thần công của ả đã đầy đủ, nhắc chân tạo thế nhanh như tia chớp, kiếm khí trong long bàn tay tỏa sang đến hai trượng, gần như chỉ cần vươn tay là có thể lập tức đâm đến tim bóng đen từ phía đằng sau.

Tuy nhiên còn chưa kịp vươn tay ra, ả chợt thấy có thứ gì đó trắng mịn vút qua bên cạnh, mang theo một cơn gió nhỏ, liền ngay sau đó bàn tay đau xót, trường kiếm đột ngột rơi xuống đất.

Bùi Viện hoảng hốt cho rằng trong phòng còn có kẻ địch, liều mạng mở to mắt ra nhìn, trong tầm nhìn bị che mờ bởi màn máu đỏ, ả mơ hồ nhìn thấy một bóng tròn, thoát ần thoát hiện.

Ngay sau đó chân ả như giẫm phải vật gì mềm nhũn, Bùi Viện liền bị lão đảo.

Lúc này hai vết thương trên mặt bắt đầu ngứa ngáy, như có vô số côn trùng nhỏ bò trong vết thương, Bùi Viện kinh hãi không dám tiếp tục liều mạng, vội vàng sờ lên, nhưng càng sờ càng ngứa, mang máu đỏ tươi che phủ khuôn mặt khiến ả không nhìn thấy được gì cả, ả nóng vội đến mức thất thanh gào to: “Người đâu! Người đâu! Múc nước cho ta! Gọi thái y, gọi thái y!”

Không ai đáp lại.

Những nha hoàn vừa rồi bị ả đuổi vì sợ làm bẩn mặt đất chạy đến trong mưa, trên tay vẫn còn ôm đèn đã tắt, ngây ngốc mà lạnh lùng nhìn ả.

Các nàng đứng bất động trong mưa ngây đại nhìn người ngày thường cao quý ngang ngược, giờ phút này đây mái tóc dài của ả rối bời trong mưa to gió lớn, máu tươi đầy mặt đầy tay, hai cánh tay vươn dài ra gào khóc thảm thiết trên hành lang ngoằn ngoèo. Trên mặt ả là hai đường gạch chéo giao nhau thành một dấu chéo dữ tợn, máu tươi từ dấu chéo tàn nhẫn kia nhỏ xuống, nhỏ xuống hành lang mà ả chưa bao giờ cho phép kẻ nào bước vào, nền gạch sang loáng bị nhiễm bẩn bởi những vết máu loang lổ đục ngầu.

“Người đâu... người đâu...”

Không ai nhúc nhích, không ai trả lời, những tỳ nữ hầu hạ đằng này tận mắt nhìn thấy cảnh sát hại vừa rồi, nhưng lại lạnh lùng đứng bất động trong mưa.

Mưa to bị gió thổi mạnh tạo thành những vách ngăn trong suốt, ngăn cách ánh mắt căm phẫn của những người ngày ngày bị ả chà đạp.

“...Người...đâu...”

Tiếng kêu thảm thiết của Bùi Viện chìm trong tiếng mưa tuôn xối xả, nhỏ dần rồi im bật. ả điên cuồng chạy loạn trên hành lang, nhưng vì luôn va phải cột mà bị thêm thương tích. Vết thương trên mặt càng lúc càng ngứa dữ dội hơn, sức lực ả cũng dần dần tiêu hao hết.

Nước mưa thấm ướt tấm màn vải đỏ thắm treo ở hành lang, mưa hòa máu, vạt áo hồng dẫm máu của Bùi Viện xoay tròn trong mưa, bị thương đến tột cùng, rồi dần dần rũ xuống.

Bùi Viện ngã xuống bậc thềm, tóc đen xòa tung trên nền đất lênh láng nước mưa, uốn lượn như rắn ở trong nước, tay ả gắng gượng vươn tới phía trước, như hy vọng ai đó đến giúp mình thoát khỏi cơn ác mộng này.

Tuy nhiên, mãi chẳng ai đến,

Đêm chưa quá nửa, giông tố cuồng nộ.

Tiếng rên đau nhỏ dần, mang theo sự mù mờ bất lực hòa tan trong tiếng sấm vang ầm ầm.

“Các người...tại sao...không cứu ta...”

12. Chương 12: Gặp Mai Phục Sau Núi

Typewriter : Phong Linh

Bóng đêm sâu lắng, tất cả máu tươi đều chìm trong đêm tối, tất cả tiếng rên đều khuất trong màn mưa.

Trong khoảnh khắc Bùi Viện bị gạch một dấu chéo trên mặt, trên mái hiên nơi xa, vạt áo bào của một người nào đó không ngừng phấp phới, đứng trong mưa nhưng không ướt, chấp tay mỉm cười nhìn động tĩnh bên dưới.

Phía sau hắn, một gã áo đen cúi đầu đứng hầu cách ba thước.

“Lát nữa người đến chỗ Bùi Viện làm chút hành động.” Nguyên Chiêu Hủ căn dặn người áo đen “Bùi gia ở Yến Kinh là kẻ thù truyền kiếp với tướng phủ Vân gia, cũng là đối thủ... Người biết nên làm thế nào rồi chứ?”

Gã áo đen lặng im gật đầu, vừa lúc mình đã biến mất ngay tại chỗ.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, nhìn lại bên dưới một lần nữa, tiếng nói hắn động lại mà không tan đi trong cơn mưa tầm tã, thanh âm bay xa “Gạch chéo đứt khoát lưu loát, cô gái này...”

Ẩn núp ở một góc tường, Mạnh Phù Dao vội vàng lau đi vết máu trên người, vỗ vỗ Nguyên Bảo đại nhân ở trên vai mình, cười nói “Cảm ơn!”

Nguyên Bảo đại nhân chán ghét né tránh, mắt đen lúng liếng tràn ngập khinh bỉ, ngụ ý là “Tay của cô rất dơ, đừng làm bẩn bộ lông trắng muốt của ta.”

“Bị thịt thôi tha!” Mạnh Phù Dao vừa thềm mắng vừa bước đi ra ngoài.

Nàng không hay biết, sau khi nàng đi, một tia chớp như rìu của chiến thần từ trên chín tầng trời cao, giáng sấm sét xuống Năm châu Đại lục.

Căn phòng Bùi Viện đang hôn mê nằm bất chợt phát sáng khi ánh chớp lóe lên, trong ánh sáng nhấp nhoe dường như có thêm một tia sáng lạnh quét xuống, ngay sau đó máu tươi bắn lên tung tóe.

Đêm mưa to này vốn đã định sẵn không bình yên.

Lâm Huyền Nguyên vừa mới nằm ngủ không bao lâu đã bị đánh thức, khi hắn chạy đến nhìn thấy tình trạng Bùi Viện, sắc mặt khó coi đến mức khó có thể hình dung.

Bùi Viện hôn mê bất tỉnh, vết thương trên mặt chỉ nhìn thoáng qua đã thấy thối rữa đến tận xương cốt, máu tươi và xương trắng hòa lẫn tạo thành một dung nhan thê lương. Nhan sắc tuyệt thế ngày xưa đã định suốt đời không thể gặp lại.

Lâm Huyền Nguyên giật mình ngay tại chỗ, không biết làm như thế nào cho phải. Đệ tử khác không rõ lai lịch Bùi Viện lắm, nhưng hắn đương nhiên biết rõ. Xuất thân của Bùi Viện hắn không dám đụng đến, hôm nay xảy ra chuyện này, hắn phải bảo vệ thế nào với thế lực sau lưng Bùi Viện đây?

Hắn đã thẩm vấn từng tỳ nữ của Bùi Viện, những nói chuyện người này đều khẳng khẳng nói mình chỉ nhìn thấy một bóng đen bay ra khỏi phòng chủ tử, ngoài ra không biết gì cả.

Trận mưa to này đến bất ngờ, xóa đi quá nhiều dấu vết.

Nếp nhăn trên mặt Lâm Huyền Nguyên chỉ một đêm đã hẳn sâu hơn rất nhiều, hắn ngửa đầu chậm rãi hướng lên trời, trong lòng than thở:

“Lẽ nào trời muốn Huyền Nguyên ta diệt vong?”

Ánh mắt lướt qua dãy phòng khách tối om, trong đầu Lâm Huyền Nguyên chợt vụt lên một ý niệm: “Thái phó nước Vô Cực vừa đến đã xảy ra chuyện, có thể nào...”

Nhưng chỉ chớp mắt hần lại loại bỏ hoài nghi của mình. Thái Phó đại nhân dù sao cũng là người nước khác, từ trước đến giờ qua lại thân thiết với kiếm phái Huyền Nguyên, hoàn toàn không có động cơ giết người. Huống chi đại phu xem thương tích của Bùi Viện, nhìn thấy ngón út phải của Bùi Viện bị cắt mất nửa đoạn, đã nhận ra vết cắt này hơi xéo, từ dưới cắt ngược lên, chính là vết thương tạo ra từ chiêu mở đầu kiếm pháp Kinh Phong của Vân gia – kẻ tử thù của Bùi gia. Xem ra chắc chắn là Vân gia đã phái người lên núi ám hại Bùi Viện.

Chỉ là, Bùi Viện học nghệ ở kiếm phái Huyền Nguyên là để che dấu thân phận.... Lâm Huyền Nguyên nhướng mày, chuyện này tốt nhất nên nói rõ ràng với Bùi gia.

“Tôi nay tất cả mọi người đều không được ngủ, toàn bộ đi ra ngoài tìm người cho ta. Ta đã khởi động tất cả các cơ quan đại trận tại những nơi hiểm yếu, mưa lớn như vậy, hung thủ không thể nào chạy xuống dưới chân núi. Các người nhất định giữ người ở trên núi cho ta!”

Các đệ tử đồng thanh tuân lệnh, Lâm Huyền Nguyên nhìn cơn mưa không dứt phía trước, uy nghiêm nói: “Nhớ kỹ, chuyện này liên quan đến việc tồn vong của kiếm phái Huyền Nguyên, nhất định phải bắt được người, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

“Vâng!”

Một bóng đen như mũi tên rời cung, bang qua màn mưa mù mịt, bởi vì tốc độ quá nhanh, thế nên khi lướt qua nơi nào thì đường như chỉ để lại chiếc bóng mờ nhạt ở nơi đó.

Bóng người này chạy thẳng đến sau núi, kiếm phái Huyền Nguyên được xây dựng dựa vào núi, sau sơn trang là nơi phòng thủ tương đối yếu kém nhất.

Phía sau núi vẫn yên tĩnh như ngày thường, bóng người cũng chẳng hề dừng lại, nhanh chóng leo lên dốc núi. Nàng từng đi dạo khắp toàn bộ núi này, biết được đằng sau núi có một cái khe, xuyên qua khe núi là một sơn động, ra khỏi sơn động này là thoát khỏi phạm vi của núi Huyền Nguyên.

Nàng chạy cực nhanh, vừa chạy vừa đặt tay trên bao kiếm bên hông, ánh kiếm màu xanh ngọc lộ ra nhấp nháy.

Ánh kiếm màu xanh ngọc là sắc màu đặc trưng cho tầng thứ tư của công pháp Phá Cửu Tiêu, có thể phá tan hết tất cả nội lực dù mạnh hay yếu.

Nguyên Chiêu Hủ tương trợ nội lực không chỉ giúp Mạnh Phù Dao khôi phục lại tầng công pháp ban đầu, thậm chí còn giúp nàng phá tan cửa ải tầng thứ ba mà nàng cứ bị trì trệ không vượt qua được, tiến vào cảnh giới tầng thứ tư.

Điều này khiến tốc độ ra tay vừa rồi của nàng nhanh hơn gấp bội, do đó mới có thể trong tình huống Bùi Viện đã cảnh giác mà nàng vẫn gạch được một dấu chéo xinh đẹp trên mặt ả.

Đáng tiếc là Bùi Viện lại như hổ điên muốn liều mạng với nàng, nàng không muốn ôm nhau chết chung với ả, đành phải ra tay xong thì chuẩn đi, cho dù biết có lẽ sẽ để lại hậu hoạn, nhưng cũng đành chịu thôi.

Một ngọn núi mờ nhạt hiện ra trước tầm mắt, cây cối cỏ dại mọc thành bụi trên núi bị nước mưa xối nghiêng trái ngả phải, xem ra không có ai xuất hiện ở nơi này.

Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười thư thái.

Nàng cất bước tiến về phía trước.

“Cạch.”

Dưới chân đột nhiên có cảm giác khác thường, giống như là giẫm trúng một viên đá nhỏ.

Nhưng Mạnh Phù Dao lại cảm thấy đây không hẳn là một cục đá, nàng lập tức lui ra!

Đám cỏ rậm rạp kia bất chợt như rắn dựng thẳng thân lên, nhìn kỹ lại thì thấy phía sau là một tấm lưới dính đầu bùn đất và cây lá. Những mũi tên sắt nhọn sang loáng giấu sau đám lá cây dày đặc được bắn ra từ những mắt lưới, ừ ừ tập kích Mạnh Phù Dao!

“Nguy rồi, nơi này mà lại được bày trận!” Mạnh Phù Dao thầm mắng lão hồ ly hành động quá nhanh chóng, càng khó hiểu hơn tại sao trước kia nàng không phát giác ra nơi này bày bố thiên la địa võng.

Tấm lưới lớn bay lên bao phủ phạm vi chừng mười trượng, nội lực nàng mượn đã bắt đầu tiêu tán. Với thể lực hiện tại của nàng, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không cách nào chạy trốn được trong phút chốc. Thấy tấm lưới ta màu đen ập xuống như khói mù bao phủ, móc câu trên lưới lóe lên ánh sáng màu xanh âm u, Mạnh Phù Dao tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

13. Chương 13: Phá Trận Tuyệt Đẹp

Typo: Tiểu mạch nha

Beta : Mều

“Này đang ngủ à?”

Giọng nói trầm ấm mà tao nhã, mang theo chút dí dỏm quen thuộc vang bên tai, Mạnh Phù Dao vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ mở to mắt.

Phía đằng xa, Nguyễn Chiêu Hủ nghiêm chỉnh tôn quý tao nhã như sắp bước vào cung điện, ở trong mưa xa mà không ướt, đứng thẳng trong không gian xanh mượt nơi kia, vách núi sau lưng hắn như có một vầng trăng bất chợt mọc lên.

Hắn đứng rất xa, dáng vẻ ung dung bình tĩnh, lẽ ra lúc này dù muốn cứu Mạnh Phù Dao cũng không còn kịp, tuy nhiên nàng vừa nhìn thấy hắn đã bất giác cảm thấy yên tâm, giống như khoảnh khắc sinh tử tám ngày đại nạn trước mắt cũng không đáng để hoảng sợ nữa, khỏe môi bất giác nhoen cong.

Mạnh Phù Dao còn chưa kịp nở nụ cười đã thấy Nguyễn Chiêu Hủ đứng yên dịu dàng như xử nữ, chợt mỉm cười với nàng.

Nụ cười chưa tan, hắn bỗng vùng tay.

Vùng tay đã như sấm chớp, như núi ngọc phá vỡ sông băng, ồ ạt mãnh liệt khuấy động bóng đêm và mưa gió. Cây cỏ trên mặt đất bị kinh khí không gì sánh kịp kéo bật tung gốc, dựng thẳng thành tường, cỏ cây dày đặc bay về phía tấm lưới đang phủ xuống.

Nguyễn Chiêu Hủ gần như bay sát mặt đất, trong nháy mắt đã vọt đến trước người Mạnh Phù Dao, vươn tay ra đẩy nàng ngã xuống, thoát cái đã ôm chặt eo nàng tiếp tục bay sát mặt đất. Tay còn lại liên tục phát ống tay áo, tạo ra những cơn gió to cuộn cuộn, phá tan bức tường cỏ kia, cây cỏ hỗn loạn dưới đất bị luồng chân khí cực đại của hắn hóa thành vô số phi tiêu và tên nhọn, gào thét xoay tròn lao vút về tấm lưới, phát ra tiếng kim khí va chạm không ngừng, chỉ thoáng chốc tấm lưới to kia đã bị những cây cỏ sắc bén như những lưỡi dao cắt vụn thành từng mảnh nhỏ, không còn nhìn ra hình dáng nào nữa.

Cuối cùng tấm lưới ấy mang theo chút ánh sáng xanh âm u rơi phủ xuống, rơi đúng vào gót giày Nguyễn Chiêu Hủ ở phía sau, rồi trong tích tắc chìm hẳn vào bùn đất.

Nguyễn Chiêu Hủ mỉm cười nhẹ nhàng, cúi nhìn cô gái trong lòng mình, hai tay hắn chẳng hề dính một hạt bụi nào.

“Nhìn thấy ta cảm giác như thế nào?”

Cảm giác thế nào à?

Mạnh Phù Dao chớp mắt vài cái, ngược mắt lên nhìn.

Nguyễn Chiêu Hủ cup mắt nhìn xuống, đôi mắt đen sâu hun hút lóng lánh ý cười, ánh sáng trong mắt như ánh mặt trời, như men rượu khiến lòng người chệnh choáng.

Một mùi hương thơm nhạt và kì lạ tỏa ra, cho dù mưa như thác đổ mãi chẳng dừng cũng không thể nào hòa tan được.

Bốn mắt nhìn nhau, nhất thời đều không nói nên lời, Nguyễn Chiêu Hủ thôi không trêu chọc, Mạnh Phù Dao cũng quên mất đáp trả mỉa mai. Giờ phút này, nguy hiểm vừa qua, mưa mãi chẳng dứt, hơi thở Nguyễn Chiêu Hủ bủa vây xung quanh, nàng lại quên hết ngôn từ, không biết trả lời như thế nào nữa.

Người này thoát nhìn như rất xa xôi, nhưng từ khoảnh khắc gặp gỡ kia thì như đã thân thiết với nàng, trong vài canh giờ ngắn ngủi đã cứu nàng hai lần.

Thậm chí Mạnh Phù Dao cũng không hiểu tại sao hẳn lại giúp nàng.

Nàng nhìn hắn, đáy lòng như có nước ấm trào dâng, cơ thể lạnh cóng vì đêm mưa tầm tã dường như đã ấm lên hơn một chút.

Chỉ trong một thoáng nhìn nhau kia.

Sợi dây đàn mỏng manh nơi đáy lòng, sợi dây đàn đã sớm gỉ sét vì sương gió vùi dập, vì lòng người lạnh lẽo, sợi dây đàn đã đứt lìa vì người kia ruồng bỏ, đột nhiên trong khoảnh khắc bốn mắt giao nhau này, cái ôm dịu dàng ấm áp trong mưa to gió lớn, đã nhẹ nhàng gầy lên những cung bậc trầm bổng du dương xao xuyên lòng người, ngân nga không dứt.

Giống như ở một nơi tịch mịch nào đó, bất chợt nghe được tiếng sấm rền vang.

Mạnh Phù Dao run rẩy.

Nàng bấu chặt tay xuống mặt đất ẩm ướt, những ngón cỏ sắc nhọn cứa vào tay nàng, bàn tay trắng nõn liền chảy máu, nhỏ xuống thành những giọt máu tròn to, trong thoáng chốc hòa tan cùng nước mưa, thấm sâu vào bùn đất.

Nàng hít vào, cơn đau nhói khiến nàng liền bưng tỉnh, mắt sáng rực lên, bất giác rụt người lại định thoát khỏi hắn. Nhưng chỉ vừa mới làm một nửa, Nguyễn Chiêu Hủ đang nhìn nàng chăm chăm đột nhiên liếc mắt về phía sau, huơ tay ôm nàng, vừa quay người đã bay ra ngoài.

Nàng ngạc nhiên xoay đầu trong ngực hắn, Nguyễn Chiêu Hủ cười nói, “Nàng muốn hiến thân cho ta ở đây sao? Nhưng ta sợ lạnh”.

Giọng điệu nhẹ nhàng dí dỏm, nàng không nhìn thấy ánh mắt hắn, nhưng lại cảm giác được không có gì khác thường nên cũng yên lòng. Nhưng không biết tại sao, nghe thấy giọng hắn chẳng có chút quan tâm nào, lòng nàng lại dâng lên một chút phiền muộn.

Đáy lòng Mạnh Phù Dao khẽ rên rỉ, nàng thầm mắng mình sao lại quá lẳng mạn, đã là một bà già gần bốn mươi tuổi lại còn chơi trò quần quýt nữa sao!

Nàng xoay đầu, muốn thoát khỏi lòng ngực Nguyễn Chiêu Hủ, bất chợt hắn lấy tay ấn đầu nàng xuống, nói thật khẽ “Yên nào”.

Lời còn chưa dứt, phía trước năm trượng đột nhiên xuất hiện vô số bóng đen, cầm cung giương tên dàn trận đón địch trong mưa. Một người vừa thấy bóng họ từ xa đã gảy dây cung căng cong làm bật ra tiếng ngâm kéo dài dai dẳng. Pháo hoa bỗng nhiên vút lên không trung tỏa sáng rực rỡ, ngay sau đó, cây cỏ đồng loạt sụp xuống, hiện ra một khoảng đất trống. Sau khoảng đất trống đó là hơn mười gốc cây to, nửa khúc trên vẫn xanh tươi như cũ, nửa khúc dưới lại bị gọt đi khúc vỏ, để lộ thân cây trắng bệch trông rất xấu xí.

Nhìn cách bố trí cây cối nàng ngay lập tức nhớ đến trận Ngũ Hành Bạch Mộc mà đạo sĩ từng nhắc đến, đương muốn bảo Nguyễn Chiêu Hủ cẩn thận, lại thấy hắn chẳng hề dừng lại, nột chân vừa điểm đã nhẹ nhàng lướt thẳng về phía tâm trận.

Đó là lần đầu tiên Mạnh Phù Dao thấy một người khinh công cao như Nguyễn Chiêu Hủ, tay ôm một người mà chân chẳng hề chạm đất, nhẹ nhàng như chẳng có gì, nhanh đến mức nàng không thể nào ngăn cản, chỉ tích tắc đã đến mắt trận.

Lòng nàng chùng xuống, đành nhắm mắt lại, nhắm tính vị trí dưới chân mình, dựa theo kiến thức của bản thân, định phá hủy gốc cây bên trái cách mình ba bước rồi tính tiếp.

Trận Ngũ Hành Bạch Mộc biến ảo khôn lường, của sống cửa chết kề nhau trong gang tấc. Nàng chỉ có năm mươi phần trăm tỉ lệ thoát trận, khả năng dưới đất còn ám tiễn và gỗ to đồng thời bay đến, nhưng bất kể xảy ra chuyện gì có Nguyễn Chiêu Hủ cùng nàng sống chết, cũng đã ám áp hơn rồi.

Nàng vừa tính thực hiện, không ngờ rằng Nguyễn Chiêu Hủ bất thành linh đưa chân lên, đá gãy cây to sờ sờ là mất trận kia, cây to như thế lại bất ngờ bay vút lên cao. Tiếng gió rít chưa dứt, cơ quan khởi động trận pháp chấn động ken kết, một tiếng vo ve tựa như tiếng của một bầy ong dày đặc bất chợt xông lên từ dưới đất, hay như tiếng lá cây chông chát bị gió lớn thổi tốc lên, chỉ phút chốc đã cuộn lên đen kịt.

Đó là những chủy thủ sắt đen thui chôn dưới lòng đất, xé rách không khí mang theo bùn đất chạy toán loạn, cắt ngang xé dọc cây cối, không ngừng va chạm vào thân cây rồi dội ngược trở lại tập kích loạn xạ. Khi này là đâm thẳng vào mắt, giờ đây lại trượt xuống ngực, lúc này là bắn vào lưng, giờ lại lao xuống đỉnh đầu. Biến đổi khôn lường, không cách nào né tránh được.

Nhưng Nguyễn Chiêu Hủ hoàn toàn phớt lờ mối nguy lại cấp thiết này. Áo bào hần bay cuộn cuộn trong không trung, như từng cơn gió lốc cuốn rảo chiều di chuyển, hay như ánh chớp lập loè trong mây mù, chợt lóe sáng rồi chợt tắt đi trên bầu trời đen thăm thẳm, nơi nào họ lướt qua, gió như thanh đao ẩn hình, từng đao chém gãy thân cây to người ôm không xuể, chỉ thấy ống tay áo vung quật không ngừng trong tiếng vang ầm ầm, mỗi lần ra tay tất sẽ có cây gãy. Thân hình hần nhanh như tia chớp, nhẹ như lông hồng, lướt băng qua ánh đao và cây cối, mỗi lần đều lướt qua khe hẹp nhỏ hẹp nhất trong tình thế sát sao. Rõ ràng đối phó với thể tấn công cuồng loạn nhất, không có quy luật nhất, nhưng động tác lại chính xác tinh tế, như là đã được tính toán tỉ mỉ hàng vạn lần.

Tựa như thần tiên có sức lực thần thông quảng đại, lấy sông lớn làm chỉ, lấy sấm chớp làm kim khâu nên mặt biển mênh mông và mặt đất bao la giàu đẹp lên tấm bản đồ của vùng đất có bố cục phức tạp này.

Vô số cây to ngã xuống, nhìn thì như ngã lộn xộn, nhưng mỗi vị trí cây gãy dường như đã được định trước... Góc này cao hơn góc kia, độ mạnh yếu cũng thay đổi tương ứng. Thế nên cây sau khi ngã xuống đều gác lên thân cây trước, thế ngã liên hoàn tựa như hiệu ứng domino, không cây nào bị ngã lệch ra ngoài. Cuối cùng tất cả các cây đã ngã xuống tạo thành hình dáng như một dãy núi chập chùng, mà những thanh chủy thủ bắn ra lung tung kia, bị dãy núi chập chùng bằng thân cây ấy cản lại hết toàn bộ, đồng loạt rơi xuống đất.

Mạnh Phù Dao hít vào một hơi khí lạnh, quả thật nàng dường như đã nín thở. Nàng biết cách phá trận pháp này, nhưng chưa từng nghĩ đến trên đời này lại có người có thể phá trận như vậy. Khi dùng phương pháp mượn lực để phá trận cần phải có tính toán chính xác kinh khủng đến mức nào. Phải tính toán tỉ mỉ tường tận đến chỉ li mỗi góc độ biến hóa của một góc cây, mỗi một phi đao trong muôn vạn hàng phi lao bắn ra, mới có thể hoàn toàn không tổn thương tới một sợi tóc. Tính toán như vậy khiến nàng cảm thấy cho dù có máy tính hiện đại cũng phải mất vài giây. Vậy mà, Nguyễn Chiêu Hủ ở trong trận, đối mặt với thể tấn công mãnh liệt cắt đứt đường sống, lại chẳng hề sai lệch một li.

Làm được điều này cần phải có bộ óc nhanh nhạy và tính toán chuẩn xác, quá mức người thường!

Cây ngã toàn bộ, chủy thủ rơi hết, Nguyễn Chiêu Hủ phát ống tay áo, mang theo Mạnh Phù Dao bay thẳng lên trên, bước chân đạp vào hư không như đạp mây bay, dáng người bay thẳng lên trời cao tựa như thần tiên, chỉ một bước đã đứng trên tán cây cao nhất. Nước mưa bị luồng chân khí tỏa ra từ người hần dội ngược trở lại.

Chân đặt lên tán cây cao mà lá xanh bên dưới chẳng hề lay động. Nguyễn Chiêu Hủ chấp tay mỉm cười, bình thần nhìn đám người cầm cung mai phục phía xa bên dưới. Những người này đều đứng bất động, ngẩng ngốc tại chỗ giống như khi này, há to miệng nhìn bóng dáng chàng trai thần thánh trên ngọn cây cao. Nhìn hần vươn tay liếc mắt, dùng phương pháp li kì nhất lạ lùng nhất, chỉ trong chớp lát đã phá tan trận pháp Bạch Mộc đã được bố trí tỉ mỉ nhiều năm qua đến mức không ai phá được. Nhất thời họ đều xuất hiện cảm giác kinh hoàng sợ hãi như thấy một vị thần, sao còn nhớ đến phải cầm cung bắn tên nữa.

Nguyễn Chiêu Hủ như cười như không, phát ống tay áo, người bên dưới đồng loạt tản ra, nhưng không nhìn thấy gì cả. Ngay sau đó lại nghe thấy tiếng cười dài trong không trung, hai bóng đen mềm mại bay đi như ánh chớp, vẽ nên một vạch đen dài trong cơn mưa trắng xóa. Nơi họ bay qua lá và cây đồng loạt tách ra hai bên, cát trên mặt đất bị luồng chân khí khổng lồ cuốn lên tung tóe khắp nơi, tiếng rầm rắc vang lên không

ngừng, tên gãy, đất rung, nước tuôn, lửa tắt. Sau trận Bạch Mộc còn có bốn trận Thanh Kim, Hoàng Thổ, Hắc Thủy, Liệt Hỏa trong thoáng chốc cũng đồng loạt bị phá tan.

Cơ quan kết nối bốn trận bị phá tan tành, nhất thời bắn chết không ít đệ tử kiếm phái Huyền Nguyên, mọi người chạy tứ tán trong tiếng la hét hoảng loạn.

Bay quá nhanh, gió quá mạnh, nàng cố gắng ló đầu khỏi ngực Nguyễn Chiêu Hủ, có chút tiếc nuối nhìn đại trận bị phá tan tành. Nàng cũng biết cách phá trận, nhưng bởi vì người đang ôm nàng dững mãnh quá, nên trước sau anh hùng không có đất dụng võ, nàng vô cùng buồn chán, nghịch nghịch áo Nguyễn Chiêu Hủ, rồi lại thở dài chán nản.

Nghe thấy tiếng Nguyễn Chiêu Hủ khe khẽ vang lên trên đỉnh đầu mình, lúc hắn nói chuyện lồng ngực hơi phập phồng, chạm vào gương mặt nàng đang kề sát vào lồng ngực hắn, hơi ấm từ nơi tiếp xúc ấy lan tỏa khắp toàn thân, ấm áp đến mức khiến nàng muốn ngủ, vì đã trải qua một đêm bôn ba vô cùng mệt mỏi.

“... Trận pháp này thực sự quá đơn giản, chỉ bằng chúng ta đổi sang cách chạy trốn đi...”

Được thôi, chúng ta cùng nhau chạy trốn vậy.

Mạnh Phù Dao nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

14. Chương 14: Ta Ở Địa Ngục

Typo: Tiểu mạch nha

Beta : Mều

... Dường như đây là một giấc mộng dài, trong mộng có cánh cò cô đơn lẻ bóng bay trong ánh rắng chiều hồng, nước hồ thu cùng một màu với trời xa1 . Đó là hồ Nạp Mộc Thác2 nước xanh biêng biếc, bầu trời không mây trong xanh cao vút và đỉnh núi tuyết hùng vĩ, cùng soi mình xuống mặt hồ trong veo lóng lánh, như khoác thêm tấm áo choàng bạc cho những con sóng nhấp nhô, thoáng chốc lại có cá nhảy vọt theo sóng, vẩy sáng bảy màu lấp lánh lung linh dưới ánh mặt trời.

*Chú thích

1. Lạc hà dữ cô lộ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc(thơ Vương Bột đời Đường), Chiếc cò bay với rắng sa, sông thu cùng với trời sa một màu(Nam Trần dịch).

2. Hồ Nạp Mộc Thác: Hồ Namsto là hồ nước trên núi cao tại khu vực ranh giới giữa huyện Damsung của thành phố Lhasa và huyện Baingoin của địa khu Nagqu tại khu tự trị Tây Tạng, Trung Quốc, cách 112km(72 dặm) về phía tây bắc của trung tâm Lhasa.

Dáng vẻ mẹ nàng lúc chưa bệnh mờ ảo đứng bên cạnh nàng, gió thổi tóc bay, mẹ dịu dàng giúp nàng vén tóc, đong đầy cảm giác ấm áp thân thương.

Chỉ thoáng chốc nàng liền nhớ ra, đây là lần duy nhất mẹ con nàng đi chơi xa. Từ khi cha bỏ đi lúc nàng còn tấm bé, mẹ đã mang theo nàng vượt qua muôn ngàn khó khăn vất vả nơi những xóm nhỏ chật chội, dành cho những người nghèo nhất trên thế gian này. Thật may mắn vì mẹ nàng là một người độ lượng nhân hậu, bà có thể làm suốt cả đêm vì mười đồng tăng ca, cũng có thể dành tiền dành dụm mười năm để thực hiện ước mơ vượt qua cao nguyên của con gái.

Đứng trước hồ Nạp Mộc Thác, gió thổi lồng lộng không ngừng trên cao nguyên mệnh mông bạt ngàn, tựa như lưỡi kiếm sắc bén xuyên qua đỉnh núi tuyết hùng vĩ nhắm thẳng tới trời xanh, gào thét vượt qua vùng đất bạt ngàn mệnh mông này. Từ trên trời cao vọng xuống âm thanh mơ hồ như tiếng than thở ní non, lại tựa như tiếng niệm phật, hòa cùng với tiếng chim ung lẩn quẩn trên đỉnh đầu nàng. Khoảnh khắc đó tựa hồ như những lo lắng tích tụ tận đáy lòng và chấp niệm của nàng bị trôi theo băng tuyết và tan trong tiếng gió.

Sau khi trở về từ hồ Nạp Mộc Thác, nàng quyết định bỏ học, dẫn thân vào con đường đạo mộ.

Lựa chọn làm bạn với hoang mạc cát vàng ngợp trời, tượng Phật khổng lồ ngàn năm trầm mặc, thôn sơn hoang dã đã lâu không dấu chân người, khe núi thần bí sâu hút và quan tài cheo leo trên sườn núi.

Chỉ chốc lát, nàng đã đi vào một hành lang dài u tối, đèn chong xư Thanh Hoa³ lóe sáng rực rỡ. Mặt đá to rộng in dấu chân của nàng vang lên tiếng lộp cộp, cứ cách ba bước có một đóa hoa sen khổng lồ được điêu khắc trên nền đá. Địa cung hình chữ Phẩm từ từ hiện rõ trước mắt nàng, nàng bước đến đầu sắc vàng óng ánh lan tỏa đến đó, tượng thú bằng ngọc bích trầm mặc nhìn nhau trong tai thất⁴.

Loáng thoáng lại vang lên thanh âm như tiếng than thở nỉ non, không để lại dấu vết nhưng đâu đâu cũng có, thì thảo vắng vắng bên tai nàng, nàng kiểm chế tim mình đập thành thịch, đi về phía mộ thất chủ 5 đẳng trước theo trực giác của mình.

Đúng rồi, chính là chỗ đó.

Kiến trúc xa hoa đồ sộ vượt qua mức tưởng tượng của con người, vật tổ Thụy Thú⁶ giang cánh sắp bay trên cột đá trắng muốt, mấy chục viên Dạ Minh Châu chớp nháy tỏa ra ánh sáng chói lòa trên mái vòm vàng óng, nơi này tựa như Cửu Trùng Thiên thứ hai.

Nàng chỉ nhìn chăm chú vào mỗi quan tài màu vàng kia.

Ai đang an tĩnh ngủ say ở nơi đó?

*Chú thích

3. Sứ Thanh Hoa: Gồm sứ Thanh Hoa(Trung Quốc) nổi tiếng từ thời nhà Nguyên.

4. Tai thất là căn phòng nhỏ bên cạnh mộ thất chủ, đặt trong mộ có tác dụng như một nhà kho.

5. Mộ thất chủ: nơi đặt quan tài

6. Thụy Thú: Con thú mang lại may mắn như: Long, Lân, Quy, Phụng.

Hoa văn điêu khắc trên quan tài vàng khổng lồ, mang máng là mặt người.

Nàng bước đến gần hơn.

“Phù Dao”.

Tiếng gọi phía sau vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, vừa thân thương lại vừa thống thiết.

Nàng bỗng quay người.

“Mẹ...”

Không biết một cột ánh sáng từ đâu rơi xuống, thân thể mẹ gầy gò trong luồng ánh sáng ấy mỏng manh như tờ giấy, bộ quần áo bệnh nhân màu xanh trên nền ánh sáng trắng chiếu thẳng vào mắt nàng.

“ Phù Dao, con có khỏe không”.

Nàng đứng bất động tại chỗ nước mắt trào ra hốc mắt, quay người muốn chạy đến nơi cột sáng kia.

Nơi đó là mẹ nàng, là nỗi vương mắc, là bến neo duy nhất sau tháng ngày phiêu bạt, là... nhà nàng.

Chỉ vừa mới xoay người, tiếng than thở nỉ non khe khẽ khó hiểu phía sau đột nhiên vang lên to hơn, tiếng sau cao hơn tiếng trước, hóa thành sóng âm khổng lồ khuếch tán cả lòng đất, cho đến khi như sóng to ập đến âm âm, vây quanh nàng như muốn buộc nàng phải ở lại.

“Phù Dao...”

“Nếu nàng quay người, ta liền ở địa ngục”.

“Trời sáng rồi”.

Giọng nam trầm thấp tao nhã vang lên bên tai, dường như có chút quen thuộc, trong tích tắc, Mạnh Phù Dao cho rằng tiếng nói trong giấc mộng tái hiện, còn mình lại vượt qua thời không lần nữa, đến một nơi mà số phận đã định.

Nàng choàng tỉnh, kinh ngạc mở mắt ra, ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ lung lay xao động như sóng nước, phản chiếu dung nhan tao nhã vô song, Mạnh Phù Dao ngỡ ngàng thật lâu mới nhớ đến giây phút chạy thoát hiểm kia, vậy mà nàng lại ngủ thiếp đi trong ngực chàng trai chỉ mới gặp hai lần, còn mơ một giấc mơ kì lạ.

Đúng là trải nghiệm mới mẻ chưa từng có trong đời.

Mạnh Phù Dao bật dậy, mặt ửng đỏ, nàng ngồi trên giường nom khắp xung quanh, nhận ra mình đang ở trong một gian tĩnh thất, nhìn cách bày bố trang trí thì rõ ràng đây là phòng khách của Huyền Nguyên sơn trang, bây giờ họ vẫn còn ở trong Huyền Nguyên kiếm phái.

Nguyễn Chiêu Hử đã đổi một bộ y phục khác, áo vải bình thường, chỉ tiếc là khí chất người này quá mức xuất chúng, nên dù hắt mặt áo vải vẫn không hề mất đi vẻ tao nhã tôn quý. Ngược lại khiến cho bộ y phục tầm thường kia lại vô cớ toát ra vẻ cao quý mộc mạc.

Hắn nhàn nhã ngồi trên ghế, nhẹ nhàng dùng nắp ly trà gạt lá trà bên trong chén. Nguyên Bảo đại nhân phong thái bề ngễ ngồi trên vai hắn, chờ khi trà nguội thì thò đầu sang uống ké một ngụm.

Nguyễn Chiêu Hử mỉm cười như chẳng hề để ý đến nó, Nguyên Bảo đại nhân đánh lén thành công vô cùng đắc ý. Nguyễn Chiêu Hử thản nhiên gạt xong lá trà, bất ngờ chụp nắp ly trà lên đầu Nguyên Bảo đại nhân.

Nắp ly trà to nặng chụp lên cái đầu trắng muốt nhỏ bé của Nguyên Bảo đại nhân, tức thì phủ kín nó hoàn toàn. Nguyên Bảo đại nhân vẫn còn hí hửng chưa kịp phòng bị đã bị nắp sứ nặng to chụp lên đầu, lại chưa từng luyện công phu cổ sắt, nên liền bị đè bẹp. Nó bỏ nắp chén ra quay ba vòng trên vai Nguyễn Chiêu Hử như say rượu rồi ngã phịch xuống đất.

Nguyên Bảo đại nhân bò dậy, không dám tìm chủ tử nhà mình trả thù, vĩnh viễn ông ọ đi đến góc tường. Nguyễn Chiêu Hử thản nhiên cười khê, nhìn Mạnh Phù Dao đang vui vẻ xem kịch hời “Mơ thấy ai?”

Phù Dao giật mình, hoang mang nhớ đến giấc mơ vừa rồi, tinh thần có chút hoảng hốt xen lẫn chút phiền muộn, nàng gượng gạo cười nói “Không có gì, mơ thấy chút chuyện xưa”.

Nguyễn Chiêu Hử nhấp một ngụm trà, khẽ nhướn mắt lông mi đen dày dài đẹp che kín tròng mắt đen sâu thẳm “À, chuyện xưa? Vậy sao nàng lại ôm ta không chịu buông ra?”

“Hả?”

“Nàng nắm tay áo ta, gọi mẹ!”

“Hả!!!”

Sắc mặt nàng thoáng chốc ửng đỏ.

Nguyễn Chiêu Hử đặt ly trà xuống, nghiêng người tựa vào ghế, ánh mắt như cười như không “Mẹ, là gọi mẫu thân sao? Dường như nàng gọi tôn thân hơi khác với người Đại lục Năm châu này”.

Nàng lúng túng, tự nhiên có chút sợ hãi ngẫm nghĩ rồi bật cười to “Các hạ nói hay thật, giống như là hiểu rõ tất cả chủng tộc ở Đại lục Năm châu này vậy, nhưng lại không biết tộc Viêm Hoàng bọn ta gọi mẫu thân mình là mẹ”.

“Tộc Viêm Hoàng?” Giọng Nguyễn Chiêu Hử vẫn bình thản chẳng thấy chút kinh ngạc nào.

“Đúng rồi đó!” Sắc mặt Mạnh Phù Dao không hề thay đổi, “Là một tộc nhỏ nơi Hoành châu xa xôi, không giao thiệp với người ngoài. Từ nhỏ ta đã bị họ hàng xa đưa ra khỏi núi nên không nhớ được điều gì, nhưng vẫn còn chút ấn tượng với cách gọi Mẫu thân này”.

Nàng chớp mắt vài cái, đưa tay ra, mỉm cười tự nhiên phóng khoáng “Ta là Mạnh Phù Dao, cảm ơn huynh đã cứu ta hai lần”.

Ánh mắt Nguyễn Chiêu Hử chậm rãi nhìn bàn tay trắng nõn của nàng, mỉm cười “Đây cũng là lễ tiết của tộc Viêm Hoàng nàng sao?”

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, “ Theo phong tục của bọn ta, khi cô gái đưa tay với huynh, huynh bỏ mặc là rất thất lễ.”

*Chú thích

7. Tôn thân là cách gọi người thân của người khác một cách kính trọng

“Vây à...” Nguyễn Chiêu Hủ kéo dài âm cuối, trầm thấp tao nhã, tựa như tiếng nỉ non trong giấc mộng của nàng. Hắn chậm rãi vươn tay ra, dường như sẽ bắt tay nàng, nhưng khi vừa chạm nhẹ vào lại bất chợt trở tay, kéo nàng vào trong ngực mình.

Hắn khẽ cười vang trên đỉnh đầu nàng. Mùi hương thoang thoảng kì lạ chỉ trong tích tắc đã bao phủ quanh người nàng, vốn vẫn còn đang kinh ngạc không thôi.

“Còn đối với phong tục nước Vô Cực ta, khi cô gái chủ động bày tỏ thân thiết với ta, ta không thu nhận nàng là rất ngu xuẩn”.

15. Chương 15: Chịu Trách Nhiệm Với Ta

Typen : Tiểu mạch nha

Thu nhận nàng?

...

Trong từ điển đầu óc người này có mấy từ “ Thấy tốt thì để lại”, “Quân tử khiêm tốn” hay không nhỉ?

Mạnh Phù Dao nắm tay thành nắm đấm đẩy thẳng tay ra phía trước, kiên quyết ngăn chặn lòng ngực ấm áp có mùi hương quyến rũ chết người kia, kiên quyết không thêm nhìn vào đôi mắt dạt dào ý cười của ai kia trên đỉnh đầu mình đang cúi nhìn xuống. Ánh mắt người này là do nước xuân tạo nên, cảnh xuân gom góp, và gió xuân hóa thành. Dáng vẻ tao nhã và võ công của hắn mạnh mẽ như nhau, hễ mà có ý muốn kháng cự thì chỉ trong nháy mắt tất cả đều tan thành mây khói.

Tiếc là, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là chàng trai này nhất định rất nguy hiểm, Giống như Mạn Đà La1 đong đưa trong gió thu, tươi đẹp quyến rũ nhưng lại có độc gây chết người. Mỗi một tế bào trong Mạnh Phù Dao đều cảnh báo bản thân nàng, đừng nên tham luyến hơi ấm trên người hắn. Mạnh Phù Dao nàng, sống nhiều năm như vậy, lại bị sắc đẹp và sự dịu dàng dụ dỗ đến mê đắm đuối thì nên chui vào bụng chó cho rồi.

*Chú thích

1. Mạn Đà La: Hoa Bỉ Ngạn

Hàng mây nàng nương cao, Mạnh Phù Dao đưa nắm tay đẩy hắn ra tạo một khoảng cách an toàn, đầu dè Nguyễn Chiêu Hủ đột nhiên xiết chặt cánh tay đang đặt bên eo nàng, ôm nàng xoay ngược lại, khiến nàng lập tức ngã ra ngay chính giữa giường.

Tích tắc sau đó là vạt áo bào màu nhạt phủ lên trên giường, Nguyễn Chiêu Hủ cũng xoay mình ung dung nằm lên, còn gơ tay kéo tấm màn xuống, bức màn châu lay động phát ra những tiếng va chạm nho nhỏ, kích thích người ta liên tưởng đến cảnh bay bổng lãng mạn.

Mạnh Phù Dao thấy hắn lên giường liền kinh hãi muốn nhảy bật lên, Nguyễn Chiêu Hủ quay đầu lại, vừa cười với nàng, vừa nói khẽ “Suyt...”

Hắn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó lơ mơ có một bóng đen nhạt thấp thoáng.

Nàng nhìn hắn, im lặng, bày ra tư thế gơ giường bỏ xuống.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười, xoay người đưa lưng về phía cửa sổ, khẽ sát...tai nàng khe khẽ nói “Nữ nhi đừng nên nặng sát khí như vậy, ảnh hưởng đến phong cách...” Lúc hắn nói phả ra hơi thở ấm áp bên tai nàng, tựa như tiếng đàn ngân nga, trầm thấp mà mê ly, từng nốt từng nốt say lòng người.

Sắc mặt nàng bỗng chốc ửng đỏ.

Vết đỏ trên mặt nàng còn chưa kịp phai nhạt, ai đó vừa mới bảo đừng nên nặng sát khí như vậy lại đột nhiên làm ngược lại, cong ngón tay búng ra kim châm.

Tiếng “bụp” vang khẽ, song cửa giấy trắng nhạt mờ bóng nghiêng liền in lên những bông hoa máu như mai đỏ nở rộ, từ từ nhòe ra, loang lổ trên nền giấy trắng.

Một tiếng kêu rên bị đè nén đến cực điểm vang lên dưới chân tường, thoáng chốc xa dần.

Mạnh Phù Dao nghe thấy tiếng kêu rên kia, không nhịn được lắc đầu “ Bảo ta giữ phong cách, nhưng huynh lại chọc điếc lỗ tai của hắn”.

“Nếu hắn không dán chặt vào song giấy kia, thì bằng châm làm sao làm hắn bị thương được” Sóng mắt Nguyên Chiêu Hủ lay động như ẩn chứa giấc mộng mờ昧, trong mộng tràn ngập sương khói lan tỏa.

Nàng dịch người muốn ngồi dậy, cau mày cười nhẹ “Đây chính là quan niệm đạo đức của người nước Vô Cực bọn huynh sao?”

Nguyên Chiêu Hủ cười không đáp, Mạnh Phù Dao nhích người, đột nhiên phát hiện mình không nhúc nhích được nữa, ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, chợt thấy hắn đã dịch gối lại gần nàng hơn, vừa cười mỉm vừa cầm một lọn tóc dài của nàng đặt trên gối ngẫm, thấy nàng nhìn, nụ cười trên mặt hắn càng lóa mắt hơn, đưa tóc nàng lên chóp mũi, nhắm mắt hít vào thật sâu.

Ngay sau đó, lại cười nhạt “Thơm quá.”

Nàng lập tức nắm tóc kéo lại, ra sức dùng ánh mắt giết hắn.

Nguyên Chiêu Hủ phớt lờ ánh mắt của nàng, tay chống má, lại nâng lọn tóc dài lên ngẫm nghía, thuận tiện còn sờ người lên đuôi tóc nàng. Kéo mãi không ra, nàng nhếch miệng cười với hắn, cười đến mức lộ cả hàm răng trắng đều “Tối qua ta lăn trên đất cỏ, rơi xuống dốc núi, còn tắm một đêm mưa đó.”

“ Không tệ, không xem là quá thôi”

“Ta có rận”

“Càng tốt, ta bắt giúp nàng”

.....

Mạnh Phù Dao im lặng hồi lâu rồi đột nhiên bật cười, Nguyên Chiêu Hủ ngẩng đầu nhìn nàng, từ phía nàng nhìn, dung nhan này thật sự khiến người ta chóng mặt. Nàng kéo chăn che mặt hắn lại, ngay sau đó là tiếng cười rung lắc cốt ca cốt kết.

Chiếc giường lắc lư đẩy, màn châu rũ xuống lay động sáng loáng, như phơi bày cảnh xuân mờ ám.

Nguyên Chiêu Hủ nâng góc chăn lên cau hàng mày lại, nhưng ngay sau đó liền hiểu nàng muốn làm gì, không nhịn được cười rộ lên.

Sột soạt, sột soạt...

Gần như khi giường vừa phát ra tiếng động lập tức một cục bóng tròn màu trắng liền lăn ra từ góc tường, ịch bò lên giường, lại “Lộn mình nhào về phía trước, xoay mình ba trăm sáu mươi độ” trên không trung, giang rộng bốn chân, chuẩn bị chia cắt hai người đang ra sức “vận động” trên giường.

Hai người này cùng chung chí hướng đồng loạt trở mình, Nguyên Bảo đại nhân “Nghiện yêu chủ” rơi xuống chính giữa giường. Chăn đệm rất mềm, khiến nó như cắm đầu vào vòng xoáy sâu hoắm, lộn tới lộn lui vài lần mới gắng gượng vùng vẫy thoát thân được.

Nguyên Bảo đại nhân vất vả lắm mới đứng lắc lư được, vậy mà chủ tử độc ác lại búng ngón tay khiến nó té lộn nhào lần nữa.

Nguyên Bảo đại nhân ôm chần khóc chít chít.

Mạnh Phù Dao cắn chần cười đến sắp động kinh.

Ngoài cửa đột nhiên vang liên tiếp ba tiếng gõ “Cộc, cộc,cộc” khe khẽ, ngay sau đó một bóng đen đi vào nhẹ như làn khói.

Nguyễn Chiêu Hủ bước ra gặp hần ta, bóng lưng của hần che lại khuôn mặt gã áo đen, hai người nói với nhau vài câu thật khẽ, sau đó gã áo đen liền thối lui.

Lúc Nguyên Chiêu Hủ xoay người, nàng đã ngồi dậy trên giường, đôi mắt đen nhánh sáng quắc, chăm chú nhìn hần từ trong màn trướng.

“Sư phụ nàng giữ Thái phó lại thêm vài ngày, nói đã lâu không gặp lão hữu, muốn ôn lại chuyện cũ nhiều hơn” Nguyên Chiêu Hủ cười đầy thâm ý “Thái phó hôm nay vốn muốn cáo từ, giờ đương nhiên không thể đi được”.

“Từ trước đến giờ Lâm Huyền Nguyên là một lão hồ ly mà”, Mạnh Phù Dao nhún vai nói.

“Ta vốn dự định dẫn nàng theo Thái phó cùng nhau xuống núi, bây giờ chúng ta phải thay đổi kế hoạch”, Nguyên Chiêu Hủ dùng một ngón tay chống cằm mình, tư thế quẩy rũ đến chết người, “Lâm Huyền Nguyên đã báo tin cho thân tộc Bùi viện, mấy ngày nữa họ sẽ đến đây. Hần giữ lại Thái phó, thật ra chính là đã hoài nghi Thái phó có liên quan đến chuyện tối hôm qua, kéo Thái phó lại với người Bùi gia, đến lúc đó có xung đột gì thì cũng là Bùi gia đắc tội với Thái Phó, hần tính toán thật hay.”

“Huynh nói cuối cùng Thái phó có liên quan đến chuyện tối hôm qua không?” Mạnh Phù Dao cười tùm tùm nhìn hần “Ví như huynh giúp ta, lão nhân gia có biết việc này hay không?”

“Tốt hơn nàng nên suy nghĩ làm sao để mình rời khỏi nơi này” Nguyên Chiêu Hủ đầu dễ mắc mưu như vậy.

Mạnh Phù Dao không nói lời nào, bò dậy, chỉnh trang y phục, cột tóc lên cao.

Nguyên Chiêu Hủ lẳng lặng ngồi nhìn nàng, trong mắt lóe lên ý cười “ Hủ?”

“ Ta không nên ở lại đây nữa” Nàng lẹ làng cột lại ống tay áo, kiểm tra vũ khí trên người mình một lần nữa, “Huynh đã giúp ta hai lần, cũng đủ nghĩa khí rồi, ta lệ thuộc huynh nữa sẽ khiến huynh và Thái phó bị lây phiền phức.Làm người không nên không biết tự giác như vậy”

Nàng vẫy tay, ung dung cáo biệt “Tạm biệt”.

Nói xong cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra ngoài, còn chưa đến cửa thì liền nghe “Cạch” then cửa liền tự động đóng chặt, Mạnh Phù Dao khựng lại, xoay người nghiêng đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ.

Sắc trời đã sáng tỏ, ánh nắng sớm mai len lỏi qua khe hở cửa sổ, vẽ nên bóng dáng thẳng tắp kiên cường của nàng tựa vào khung cửa, tựa như nhành liễu mềm mại nhưng luôn vững chắc.

Nắng sớm mai như bị lụi tắt bởi ánh mắt sáng rực của Nguyên Chiêu Hủ, tình tự nơi đáy mắt, nói không rõ tỏ không sáng.

Một hồi sau hần mới đặt ly trà sứ trên tay xuống mặt bàn bằng gỗ dương vàng, làm phát ra thanh âm trong trẻo lại có chút cô đọng, như tâm tình giấu kín tận đáy lòng, thật khó nói nên lời.

“ Nữ nhân không nên tự lập quật cường như vậy” Nụ cười Nguyên Chiêu Hủ rực rỡ sáng ngời hơn cả ánh ban mai “ Như vậy sẽ khiến cho nam nhân cảm thấy anh hùng không có đất dụng võ.”

“ À, như vậy anh hùng à...” Mạnh Phù Dao tựa vào khung cửa, hai tay khoanh lại mỉm cười nhìn hần “Huynh dự định dụng võ như thế nào hả?”

“Lâm Huyền Thiên bày thiên la địa võng chờ nàng đến cửa, nàng cứ thế đâm đầu vào, vậy ta cứu nàng cũng vô ích” Nguyên Chiêu Hủ sải bước lên trước, ngón tay nhẹ nhàng xoa lên gò má mịn màng tươi sáng của Mạnh Phù Dao, “Ta đã cứu nàng, cũng coi như mạng của nàng có một nửa là của ta, đã có phần của ta, như vậy có phải là, nàng nên chịu trách nhiệm với ta hay không?”

16. Chương 16: Mỗi Người Một Tâm Tư

Typer : Tiểu mạch nha

Chịu trách nhiệm với huynh?

Huynh đã cứu ta, ta chịu trách nhiệm với huynh?

Mạnh Phù Dao chớp chớp mắt, lí luận này nghe sao quái lạ vậy hả?

Bản lĩnh đảo lộn quan niệm, lật ngược lẽ thường của tên Nguyên Chiêu Hủ này thật cao siêu mà.

Mạnh Phù Dao tự nhận mình không phải đối thủ, đành thụt lùi về sau một bước, tránh xa hương thơm mê hoặc như độc dược của hắn, sờ sờ mũi mình nói sang chuyện khác “Thật ra ta có một cách có điều hơi mạo hiểm...”

“Vậy thì làm theo cách của nàng đi” Nguyên Chiêu Hủ chẳng hề hỏi, không chút đắn đo đáp.

Nàng nhìn hắn chằm chằm “Huynh biết ta nghĩ gì sao?”

“Nàng muốn dùng cách vu oan giá họa, gây ông đập lưng ông” Nguyên Chiêu Hủ đáp chắc nịch, đắc ý cười.

Mạnh Phù Dao cười méo xẹo, bình tĩnh nhìn hắn, một hồi sau mới mắng được: “Giun dưa!”

Thời tiết mới bắt đầu thu mà nơi núi sâu này đã chớm đông, lá phong đông đầy sắc đỏ, sắc đỏ hòa ánh trắng bàng bạc toát ra vẻ lạnh lẽo, quyến rũ mà quỷ dị.

Hôm nay trong Thính phong tiểu tạ Huyền Nguyên sơn trang¹, có một đoàn khách đặc biệt đến ở. Khách có thân phận tôn quý, là tam hoàng tử Tề Tầm Ý hoàng thất Thái Uyên. Lẽ ra chuyện Bối Viện bị thương không đủ kinh động đến mức đích thân hoàng tử đến đây, nhưng mà Tề Tầm Ý thì khác, mẫu phi của hắn là cô của Bối Viện, hắn là biểu huynh thân cận với Bối Viện nhất.

*Chú thích

1. Tiểu tạ : nhà được xây trên đài

Ngoài Tề Tầm Ý chiếm giữ một viện riêng, còn có một vị khách quý cùng đến đây với hắn ở tại Đông Các Thính Phong tiểu tạ, người đó đã sớm vào phòng nghỉ ngơi, không cần bất cứ kẻ nào hầu hạ, xem ra có chút đặc biệt.

Lâm Huyền Nguyên đón khách vào sơn trang buổi sớm rồi đưa họ đến thăm Bối Viện ở Lan Đình Cư, sau đó thì ở Thính Phong tiểu tạ suốt ba canh giờ mới cáo từ. Lão cất bước đi về phòng mình trong đêm trăng sương trắng lạnh lẽo, thần sắc đượm nét sầu lo.

Sau khi lão đi, Thính Phong tiểu tạ khôi phục an tĩnh, những ngọn đèn dầu lần lượt lụi tắt, mặc kệ ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, cần phải ngủ trước đã.

Đêm yên ắng, tịch mịch.

Vầng trăng lưỡi liềm lạnh lẽo khắc trên đỉnh mây mù, ánh sáng lan tỏa như dòng nước chảy xa xăm.

“Vù”

Trong ánh sáng lạnh có một bóng đen như điều đứt dây bay qua đình viện, qua sân, qua sảnh trước, bay thẳng lên gác mái cong lầu hai.

Bóng đen đông đưa đáp xuống mái hiên tầng hai như chiếc lá rơi rụng. Thân hình như hóa thành làn khói đen, lén vào tầng cao nhất của lầu tây trong Thính Phong tiểu tạ.

Nhẹ như thế, nhanh như thế, yên lặng như thế.

Đến cả chim con đang nhắm mắt ngủ gà ngủ gật trên nhánh cây đa bên cạnh tiểu lầu, cũng không bị kinh động.

Bóng đen xuyên qua màn châu, thâm nhập vào phòng, sau tấm mặt nạ ra người lộ ra đôi mắt long lanh của Mạnh Phù Dao.

“Ai?”

Bóng đen vừa mới lách vào trong cửa, trong phòng tối lập tức vang lên tiếng quát khê trầm lạnh.

Giọng điệu tỉnh táo bình thản, không chút giật mình hay mệt mỏi vì bị người khác kinh động lúc nửa đêm.

Sát khí chợt lóe nơi đáy mắt, Mạnh Phù Dao im lặng, bay thẳng vào trong, ống tay áo vừa vung lên, một thanh chủy thủ đen âm u trượt ra từ ống tay áo tựa như rắn độc, chớp mắt đã đến trước ngực của nam tử trên giường.

Hắn liền cười khẩy, phất ống tay áo, rõ ràng chỉ là áo ngủ mềm mại nhưng vừa vung lên thì cứng rắn như thép, bóng loáng như ngọc, chủy thủ chạm vào ống tay áo thì bị trượt thẳng đến góc giường.

Nàng cũng ứng biến cao sâu không kém, vừa đâm huyệt liền lộn một vòng, bay vèo như chim đại bàng lướt qua đỉnh đầu hắn, đáp xuống phía bên kia giường, chưa quay đầu lại đã trở tay giơ đao đâm thẳng vào lưng đối phương.

Dường như hắn cũng đã nổi giận, bất ngờ bay lên khỏi giường, tựa như tấm vải lụa trắng bông bênh giữa không trung, tránh khỏi một đao hiểm ác kia. Ngay sau đó liền rút thanh kiếm sáng loáng như ánh trăng trên thất lưng, phất chốc cả phòng liền rực sáng, soi rõ thân mình Mạnh Phù Dao.

Vóc dáng nhỏ bé đặc trưng của nữ giới soi mình trong ánh kiếm, đẹp không tả xiết. Đường cong như sóng nước nhấp nhô, dưới cằm là lồng suối mát trong, nơi nhô cao là sóng nhỏ bập bênh, eo thon là vũng nước xoáy cuốn hút. Hễ ai nhìn thấy thì tim đều loạn nhịp, bất chấp tất cả để chìm đắm trong đó.

Nam tử dường như giật mình thẳng thốt trước vóc dáng quyến rũ ấy, kiếm trong tay chậm lại.

Đương khi hắn vẫn còn đắm mình trong kiếm quang, nàng liền nhân cơ hội ôm đầu lao thẳng ra cửa sổ, tựa như chẳng có chút cam đảm nào để đánh trực diện với đối phương. Phía sau đột nhiên vang lên tiếng cười khẩy, nhưng mang sát khí bức người: “Muốn chạy sao?”

Động tác còn nhanh hơn cả lời nói, trong tích tắc kiếm quang lóe sáng một đường, như tia chớp xé rách trời đêm lao thẳng đến giữa lưng Mạnh Phù Dao đang chạy như “Vắt giò lên cổ”.

Thế kiếm cực nhanh, nếu tiếp tục phóng thẳng về phía trước nhất định sẽ bị mũi kiếm đâm xuyên. Bất đắc dĩ nàng đột ngột xuất chiêu Thiết Bản Kiềm, giữa người ra sau, ót kề sát đất, mũi kiếm sượt qua sát mũi nàng. Mặt nạ trên mặt nàng bất ngờ bị cắt ra, chia làm hai nửa bằng nhau, rơi trên mặt đất.

Nam tử chấn động, thu tay đao kiếm, chuôi kiếm đánh vào Mạnh Phù Dao khiến nàng ngã xuống đất.

Ánh trăng len vào ô cửa sổ, chiếu lên tấm mặt nạ da người màu xám trên mặt đất, đang nhẹ nhẹ lất phất trong gió đêm.

Mặt nạ bị kiếm quang cắt ra, Mạnh Phù Dao kinh hoàng nhìn người trong phòng.

Ánh trăng soi rõ mặt nàng.

Soi lên vết sẹo to lớn dữ tợn trên khuôn mặt đang hốt hoảng.

Vết sẹo kia khiến ai nhìn thấy thì đáy lòng đều nổi nên khiếp sợ, chỉ vừa liếc mắt đã vội phớt lờ, không muốn nhìn tiếp nữa.

Nếu chỉ là một gương mặt sẹo thôi cũng đành, nhưng trời lại ban cho dáng dấp tuyệt đẹp, yếu điệu nên thơ. Kiểu trên dưới nổi lên khác biệt thể này, khiến người ta than thở sự đời không như ý, trời cao không thành toàn cho ai.

Nam tử hít mắt nhìn thoáng qua, giật mình tiếc nuối.

Chỉ cần như vậy, Mạnh Phù Dao thành linh bật người lên, nhún chân vượt qua cửa sổ như chú báo con có độ dẻo dai và đàn hồi tuyệt hơn cả một lò xo, nháy mắt đã vọt ra ngoài.

Nàng lướt qua đỉnh cây đa, lá cây đang đưa xào xạc, lá tả rơi.

Một chiếc lá rơi được gió thổi bay lên rất cao, bay qua ô cửa sổ mở toang vẫn còn đang lay động, hướng về phía mũi kiếm của nam tử. Nhưng ở cách khoảng một thước thì đột nhiên khựng lại, lập tức tiêu tán giữa không trung, hóa thành những hạt phấn nhỏ li ti màu xanh biếc.

Trước sau, hắn vẫn đứng yên tại chỗ.

Kiểm quang của hắn dồn dập như sóng biển, ánh sáng lấp lánh soi lên khuôn mặt hắn, một đôi mắt xéch lúc sáng lúc tối chứa đựng mấy phần gian tà ác, mấy phần phong lưu.

Hắn khẽ phất tay áo, đồng phần xanh biếc kia lập tức hóa thành một làn khói xanh, từ từ phiêu tán trong không gian yên tĩnh.

Gió thổi màn châu lay động, cánh cửa thông với Đông Các ở sau lưng hắn lặng lẽ mở ra.

Bên trong cửa có một bóng trắng nhàn nhạt, chậm chạp trong bóng tối.

Nhìn thấy bóng trắng kia, vẻ hiềm ác nơi đáy mắt Tề Tầm Ý lập tức tan đi, lúc quay đầu đã khôi phục vẻ bình thản, giọng nói cũng mang theo vài phần tôn kính, như rất thân thiết: “Tông công tử, xin lỗi đã quấy rầy huynh.”

“Tam điện hạ không cần phải khách khí”, Nam tử áo trắng bước ra khỏi bóng tối, thần thờ nhìn lá cây bay ngoài cửa sổ, đáy mắt có vẻ suy tư: “Ta vốn cũng không ngủ”.

Hắn nhìn xuống mặt bàn, hơi do dự, Tề Tầm Ý liền nói “Những trà cụ này ta chưa động đến, huynh cứ việc lấy dùng.”

Hắn khẽ cười ngại ngùng, lúc này mới lấy ấm trà rót cho mình một chén, động tác nhẹ nhàng trầm ổn, bàn tay sạch sẽ thon dài. Phòng không thấp đèn, chỉ có ánh trăng soi nửa bên mặt hắn, hiển hiện nét ôn hòa. Máu mắt và màu môi hơi nhạt một chút, khiến người ta nhớ đến cánh hoa đào mỏng manh đầu xuân.

Hắn từ tốn nhấp môi, nhìn những chiếc lá rơi vào bùn đất như có chút suy tư nhẹ giọng than thở “Những chiếc lá kia...vốn không phải rơi lúc này...”

Tề Tầm Ý không nghĩ như vậy, liếc mắt nhìn ra cửa sổ, hàng mày nhíu chặt sau đó liền cười nói “Tông công tử có tấm lòng thầy thuốc như phụ mẫu, ngay cả cỏ cây cũng thương cảm, Tầm Ý vô cùng kính ngưỡng.”

“Gọi ta Tông Việt được rồi” Tông Việt cười nhàn nhạt, đặt ly trà xuống “Từ nhỏ ta đã yêu thích hoa cỏ, thấy hoa cỏ rơi khi chưa úa tàn có chút tiếc nuối, khiến điện hạ chê cười rồi.”

“Huynh cũng gọi ta là Tầm Ý được rồi” Tề Tầm Ý cười to sảng lảng “Đặt tên chính là để người khác gọi, cần gì công tử điện hạ phiền phức như vậy”.

Nụ cười hắn phóng khoáng nhưng ánh mắt hắn lảo liên, Tông Việt rời mắt, nhàn nhạt cười không đáp.

Tề Tầm Ý nhìn chăm chú vào mắt Tông Việt. chậm rãi nói “Chắc huynh cũng nhìn thấy cảnh vừa xảy ra khi này”.

Sắc mặt Tông Việt vẫn y như này, chỉ khẽ gật đầu.

“Huynh nói là do ai phái đến đây? Nhìn thân pháp, trái ngược với...”

Tề Tầm Ý muốn nói lại thôi, ánh mắt sáng quắc.

Tông Việt trầm mặc hồi lâu, cong môi cười “Điện hạ được xưng là tài trí nhất thiên hạ, thông thái tựa tiên nhân. Một loạt hành động của ác khách này, nhất định trong lòng điện hạ sớm biết rõ. Đáng tiếc Tông Việt ngu dốt, nhìn không ra được gì, nếu không cũng muốn thay điện hạ chia sẻ âu lo”.

Ánh mắt Tề Tầm Ý tối lại, liền sau đó mỉm cười phất tay “Tông công tử quá khiêm tốn rồi, thật ra tiểu vương cũng không dám mang những chuyện rắc rối này ra làm phiền công tử. Công tử cũng nên nghỉ ngơi sớm, vết thương của biểu muội còn phải nhờ vào công tử đây”

“Thương tích của Viện Quận chúa không nhẹ, nhất là vết thương còn có thực cốt tán khiến vết thương sâu hơn, nếu muốn chữa trị thì dễ, nhưng khôi phục dung mạo lại y như trước đây thì rất khó”, Ánh mắt Tông Việt thoáng lộ ra vẻ tiếc nuối “Nhưng mà ta sẽ cố hết sức”.

“Xin nhờ công tử” Tề Tầm Ý hơi khom người hành lễ.

Tông Việt im lặng cúi chào, nhẹ nhàng lướt qua.

Bóng dáng hắn vừa mới khuất nơi cửa hông, thái độ ung dung phóng khoáng trên mặt Tề Tầm Ý liền biến mất sạch. Hắn nhìn chăm chăm hướng tông Việt vừa khuất, ánh mắt âm u, hồi lâu sau tức tối phun nước bọt xuống nền đất, lẩm bẩm chửi:

“Vô liêm sỉ!”

17. Chương 17: Kế Hủy Huyền Nguyên

Typewriter : Yumme Nguyen

“Á!”

Tiếng thét chói tai của thiếu nữ phá tan đêm tối tịch mịch, thanh âm tràn ngập tức giận, tuyệt vọng, sợ hãi, điên cuồng, như một thanh đao nhuốm máu cắt bầu trời đen u ám thành từng mảnh vụn.

Tiếng loảng xoảng vang lên thật lớn, trong căn phòng hoa lệ buông kín màn che, hương trầm lan tỏa, tấm gương đồng khắc tám đóa sen tinh xảo bị đẩy rơi xuống đất, mặt gương vỡ nát.

Mặt gương vỡ vụn soi rõ mày ngài, mũi thon, tóc mây, nhưng trên dung nhan như hoa ấy có hai dấu gạch chéo dữ tợn, vết thương sâu đến tận xương.

Vết thương xấu xí dữ tợn hiện trên dung nhan xinh đẹp, khiến người ta không khỏi oán than thế sự sao quá khó vẹn toàn.

Đám thị nữ cung kính đứng hầu giắt nẫy mình như thủy triều dâng, lại bị ánh mắt hung ác oán độc của người trong gương, khiến cho phải rụt người khom lưng lui xuống nhanh như thủy triều hạ.

Bùi Viện lão đảo ngã tựa vào bàn trang điểm, tay run lẩy bẩy chống lên mặt bàn, dốc sức cắn môi, cũng không thể khiến người mình thôi run rẩy.

Hết rồi... Hết cả rồi...

Dung mạo ả vẫn lấy làm kiêu ngạo, dung mạo tuyệt đỉnh không ai sánh bằng của ả ở Hoàng thất Thái Uyên, chỉ vì ánh đao bí hiểm chợt lóe đêm đó đã hủy đi tất cả.

Từ nay ả sẽ biến thành trò hề của Hoàng thất Thái Uyên, từ nay bọn tử muội Hoàng thất dung mạo không bằng ả, vẫn bị ả thâm khinh miệt, sẽ dùng ánh mắt thương hại, dùng lời nói trơ tru để an ủi ả.

Nghĩ đến sự thương hại nghe như ấm áp nhưng lại rét buốt ấy, ả như rơi xuống hầm băng, muốn nổi điên lên.

“Đi ra ngoài! Cút ra ngoài hết cho ta!”

Trong phòng lập tức chẳng còn ai, màn che bị người vén lên lúc đi ra, lẳng lặng rủ xuống.

Ánh đèn xanh ngọc tỏa ra lấp lánh, xuyên qua màn sa, chiếu sáng vách ngăn trong phòng, soi rõ dáng người mềm mại đang dần tuột xuống bên bàn trang điểm, tay bưng mặt khóc.

Bóng đôi bờ vai mỏng manh không ngừng run rẩy, đè nén nghẹn ngào, nước mắt thổn thức, ghì nén bi thống như chìm trong cơn ác mộng vĩnh viễn không dứt.

Gió lạnh nửa đêm lùa qua khe cửa, lẩn quẩn trong phòng. Trong tiếng gió, mơ hồ văng vẳng tiếng thì thầm cực nhẹ.

Nhẹ nhưng sắc hơn dây thép đã mài, hay như sắc hơn cả đỉnh nhũ bằng ngàn năm, mang theo nỗi hận và sát khí bất diệt.

“Nếu như ta biết người là ai... nhất định sẽ giết người... không chết, không thôi...”

Tiếng thét vang chói tai như mũi khoan cứng, đâm rách Huyền Nguyên sơn trang yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nghe thấy, tất cả mọi người đều có phản ứng khác nhau.

Ánh mắt Tề Tầm Ý sâu thẳm, sôi trào mưu kế, tính kế, kế hoạch, đủ tất cả các loại, duy chỉ không có sự thương hại với bi kịch của biểu muội mình.

Tông Việt chấp tay đứng trước cửa sổ, đối mặt với bóng đêm mênh mông vô tận, tuy ánh nhìn hắt rơi vào hư không nhưng chẳng hề mệt mỏi, tựa như dừng lại ở một nơi nào đó, có chút sợ hãi, khi nhìn thấy kiếp số lạnh lẽo của con người sau tấm màn sương đêm.

Nghe thấy tiếng thét chói tai kia, hần từ từ vươn tay ra, động tác như vén màn sương.

Kỳ lạ chính là, dấy mắt hần cũng không có sự thương hại.

Mà trên một đỉnh núi xa, chàng trai áo bào tay rộng, nhàn nhã tựa vào núi đá, vuốt vuốt một mặt gương hình dáng kỳ quái, ngắm nhìn Huyền Nguyên sơn trang bên dưới.

Ngồi trên gối hần là Nguyên Bảo đại nhân đón gió phát phơ, vẫn luôn chăm chú nhìn về bóng đèn phía trước, y như chủ tử mình.

Ánh mắt nó rất nghiêm túc, dáng vẻ nó rất nghiêm trang, nó đã nhìn như vậy cùng với chủ tử nửa canh giờ rồi.

Thật ra thì, nó vốn đâu có nhìn thấy gì.

Nguyên Chiêu Hủ nghiêng đầu, rất chán ghét nhìn thú cưng giả vờ giả vịt, đột nhiên đứng dậy.

Nguyên Bảo đại nhân lập tức lặn xuống nhanh như chớp, bốn chân hướng lên trời, phô cái bụng hồng phấn.

Nghe thấy chủ tử cười khế, nói “Thật ngu xuẩn.”

Hai chân Nguyên Bảo đại nhân cào cào, chuẩn bị khóc lóc.

Bỗng nhiên chủ tử nó lại thản nhiên nói tiếp, “Ta nói Tề Tầm Ý’.

Trái tim thủy tinh bể nát trên mặt đất của Nguyên Bảo đại nhân, lập tức lạnh lại nguyên vẹn.

Tiếng bước chân nhanh nhẹn từ phía sau truyền đến, như gió lướt qua khiến lá cây lay động xào xạt, tiếng nói cô gái vang lên lạnh lạnh.

“À há, tiếng thét chói tai mới vừa rồi kia âm điệu rất cao, thích hợp luyện cao giọng.”

Bóng áo xanh vừa chợt lóe, Mạnh Phù Dao đã bò lên đến nơi, đẩy Nguyên Chiêu Hủ ra, đặt mông ngồi xuống, nhẹ nhàng xoa đầu gối, tức giận nói: “Tên kia thật lợi hại, ta dốc hết toàn bộ khí lực mới chạy thoát được, chân va vào cây cũng không có cảm giác. Ui da, bây giờ đùi lại mới thấy đau.”

Một hồi lâu lại nói: “Cái tên thân thích này của Bùi Viện có lai lịch như thế nào vậy? Hình như rất lợi hại đó, huynh nhất quyết bắt ta dùng võ công phái Huyền Nguyên ám sát hần, cuối cùng còn có tính toán gì nữa vậy?”

Nguyên Chiêu Hủ dựa vào núi đá đút trái cây cho Nguyên Bảo ăn, Nguyên Bảo đã quên bống mới vừa rồi mình bị bắt nạt thê thảm đến cỡ nào, há to miệng hài lòng hả dạ chờ đồ bổ thí. Nghe Mạnh Phù Dao hỏi, Nguyên Chiêu Hủ nhếch môi châm biếm, lấy khăn tay nói “Hoàng thất.”

Ánh mắt Mạnh Phù Dao tối lại, giọng cũng trầm xuống: “Hoàng thất?”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nhìn nàng, mỉm cười hỏi “Hồi hận à?”

Phù Dao khẽ nhú mày dài, khước môi khẽ nhếch “Ta chỉ hồi hận ngày đó không đâm xuyên ả.”

Nguyên Chiêu Hủ nhìn nàng tràn đầy hứng thú, ánh mắt lóa sáng, một hồi lâu khe khẽ cười nói “Có biết mới vừa rồi nàng đi hành thích ai không?”

“Ai?”

“Tề Tầm Ý – con trai thứ ba của hoàng đế Thái Uyên.” Nguyên Chiêu Hủ cười thần bí “Người ta gọi là công tử Ý.”

“Công tử Ý? Một khúc hạnh hoa thấm mưa bụi, ba nghìn hồng nhan múa tàn đêm, đây là tên công tử Ý được xưng là thiên hạ đệ nhất phong lưu, đệ nhất hoang đường đó à?”

Nàng ngạc nhiên, nhớ đến kiếm quang như rắn độc ẩn mình, thành linh như gió cuộn của hắn.

Nguyên Chiêu Hủ liếc mắt nhìn nàng “Xem ra, may là ta không nói thân phận của hắn cho nàng biết trước, nếu không khi này ở Thính Phong tiểu tạ, e là nàng sẽ chạy không nổi.”

“Nói vậy.” Mạnh Phù Dao lờ mờ nhìn “Ta là người khi nhìn thấy sắc đẹp thì chân sẽ chạy không nổi sao?”

Nguyên Chiêu Hủ cúi người làm như thật, vỗ vỗ đầu Nguyên Bảo “Nguyên Bảo đại nhân, người nói nàng có phải như vậy không?”

“Chít chít!”

Tiếng của Nguyên Bảo nghe như quả thật đồng ý.

Mạnh Phù Dao tức giận, hung dữ đáp trả “Nếu ta là sắc nữ thật, người đầu tiên ta đè xuống là huynh...” Nói đến một nửa đột nhiên phát giác mình lỡ lời, nắc một tiếng vội vàng ngậm miệng.

Đáng tiếc, Nguyên Chiêu Hủ thính lực quá tốt, nghe rõ chẳng bỏ sót từ nào, mày dài nhướng lên cười tủm tỉm, ngoái đầu cao giọng hỏi “Hử?”

Nàng bật nhảy lên, nói to: “Đi thôi!”

Mạnh Phù Dao chạy quảng quảng ba bước thành hai, giống như thỏ nhỏ chạy trốn, nhưng chẳng thoát được tiếng cười vắng vắng gần sát bên tai của chàng trai ở phía sau.

“Lòng vẫn muốn thế, nhưng nào dám xin.”

Đúng như Nguyên Chiêu Hủ và Mạnh Phù Dao suy đoán, ngày hôm sau sự tình liền có biến đổi.

Lê ra Tề Tầm Ý bị hành thích trong kiếm phái Huyền Nguyên, trước tiên phải báo cho Lâm Huyền Nguyên để bàn bạc đối sách. Nhưng Tề Tầm Ý không làm như vậy, ngược lại im lặng suốt một ngày. Trong ngày này, hắn đã phái nhiều người điều tra sự việc, bắt chuyện với một số đệ tử trong phái, đến buổi tối hắn mới đi gặp Lâm Huyền Nguyên.

Cuối cùng cũng không ai biết hai người thương lượng cái gì, chỉ loáng thoáng nghe là Lâm môn chủ giận tím mặt, mà Tề Tầm Ý chỉ mỉm cười hạ lệnh, môn chủ kiếm phái Huyền Nguyên là kẻ đáng nghi cấu kết với gia tộc Vân thị, làm trọng thương Quận chúa Bùi Viện, đưa đến Yến Kinh thẩm vấn. Trên dưới kiếm phái Huyền Nguyên đều bị giam lỏng, hiềm nghi chưa hết, chúng đệ tử không được bước khỏi sơn trang một bước nào.

Kiếm phái Huyền Nguyên ở Thái Uyên quốc cũng được xem là môn phái võ lâm có tiếng tăm, đệ tử trong môn phái cũng có nhiều kẻ xuất thân quý tộc quyền thế. Lê ra, Tề Tầm Ý không thông qua quan phủ địa phương thẩm tra, không có ý chỉ, tự ý giam giữ toàn môn phái, thật sự là quá mức qua loa bữa bãi. Đáng tiếc, phong cách làm việc của vị hoàng tử này từ trước đến nay là vậy, khắp thiên hạ ai cũng biết hắn phóng túng không thể kiềm chế, hoang đường không ai sánh bằng, hắn mà làm việc không khác người thì mới quả thật kỳ lạ.

Sau khi Tề Tầm Ý tạm giam người kiếm phái Huyền Nguyên, liền đi bá kiến Thái phó nước Vô Cực đang làm khách ở đây. Thay mặt triều đình Thái Uyên gửi lời xin lỗi, ra lệnh lập tức tiễn đoàn người Thái Phó rời khỏi đây.

Hôm nay, Mạnh Phù Dao ung dung nhàn hạ đi theo đoàn người Thái Phó, đường hoàn rời khỏi kiếm phái Huyền Nguyên.

“Ta luôn cảm thấy có chút kì lạ.” Nàng ngẫm nghĩ thật lâu, cuối cùng thì thăm bên tai Nguyên Chiêu Hủ “Tuy ta muốn vu oan giá họa, nhưng cũng chỉ tính thừa dịp rối loạn sẽ bỏ trốn, bởi vì Tề Tầm Ý chắc chắn không dễ dàng mắc lừa như thế. Nhưng bây giờ xem ra, hắn giống như là đang chờ cơ hội tốt này để xuống

tay với Lâm Huyền Nguyên. Đừng nói với ta là bởi vì hấn nổi danh hoang đường, đêm hôm đó ta giao đấu với hấn có thể nhìn ra, cái gọi là phóng túng hoang đường của tên này, tám phần là nguy trang đó.”

“Phụ nữ quá ngốc không tốt, quá thông minh cũng không tốt.” Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nhìn nàng “Trốn ra được không phải là tốt rồi sao, quan tâm nhiều như vậy làm gì.”

“Nói đi!” Mạnh Phù Dao nóng nảy, kéo dây cương của hấn một cái, vờ như muốn phóng ngựa lao đi.

“Nàng cũng biết, các thế lực võ lâm trong nước có tham gia vào việc đấu tranh chính trị, kiếm phái Huyền Nguyên trước kia vẫn luôn trung lập, nhưng mấy năm gần đây có đà nhích đến gần phe Thái tử Thái Uyên. Mà Tề Tầm Ý là con trai thứ ba, vẫn bằng mặt không bằng lòng với Thái tử.” Nguyên Chiêu Hủ chỉ khẽ lật tay, liền đoạt lại quyền không chế dây cương.

Phù Dao bỗng nhiên hiểu ra “Thì ra là vậy, cho nên Tề Tầm Ý chỉ cần lấy một cái cớ, dù là cái cớ kia sơ hở chồng chất, hấn vẫn sẽ mượn cớ này để sử dụng. Khó trách lúc đi ám sát, huynh luôn nhắc nhở ta nhất định phải sử dụng võ công của kiếm phái Huyền Nguyên. Mà Lâm Huyền Nguyên đối chất với Tề Tầm Ý, cho dù có đoán ra thích khách là ta, cũng không có cách nào khai ra tung tích “đệ tử đã chết” là ta đây. Càng không thể nói là ta đã chết như thế nào, tự nhiên trăm miệng cũng không thể bào chữa.”

Nàng liếc mắt, ánh mắt rơi trên tay Nguyên Chiêu Hủ đang nắm kéo dây cương. Nơi lòng bàn tay có một đoá hoa sen nhỏ màu trắng, y như hoa thật. Nàng nhướn mày cười hỏi “Cái ở lòng bàn tay huynh là gì vậy? Vết bớt à?”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ buông lỏng tay áo, ống tay áo lung lay rũ xuống, phủ cả lòng bàn tay, thản nhiên cười đáp “Có lẽ vậy.”

Thần sắc hấn vẫn bình thường, nhưng Mạnh Phù Dao cảm thấy trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt hấn có vài phần quái lạ, thoáng thần thờ, thoáng đau đớn, mờ mịt như sương.

Chàng trai này, từ lúc biết hấn đến giờ, vẫn luôn luôn trầm tĩnh bình thản, trời sinh ra khí khách hơn người, có thể vượt qua giông tố, bình định vạn vật. Về mặt ban nãy là lần đầu tiên nàng nhìn thấy được.

Biết mình đã đụng đến điều kiêng kỵ của hấn, nàng cười khỏ lấp, không nói gì thêm nữa. Nguyên Bảo đại nhân thò đầu ra khỏi ngực Nguyên Chiêu Hủ, ghen tỵ nhìn chằm chằm đoá hoa sen kia, nghiêng răng ken két, điệu bộ như muốn gặm nát cái ấn ký đó.

Lúc này đoàn người đã đến dòng suối chảy dưới chân núi Huyền Nguyên. Mọi người dừng lại nghỉ ngơi uống nước. Đội ngũ hộ vệ Tề Tầm Ý đi sau bọn họ một lúc, không lâu sau cũng đã đến. Chỉ thấy xe ngựa của Tề Tầm Ý lộng lẫy huênh hoang, đi theo toàn là thị nữ xinh đẹp và vài gã sai vặt. Chuông vàng bốn góc xe rung động phát ra tiếng đình đình, gió thổi khiến hương thơm lan tỏa thật xa.

Trong xe ngựa vẳng ra tiếng nhạc nhẹ nhàng, êm ái du dương, còn kèm theo tiếng cười duyên của các cô gái, âm điệu bài hát nghe có chút quen thuộc. Nàng còn đang đau khổ lục lọi trí nhớ, thì nhìn thấy thuộc hạ của Thái phó liếc mắt với nhau, sắc mặt đều lúng túng quái lạ.

Nghĩ rất lâu mới nhớ ra được, bài hát đó hình như là bài “Lộng Tử Trúc”, một trong mười bài hát sắc tình, hơn nữa còn là do kỹ nữ ti tiện nhất trong kỹ viện cấp thấp mới chịu hát để giành được niềm vui cho khách hạ đẳng. Các cô gái thanh lâu dù có chút tiếng tăm thôi cũng không thềm hát bài này.

Trong xe ngựa ấy vốn nên truyền ra điệu nhạc đoan chính cao quý của Hoàng thất, thế mà lại truyền ra loại nhạc dâm đẳng đến mức người bình thường cũng chẳng muốn nghe, quả thật trái ngược mà.

Thuộc hạ Thái phó đều lộ ra vẻ mặt “Quá phóng đảng”. Phù Dao lạnh nhạt thờ ơ, bất chợt nhớ đến nam tử tà khí, tình ngữ như báo, kiếm pháp như rồng, đầy mắt ẩn hiện sự lạnh lẽo.

Người như Tề Tầm Ý nên cách xa hấn một chút sẽ tốt hơn, nên nàng tránh rất xa, tìm đến đầu nguồn suối, vừa muốn uống nước thì đột nhiên nghe thấy phía sau có người bước đến bình bịch, giọng nói the thé “Tránh ra, tránh ra!”

Nàng quay người lại, nhìn thấy gã sai vặt mang theo chậu ngọc, khăn, xà phòng thơm, phèn chua đặt trên khay vàng, xem dáng vẻ là chuẩn bị múc nước sạch cho Tề Tầm Ý rửa mặt.

Thuộc hạ Thái phó lại đồng loạt lộ ra vẻ mặt “Quá xa xỉ.”

Phù Dao nhìn dòng nước suối trong veo lóng lánh, nước suối ở thời cổ đại này vốn không bị ô nhiễm nên có thể uống trực tiếp. Vậy mà Tề Tầm Ý rửa mặt cũng phải dùng phen chua lắng đọng, không sợ người khác chê bai mình làm ra vẻ quá mức sao?

Gã sai vật nhìn thấy nàng đứng bất động thì nhú chặt chân mày, lộ ra sự giận dữ, hần tức giận đưa tay đẩy nàng, “Người đứng ngu ra đó làm gì? Coi chừng làm bẩn nước ở đây! Đi xuống hạ lưu uống đi!”

Đương khi Mạnh Phù Dao còn đang trầm tư thì thành linh bị đẩy, dưới chân lại là tảng đá rêu xanh trơn trượt, nàng liền lao đảo ngã vào trong nước.

18. Chương 18: Đai Áo Bay Ngang Hồ Nước Biếc

Typewriter : Yumme Nguyen

“Cẩn thận.”

Giọng nói ôn hòa rành mạch truyền đến, nhưng nghe như mang theo một chút xa cách hững hờ. Tiếng hô vừa cất lên, một dải lụa trắng mỏng bỗng xẹt qua, giăng ngang giữa không trung, quần lấy Mạnh Phù Dao đang hươ tay chụp loạn xạ theo bản năng vì sắp rơi xuống nước.

Thân hình Mạnh Phù Dao lập tức được cố định tại vị trí sắp sửa rơi xuống, tạo thành góc bốn mươi lăm độ với tảng đá dưới chân, phía dưới cận kề là mặt hồ nước biếc, mái tóc dài của nàng rũ xuống mặt nước, những sợi tóc dài đen nhánh uốn lượn trong nước. Tư thế lao đảo suýt ngã này, vậy mà tuyệt đẹp.

Bởi vì đai áo quần căng, y phục nàng cũng tự nhiên bó sát người, hiện ra từng đường cong hoàn mỹ, váy áo xòe rộng trên dáng người mềm mại, bay bay như múa, cho dù nàng đang vận nam trang cũng không che giấu được vóc dáng yếu diệu thực nữ vốn có của mình.

Bên kia dòng suối, có rất nhiều người không kìm lòng được cũng trở mắt nhìn, trong phút chốc không khí bỗng yên lặng như tờ.

Trong đội ngũ Tề Tầm Ý, rèm chiếc xe ngựa chính giữa đột nhiên bị vén ra một chút, Bùi Viện mang khăn che mặt để lộ đôi mắt u ám, ganh tị nhìn cơ thể vừa nhìn đã biết là mỹ nhân trên hồ nước biếc kia, ánh mắt nha hiểm hung ác.

Bản thân Phù Dao lại không nhận ra, chiếc đai lưng kéo căng đã khiến nàng lộ ra thân hình thiếu nữ. Nàng vội vàng nương theo dải lụa đang quần người mình nhấc eo thẳng lên, lúc này mới kịp nhìn người tốt bụng đã kịp thời ra tay trợ giúp.

Nắng thu trưa rắc ánh vàng lên bóng cây xanh, những ngọn cỏ úa vàng bên khe suối trong veo được mạ thêm sắc vàng của nắng, càng vàng rực rỡ hơn, ngọn cỏ úa vương trên chiếc áo bào trắng, chàng trai ôn hòa mà xa xăm, trẻ tuổi tuấn đạt, màu môi và màu mắt hơi nhạt, nhưng khi hắn cười thì gió ngày thu dường như hóa thành gió xuân, khiến hoa đào đột nhiên nở rộ.

Vì hắn cởi bỏ đai lưng nên áo bào bị xõa tung, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy khiếm nhã hay nhếch nhác, ngược lại, trên dáng vẻ khó gần đó toát ra sự phóng khoáng, thoải mái.

Mạnh Phù Dao ngơ ngác nghĩ thầm, có phải gần đây mình trúng số đào hoa hay không mà gặp được toàn mỹ nam hơn người, có người còn dùng đai lưng cứu nàng nữa chứ.

Đương muốn nói lời cảm ơn nào ngờ đối phương bình thản mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Đai lưng này vốn đã hơi bẩn, nhờ cô nương thuận tay vớt dùm.”

Nói xong còn gạt đầu rất lễ độ, quay người bỏ đi lên một chiếc xe ngựa sau xe Tề Tầm Ý, xe ngựa chạy sang một bên khác dừng lại nghỉ ngơi, để lại Mạnh Phù Dao ngơ ngác đứng trên tảng đá, ngây người nắm chặt đai lưng.

Đai lưng này rõ ràng là vẫn còn mới mà, ngay cả đai hũ trắng nhìn thấy cũng sẽ xấu hổ đến chết, vậy mà hắn lại nói bẩn ư?

Tính tình người này đúng là kì quái. Nói hắn thanh cao ghét bỏ người khác, hắn lễ độ giúp người, nhã nhặn khiêm tốn, không nhận đai lưng còn đưa ra lý do để giữ thể diện cho nàng. Nói hắn hiền hòa, hắn rõ ràng đâu có hiền hòa như vậy, nàng chỉ vừa chạm vào đai lưng thì hắn đã lập tức rút đi như giầy rách.

Phù Dao ngẩn ngơ hồi lâu, tức tối cầm đai lưng lau tay mình, dù sao tên kia cũng đâu cần nữa!

Lau xong nhìn kỹ lại, mới phát hiện đây là đai lưng được dệt bằng tơ Thiên Tầm lẫn với tơ bạch kim, chính giữa còn đính ngọc dương chi cùng màu, đơn giản mà cao sang, giống như bản thân hắn.

Nàng ngẫm nghĩ, cất đai lưng ấy vào trong ngực.

Nãy giờ Nguyên Chiêu Hủ vẫn tránh ở một bên, lúc này không biết từ đâu lộ ra nhìn nàng với ánh mắt rất kỳ quái, nhìn nàng cất vật riêng tư của nam nhân vào trong ngực, một hồi lâu mới hỏi “Nàng giữ cái đó lại làm gì?”

Mạnh Phù Dao đáp như lẽ đương nhiên, “Cái này rất đáng tiền, giữ lại, ngày nào đó ta không có áo cơm thì đổi nó làm sinh hoạt phí.”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ cau mày “Cái này không đáng tiền, nàng chớ cần, nàng thiếu bạc ta cho nàng.”

“Huynh lừa ta à?” Mạnh Phù Dao bĩu môi, “Huynh cho rằng ta không nhìn ra giá trị ngọc này ư? Còn nữa, cô nương ta rất có cốt khí, không nhận bố thí của người khác.”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nàng, cười như không cười: “Đúng, nàng không nhận bố thí của người khác, nàng chỉ lấy giẻ rách người ta vứt đi thôi.”

“Huynh!” Mạnh Phù Dao buồn bực, liếc mắt nhìn thấy Nguyên Bảo đại nhân lộ đầu ra từ trong ngực Nguyên Chiêu Hủ, xem ra cực kỳ vui mừng vì nàng đuối lý, thích thú kêu lên “Chít chít” liên tục. Trong cơn giận dữ, nàng thi triển “Nhất Chỉ Đạn”, bắn Nguyên Bảo đại nhân kêu chít chít loạn xạ, nó cảm tức há mồm muốn cắn nàng.

Nàng cười to, bỏ chạy từ sớm.

Chạy được vài bước, Mạnh Phù Dao lại thấy được gã sai vặt mới vừa rồi đẩy nàng suýt nữa hại nàng té xuống nước, nàng vốn cũng không muốn so đo với hắn, nào ngờ hắn ta vừa trông thấy nàng, đột nhiên mắt sáng lên, vẫy tay nói “Này, người đến đây.”

Nàng ngẩng ra, nheo mắt nhìn hắn, hỏi: “Gọi ta à?”

“Gọi người đó.” Gã sai vặt không hề khách sáo nói “Thiếu người hầu hạ Quận chúa bọn ta, người đến giúp một tay đi.”

Hắn nhìn vẻ mặt đỏ khốc đỏ cười của nàng, nóng nảy nói “Không thiệt người đâu.” Hắn lục lọi lấy ra một xâu tiền trong tay áo, ném cách xuống đất, ngạo nghễ nói, “Đây, một trăm đồng, đủ cho người đến tiệm ăn Yến Kinh, ăn canh thịt nửa tháng.”

Mạnh Phù Dao cúi đầu nhìn xâu tiền đồng dưới chân, nàng mỉm cười nhẹ băng, nhặt lên, thổi bụi dính trên xâu tiền đồng ấy.

Gã sai vặt đắc ý, đưa cho nàng một cái chậu đồng, bảo: “Đi, đi đến suối lấy nước, phải là nước đầu nguồn rồi bưng đến cho Cẩm Yên tỷ tỷ ở chiếc xe ngựa thứ hai, để tỷ ấy hòa nước Hoa Hồng và sương Phù Dung rồi đưa vào xe. Nhớ kỹ, không được để cái tay bẩn thỉu của người đụng vào nước. Xong rồi, cứ như vậy đi, ta đi hầu hạ diện hạ thay y phục.”

Hắn len lén đưa chậu đồng cho nàng, vẻ mặt hớn hở vì đã tìm được người chết thay. Nàng nghĩ bằng ngón tay cũng biết, sau khi Bùi Viện bị hủy dung nhất định tâm tư cực kém, hạ nhân hầu hạ ả chắc chắn sẽ gặp họa nhiều hơn. Đối với ả, tốt nhất là trốn được thì trốn, nếu không thì sao tên này lại chịu phí tiền mượn người khác thay thế chứ.

Gã sai vặt đưa nàng chậu đồng, thấy nàng không nhận, hắn sốt ruột rung rung chậu “Này ngu rồi hả?”

Nàng khẽ nhướn mày, nhìn chặp đồng kia đột nhiên cười, sau đó chậm rãi cho tay vào túi áo.

Gã sai vật cau mày mắng “Đồ dân...”

Hắn nói nửa chừng thì chợt dừng, con ngươi từ từ trợn to.

Phù Dao giơ tấm vàng lá trong lòng bàn tay lên trước mặt, chất lượng hơn cả tuyết vời, nặng không dưới hai lượng.

Treo hệ thống tiền tệ Thái Uyên, một lượng hoàng kim có thể đổi hai mươi lượng bạc, mà một lượng bạc có thể đổi lấy một nghìn đồng tiền. Hắn làm trong phủ Tề Vương ba năm cũng không kiếm được nổi một lượng hoàng kim.

Gã sai vật hít vào một hơi khí lạnh, ngây người.

Thoảng cái nàng đã giơ tấm vàng lá trước mặt hắn ta, cười ngọt lịm “Nhận ra không?”

Gã sai vật nhìn chằm chằm lá vàng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, ngây ngốc nói “Là Hoàng Kim.”

Mạnh Phù Dao liền mỉm cười “Đúng, đây là hai lượng hoàng kim, đủ cho người đến Thiên Hương Lầu sang trọng nhất Yến Kinh, bày yến tiệc, ăn con mẹ nó một tháng.” (*)

(*) Con mẹ nó: nguyên văn theo tác giả.

Nàng cười tủm tỉm, đột nhiên lật tay khiến lá vàng rơi xuống đất.

Gã sai vật liền ngồi xổm xuống nhặt theo bản năng, nhưng Phù Dao đã lẹ làng nhấc chân, giẫm chân lên tấm vàng lá.

Nàng cúi người xuống, đẩy chặp đồng vào tay gã sai vật đang ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng “Phiền người đến bên suối lấy nước, phải là nước đầu nguồn, bưng lên cho Cẩm Yên tỷ tỷ ở chiếc xe ngựa thứ hai, để tỷ ấy hòa nước hoa Hồng và sương Phù Dung rồi đưa vào trong xe. Nhớ kỹ, không được để cái tay bẩn thỉu của người đụng vào nước. Được rồi, cứ làm như vậy đi, đi đi.”

Nàng đưa chặp đồng đến trước mặt gã sai vật giờ phút này đã đen thui, rung rung chặp như ban nãy hắn đã làm, mỉm cười “Này, ngu rồi hả?”

Nàng khẽ nhấc mũi chân, lá vàng óng ánh điểm bụi đầy mê hoặc đập vào đôi mắt tham lam của gã sai vật.

Tay gã sai vật run run, cắn chặt răng, thỉnh linh chụp lấy chặp đồng chạy nhanh đến bên dòng suối.

Mạnh Phù Dao đứng yên, im lặng nhíu mày, một hồi lâu thấp giọng nói “Đáng tiếc...”

Hất nhẹ mũi chân, tấm vàng lá bay lên rơi vào lòng bàn tay, nàng thông thả cất vào ngực, lắc đầu nhẹ nhẹ “Nếu như người có can đảm từ chối, có lẽ ta thật sự sẽ đưa tấm vàng lá này cho người, bây giờ ... người không xứng nhận.”

Nàng xoay xoay xâu tiền trên ngón tay, xâu tiền có thể ăn được nửa tháng tại tiệm canh thịt rẻ tiền trên đầu ngón tay liền bay vút lên rồi lại rơi “bịch” xuống, đúng ngay chỗ tấm vàng lá khi nãy mới vừa rơi.

“Trả cho người đi ăn canh thịt, quên nói cho người biết, tiệm canh thịt ở Yến Kinh sao rẻ như vậy được, nghe nói đó là thịt chuột đó.”

Phù Dao cười ha ha quay người bỏ đi, bước chân nàng thoăn thoắt biến mất sau một gốc cây, nhanh như làn gió mát lướt qua nhẹ nhẹ.

Nơi bóng nàng khuất, cây cỏ đều hiu, bốn bề vắng lặng.

Một hồi lâu, sau gốc cây ấy lại đột ngột xuất hiện một bóng người nhàn nhạt, người đó áo trắng sạch sẽ, màu môi như hoa đào.

Hắn chấp tay nhìn về phía Mạnh Phù Dao, vẻ mặt bình tĩnh pha chút hứng thú, bỗng nhiên khẽ nói “Uất ức người rồi.”

Hắn nói lời này không đầu không đuôi, nhưng lập tức có người lên tiếng.

“Thiếu chủ phân phó, muôn chết không từ, huống chi chỉ là bị chút uất ức.”

Người đó khom người cúi đầu, một chậu đồng chói sáng lóng lánh dưới chân, dĩ nhiên là gã sai vặt nịnh bợ ban này.

Nhưng mà, giờ phút này vẻ mặt hần an hòa, phong thái điềm tĩnh, nào có bộ dạng thấp kém nịnh bợ vừa rồi.

Chàng trai áo trắng suy nghĩ hồi lâu, lại nói “Như thế nào?”

Người đó ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thiếu chủ, lúc này ta đụng nàng ngã xuống suối, ngài vung tay kéo lại, lẽ nào không lộ ra gì sao?”

“Có.” Chàng trai áo trắng ngẩng mặt, vẻ mặt suy tư nói “Góc độ và lực độ của vết thương trên mặt Bùi Viện xuất phát từ công pháp tuyệt đối không phải tầm thường. Tuy cô gái này giấu diếm rất tốt, nhưng cái kéo này ta vẫn cảm thấy được một chút.”

“Có điều...” Hần cười nhạt “Phen thăm dò mới vừa rồi kia, cuối cùng ta xác định nàng không phải là người của Tề Tầm Ý.”

“Vì sao?”

“Thuộc hạ Tề Tầm Ý xứng có nhân vật như nàng sao?” Chàng trai áo trắng thờ dài thườn thượt, tiếng lan dài, mang theo nụ cười nhạt.

“Là một diệu nhân đây...”

19. Chương 19: Thoát Y Ngăn Địch

Typet: BTCĐ

Mạnh Phù Dao mới vừa chạy trốn, Nguyên Chiêu Hủ nhìn bóng dáng nhẹ nhàng như cánh chim hòa vào sắc xanh nhuốm vàng của rừng núi trùng điệp tiết thu sang, yên lặng cười, sau đó thông thả đi về phía xe ngựa của Thái phó.

“Xa giá của thầy đi từ từ, Tề Tầm Ý đến Yên Kinh, con dẫn nàng đi trước, tránh tầm mắt của những người đó, gặp phải chuyện ngoài ý muốn.”

Lão Thái phó hí hóp đôi mắt già nua nhìn Nguyên Chiêu Hủ, vẻ mặt hết sức haft lòng trước cư xử của con cháu đối với mình, vuốt râu mỉm cười.

“Đi đâu?”

“Cũng là Yên Kinh, con đến đây đúng là mượn cơ hội thầy đi sứ mừng thọ Hoàng đế Thái Uyên, để xây dựng qhr với Tề Tầm Ý, làm sao bỏ qua cơ hội này được.”

“Ha ha... tùy ngài.”

“Hơn nữa, con nghe nói, mừng thọ lần này, hần... cũng đến.”

“Hà? Không phải hần vẫn bị giam lỏng tại kinh thành Thiên Sát đấy sao? Hoàng đế Thiên Sát chịu thả hần ra à?”

“Giao long mắc kẹt nơi hoang dã chỉ là tạm thời, khi có cơ hội tất sẽ bay lên.” Nguyên Chiêu Hủ quay người, như có chút suy tư nhìn về phía chân trời đằng Tây, vẻ mặt hưng phấn rạng rỡ: “Cơn gió lốc cuốn lấy năm châu bốn biển đã dấy lên rồi...”

“Tại sao chúng ta phải rời khỏi đoàn?” Nàng lệ làng chắt cùi đốt lửa, dùng chủy thủ lột sạch con gà rừng sẵn được, “Còn nữa, tại sao ta phải đi cùng huynh?”

Nguyên Chiêu Hủ dựa vào gốc cây già, thoải mái ngồi trên tấm đệm sạch sẽ bằng lá. Nguyên Bảo đại nhân vĩnh viễn hì hục lay lá rơi, lột dưới thân hắn, ra sức lấy lòng chủ tử.

Tư thế nó lay cổ quái mà mạnh mẽ, trực diện với Nguyên Chiêu Hủ, chân trước đẩy lá xuống người hắn, chân sau béo ngấn đẩy lá rách tả tơi và bụi ra phía sau, mà phía sau nó chính là Mạnh Phù Dao đang ngồi.

Ngay từ đầu, nàng dâu có muốn so đo với con thú cứng bụng dạ hẹp hòi này. Sau khi liên tiếp hít vài đám bụi, nàng phát giác ra con vật này không biết nhìn người, lá gan quá to, đầu óc quá nhỏ. Cho nên nàng xé một cái chân gà rừng, thừa dịp nó lơ là, tàn bạo nhét vào miệng nó.

Vì thế động vật ăn chay nào đó đã lập tức như sói chạy vội đến bờ sông súc miệng, người ngồi bên cạnh đồng lửa cuối cùng cũng được thanh tịnh.

Lúc này Nguyên Chiêu Hủ mới trả lời câu hỏi của nàng.

“Nếu như nàng muốn cả ngày bị mấy tên sói nhìn chăm chăm, nàng có thể chọn đi từ từ. Còn nữa, hình như ta chưa nói muốn nàng đi cùng ta, là nàng tự đi theo mà.”

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, hình như quả đúng thật, không khỏi ngượng ngùng nói: “Ai bảo chỉ có một con đường đi từ núi Huyền Nguyên đến Yến Kinh chứ.”

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười liếc nàng, không muốn nhắc nhở người lừa mình dối người này, thật ra thì còn có con đường khác có thể đi đến Yến Kinh.

Củi khô nổ lách tách trong đồng lửa cháy bập bùng, hắt ánh đỏ hồng lêm lêm mặt hai người như đang say mem rượu. Hơi nóng từ hai người và từ đồng lửa lan tỏa vào không khí, khiến cho ánh trăng lạnh lẽo treo trên ngọn cây cao nơi xa như cũng trở nên dịu dàng ấm áp hơn.

Mà ngay trước mặt nàng, ai đó nhui hàng mày dài mỉm cười, mắt và tóc đều đen đến bóng loáng, đôi môi còn đỏ hơn cả ánh lửa kia, sắc mặt tươi sáng như tranh vẽ, đẹp đến mức khiến người ta chết mê chết mệt, ôm hận cửu tuyền.

Nàng ôm hận cửu tuyền ngồi thẳng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, để nhịp tim không loạn do vẻ đẹp tuyệt sắc kia luôn gây ra.

Nhất là khi người có vẻ đẹp tuyệt sắc, dùng ánh mắt thích thú quan sát khắp người nàng.

Ngồi một lúc, cảm thấy thật sự bị đè nén đến khó chịu, nàng bỗng đứng lên nói: “Ta đi tản bộ.”

Nguyên Chiêu Hủ ngẩng đầu nhìn trời đêm, lại liếc mắt nhìn rừng cây tối mù xung quanh, thật sự không đành lòng nhắc nhở nàng, cái cố tản bộ này hơi tức cười đó.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt cười lộ liễu của hắn nhìn đến khó chịu, nói to: “Ta đi ca hát.”

Bất giờ, Nguyên Chiêu Hủ chợt nhướng mày lên nghi hoặc nhìn nàng, Mạnh Phù Dao cười đắc ý, đi “Ca hát”.

Bởi vì không muốn bị Nguyên Chiêu Hủ nghe thấy tiếng “hát” vang, nàng đi thật xa vào trong rừng vắng, tìm được một chỗ ngồi xổm xuống, vừa cởi quần ra được phân nửa, tay bỗng khựng lại.

Rừng cây nửa đêm yên tĩnh đến kỳ quái, chỉ có tiếng gió lay khe khẽ, ngay cả cú đêm cũng im tiếng, cũng không nghe thấy tiếng côn trùng mùa thu rả rích râm ran như ngày thường.

Mảnh trăng lưỡi niêm câu trên ngọn cây hắt xuống, kéo bóng nàng thật dài trên mặt đất. Bóng nàng bị núi và cây cắt thành từng đoạn, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể phác họa được từng bộ phận.

Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm, quần vẫn cởi phân nửa y như ban nãy, tay âm thầm cố gắng kéo quần lên từng chút. Khóe mắt liếc xéo tìm kiếm bóng người... Chân, tay, cổ... Tìm được đầu rồi... Mà trên đầu nàng, nửa vòng tròn đang nhoi lên trên tảng đá hình vuông kia là gì vậy nhỉ?

Lòng bàn tay nàng ướt đầm mồ hôi, nắm chặt quần, trái tim Mạnh Phù Dao đập lúc mạnh lúc nhẹ, vang lên bình bạch trong đêm vắng.

Đó là... đỉnh đầu người.

Nàng nắm chặt quần hơn, thầm hận bản thân tại sao lại chạy xa như vậy. Lúc này sau núi đá không biết có mấy người, tám phần là chờ mình cởi quần xuống rồi thừa cơ ra tay.

Lúc này, cởi quần không được. Buộc quần bị hại liền.

Mạnh Phù Dao ngồi chồm hổm, thắt lưng đã nhói đau.

Nửa vòng tròn phía sau tảng đá khẽ nhúc nhích, hình như không còn kiên nhẫn nữa.

Nàng thầm tính, tuyệt vọng phát hiện rằng, với khoảng cách này, nếu mình lựa chọn kéo quần, buộc dây lưng ắt hai ay không rảnh, tất nhiên sẽ không kịp thời ứng phó nếu đối phương tấn công.

Căng thẳng cực độ khiến người ta trở nên bình tĩnh ực độ, dần dần nàng nghe được tiếng suối chảy róc rách nơi xa, hay như tiếng chim vỗ cánh phành phạch bay qua đầm lầy.

Đôi mắt đen sáng quắc của nàng lảo liên trong đêm tối, tức tối đến nghiến răng.

Ánh mắt nàng càng hung ác thì càng sáng hơn, chứa đựng sát khí và sự quyết đoán mà một cô gái bình thường không thể có.

Gió từ đầu rừng cây ủa đến khiến bóng cây lay động, đỉnh đầu sau núi đá cũng lay động theo.

Mạnh Phù Dao đột nhiên buông tay, thả dây lưng ra.

Chiếc quần lập tức tuột xuống, đồng thời trường bào cũng phủ xuống che đi nơi xấu hổ. Mạnh Phù Dao ngửa người ra sau, lộn nhào qua núi đá trong tích tắc như một đoạn lò xo có lực đàn hồi dẻo dai vô cùng, rồi tựa như một con đại bàng to lớn từ trên cao bay đến, nhanh như chớp dùng hai chân đạp quần xuống đầu kẻ địch. Tên nào đó đâu hề hay biết Mạnh Phù Dao đột nhiên xuất hiện gây rối, mới vừa bật đứng dậy thì lập tức bị một chiếc quần rộng trùm vào đầu, bốn phía tối om nên hăng không biết đây là vật gì, cuống quýt đưa tay xé.

Còn chưa kịp xé thì Mạnh Phù Dao đã thành linh xuất hiện sau lưng hắn như một bóng ma, chân dài trắng muốt trong nam bào rộng vạt lóe sáng, chỉ một cước đã đá trúng hắn ta.

Mạnh Phù Dao cởi quần đánh úp lên đầu kẻ địch, ra tay vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Nhưng gã này phản ứng cũng chẳng chậm, vừa lặn xong đã lột quần ra nhanh chân bỏ chạy, xui là chưa kịp chạy mấy bước đã nghe thấy tiếng cười khẩy vang lên ở phía sau.

“Nhìn đuôi ta rồi còn muốn chạy à?”

20. Chương 20: Phơi Bày Cảnh Xuân

Typo : BTCD

Mạnh Phù Dao chưa quét xong, cơ thể đã lao nhanh như chớp, chủ thủ vẽ nên một đường cong còn đen hơn cả màn đêm, chớp mắt đã chạm đến đỉnh yết hầu của người đó.

Mũi chủ thủ vừa chạm đến da thịt người này, cảm giác như cầm xiên đâm vào cá lội dưới đáy nước, xiên trơn tuột khỏi tay, chỉ với một động tác kỳ quái trong chớp nhoáng, không biết sao hắn đã thoát khỏi phạm vi của chủ thủ rồi.

Nhưng nàng không lãng phí thời gian để kinh ngạc, chủ thủ đâm trượt liền bổ nhào lên người hắn. Giật chỗ, bạt tai, đá chân, huých vai, chớp nhoáng không ngừng, mạnh bạo tàn nhẫn khiến đối phương chẳng kịp thở nổi. Tuy rằng thân thể như được bôi dầu trơn tuột, nhưng với công kích như vũ bão trong tích tắc như vậy vẫn khiến hắn trúng chiêu liên tục. Cứ mỗi ba chiêu thì trúng thưởng một chiêu. Lấy sức mạnh và tốc độ được tôi luyện từ thiết huyết của Mạnh Phù Dao trước đây, đánh đến hắn chẳng còn đường lùi, liên tục gào khóc thảm thiết.

Khốn kiếp! Tên khốn này vậy mà núp sau tảng từ này giờ, há không phải từ đầu đến cuối bà đây bị người xem sạch rồi sao?

Mạnh Phù Dao càng nghĩ càng giận, càng đánh càng hăng, ánh mắt sáng quắc, quyền đánh như mưa, hung hăng đánh đến hả giận.

Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười đứng im lặng nhìn, ngón tay ngằm cong lại dưới ống tay áo dần dần buông lỏng.

Bên kia, cuộc chiến không cân sức đã gần đến hồi kết, Mạnh Phù Dao giờ nắm đầm ra, tên xui xẻo nào đó đưa cái đầu sưng vù ra đỡ theo bản năng, đau dè nằng đột nhiên dừng lại.

Gã khẽ ngay ngốc, nhìn nắm đầm đang treo trên không.

“Búp.”

Thừa dịp hấn thất thần, nằng lập tức hung hắc đầm hấn tiếp.

“Bịch.”

“Hèn... hạ...”

Ánh mắt gã áo xám đại ra, ngã phịch xuống đất.

Nằng thanh thoi thối nhẹ quả đầm, cười hì hì nói: “Hèn hạ là giấy thông hành của kẻ hèn hạ, ngu dốt là bia mộ của kẻ ngu dốt.”

Hớn hờ nhảy lên lưng hấn, nằng vô cùng đắc ý bắt chéo chân ngồi: “Khốn kiếp, ta nói là người đi không được mà!”

Nằng vừa nhấc chân, đột nhiên cảm thấy có chút gì là lạ, cúi đầu nhớ đến thì ra mình đã cởi quần, chỉ còn trường bào che phủ dưới thân, vừa nhấc chân lên, cảnh xuân lập tức bị phơi bày.

Trong đêm tối, hai chân thon dài lộ rõ dưới trường bào xanh thẫm, trắng nõn, trắng tấp, mịn màng, tựa như ngọc được tạc từ đôi tay bậc thầy của nghệ thuật, lấp lánh sắc vàng óng ánh của trăng, quyến rũ mê người.

Từ đằng trước truyền đến tiếng cười nhẹ như có như không.

Mạnh Phù Dao đánh mặt lại, vội vàng kéo trái đây phải, dùng trường bào dài rộng che kín chân, âm thầm an ủi mình, may nhờ mình không mặc giống đàn ông thời đại này là không mặc quần lót bên trong, may nhờ mình có mặc quần lót do mình thiết kế... Hu, vừa nãy hấn có nhìn thấy không vậy trời?

Nằng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cái cây trước mặt, tức giận nói: “Này, trốn sau cây làm gì, làm tặc à?”

Tiếng cười nhẹ tênh chợt tắt, sau gốc cây từ từ xuất hiện vạt áo màu sáng, chàng trai mặc áo bào tay rộng, hai tay khoanh lại đứng tựa vào cây, nhàn nhã mỉm cười.

Đứng trên vai hấn là con vật béo lông trắng phất phơ, tựa vào gò má chủ tử, hai chân trước khoanh lại, hai chân sau hơi giang ra, nhìn giống hệt hấn.

Nhìn dáng vẻ một người một chuột ung dung nhàn nhã, nằng cảm thấy bức mình, dè dặt xuống mạnh hơn nữa, tên nào đó bị dè phía dưới kêu lên thảm thiết. Nằng điểm huyết hấn, vung roi kéo quần lại, sau đó nắm chặt quần, ngẩng đầu nghiêm mặt nhìn hai tên đối diện kia.

Hai tên kia thản nhiên nhìn nằng, không nhúc nhích.

Mạnh Phù Dao trợn mắt nhìn lại.

Hai tên kia vẫn thản nhiên đứng đối diện nằng như cũ.

...

“Thấy nằng đi lâu chưa quay lại, nghĩ rằng nằng cần giấy vệ sinh, chúng ta đi đưa giấy.” Nguyên Chiêu Hủ nhìn thấy nằng thẹn quá thành giận, càng cười rộ hơn.

Nguyên Bảo đại nhân lập tức cúi người khom lưng, hai móng giò ra một tờ giấy nhẵn nhéo, cung kính nâng cao khỏi đầu.

Mạnh Phù Dao cầm tờ giấy dính thứ gì đó màu vàng nhìn không rõ, hình như đã bị nó lau dính qua rồi, nhét vào miệng nó.

Nguyên Chiêu Hử nhìn nàng sắp nổi cơn tức giận, rút cuộc lương tâm trời dậy, xoay người, đi vài bước đột nhiên khẽ cười, băng quơ nói: “Ồi, đẹp quá.”

“Cái gì đẹp quá?” Nàng ngơ ngác hỏi.

Nguyên Chiêu Hử và Nguyên Bảo đại nhân liếc mắt nhìn nhau, chuột mập lập tức nhe ra cái răng trắng phau, giò cái chân béo ụ của mình lên cho Mạnh Phù Dao hiểu.

Cùng lúc đó, Nguyên Chiêu Hử cũng chậm chậm đáp: “Ta nói, đùi.”

...

Mạnh Phù Dao vừa khóc không ra nước mắt vừa mặc quần, rồi tàn bạo cột gã áo xám lên cây, quan sát từ trên xuống dưới, lắc đầu.

“Sao người này gầy quá, giống như là bị hai cánh cửa kẹp vậy.”

Nguyên Chiêu Hử ngược nhìn, không nhịn được bật cười, quả thật gã áo xám này bị dị tượng bẩm sinh, quá mức cao gầy, người đẹp lại dài, ngay cả mặt cũng đẹp, giống như một con cá biển. Lúc này khi giao đấu, thấy thân thể hần trơn tuột nàng vô cùng tò mò, nhìn cả nửa buổi, cảm thấy người này ngoại trừ màu da trắng bệch, cũng không có gì dị thường.

Nàng xoay đầu nhìn, thấy trong ánh mắt Nguyên Chiêu Hử thoáng qua chút thương hại, không khỏi khẽ giật mình: “Huynh biết hần à?”

“Không, nhưng ta biết tộc người hần.” Nguyên Chiêu Hử nói: “Tộc Nặc Giao, ở miền duyên hải nước Phù Phong.”

“Nặc Giao?”

Nguyên Chiêu Hử ừ, nói tiếp: “Nước Phù Phong có Ngạc Hải, là vùng biển nguy hiểm nhất với dãy đá ngầm dày đặc tại khu vực cân đảo La Sát. Tương truyền có một quốc gia cổ đã chìm tại khu vực biển này, cho nên dưới đáy biển có vô số bảo vật quý hiếm. Tuy nhiên, ngoài dãy đá ngầm dày đặc như rừng cây kia thì còn có một eo biển vô cùng chật hẹp. Người đi biển tầm thường không thể vượt qua, chỉ có tộc Nặc Giao sinh sống ở đảo La Sát mới làm được. Trẻ con tộc này từ ba tuổi đã được đưa xuống biển luyện tập kỹ năng lườn lách qua những khe đá hẹp. Cho đến khi kỹ năng bơi lội ấy thành thục hơn người, thân pháp như cá mới xem là thành công. Những đứa trẻ này bởi vì từ nhỏ đã luyện tập như vậy, còn quanh năm sống ở dưới nước, nên cơ thể phát triển dị thường. Hơn nữa, do phải đối phó với những loài động vật hung dữ dưới đáy biển, nên chúng còn luyện được kỹ năng ẩn nấp và giấu đi hơi thở, do đó mới có tên “Nặc Giao”*. Nhờ những kỹ năng đặc biệt như vậy, nên tộc người này đồng thời cũng là những tay trộm và sát thủ bậc nhất.”

* Nặc Giao: Nặc = ẩn nấp; Giao = cá mập

“Ồ, khó trách khi này ta không phát giác ra hần ẩn nấp bên cạnh.” Mạnh Phù Dao bình tĩnh ngộ, cười mỉm, xoay xoay cổ tay.

“Mặc kệ, đánh tỉnh trước rồi hãy nói!”

“Cho người rình lên, cho người rình lên! Rình lên nè! Rình lên nè!”

Mạnh Phù Dao túm lấy tên xui xẻo đó luyện quyền âm âm, thuận tiện chỉ cây dâu mắng cây hòe*, ném đá đầu tay.

*chỉ cây dâu mắng cây hòe: giận chó đánh mèo

Cây hòe bị mắng kia vẫn thản nhiên cười như thường ngày, chút xiu xiu cảm giác hổ thẹn cũng không có.

Gã áo xám bị cường bạo bất chợt tỉnh lại, vừa mở mắt liền hốt hoảng gào to: “Ta không có trộm! Ta không có trộm!”

“Ta biết mi không có trộm.” Mạnh Phù Dao cười lạnh, quan sát hắn: “Đồ trên người ngươi đều bị ta trộm.”

Ánh mắt hắn vẫn ngu ngơ, chưa hoàn toàn tỉnh lại, chỉ nghe thấy Mạnh Phù Dao tuôn ra một tràng câu hỏi.

“Cha ngươi tên gì?”

“Mẹ ngươi họ gì?”

“Ngươi có mấy chị gái?”

“Ngươi có mấy em trai?”

“Lần đầu tiên ngươi đái dầm là mấy tuổi?”

“Ngươi tắm có mặc quần áo hay không?”

“Ngươi rửa mặt thích dùng bồ kết hay xà phòng?”

.....

“Ngươi đến nơi này làm gì?”

Một loạt câu trả lời cho những câu hỏi lan man chẳng cần suy nghĩ như mưa to tuôn xuống, gã kia đã sớm choáng vàng, theo bản năng hỏi là đáp, đương nhiên không chút phòng bị cũng trả lời luôn câu hỏi cuối cùng.

“Ta bị Chiến Bắc Dã – Liệt Vương Thiên Sát đuổi giết...”

Nói xong hắn ta mới phát giác ra mình vừa nói gì, há miệng thơ phì, trợn to mắt. Mạnh Phù Dao vui vẻ cười, vỗ vỗ mặt hắn, nói: “Ngoan.”

21. Chương 21: Liệt Vương Chiến Bắc Dã

Typo : Xầm Xầm

“Ngươi mới vừa nói Liệt Vương Thiên Sát?” Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ một chút, hỏi “Mới vừa rồi ngươi lên la lên lút núp tại chỗ đó, không phải vì muốn đánh lên bọn ta sao?”

“Ta rảnh đến nỗi có thời gian đánh lên các người à?” Gã áo xám trợn đôi mắt cá chết, trên trán nổi đầy gân xanh “Các người có tiền sao? Có sắc sao? Xứng để ta đường đường là bang chủ Thần Chưởng Bang đi đánh lên hả?”

Mạnh Phù Dao nhìn lại mình, lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ, cảm giác bản thân hai người dù thế nào cũng xứng được gọi là mỹ nam mỹ nữ, con mắt tên này sao vậy hả? Thật khiến người ta hoang mang mà.

Nàng lục lọi bao đồ của gã áo xám, đem đủ thứ lộn xộn đổ tung ra, chẳng hề khách sáo gom những thứ đáng giá nhét vào bao đồ của mình. Gã áo xám thấy vậy sắc mặt lúc xanh lúc trắng, một lúc lâu mới mở miệng cầu xin “Đồ ta đều cho các người cả rồi, thả ta đi đi, ta còn phải chạy trốn nữa!”

“Chạy trốn ai?”

“Gã áo xám phun một bãi nước miếng “Xúi quẩy!”

Nói cả buổi Mạnh Phù Dao mới hiểu được, gã này đang bị người nước Thiên Sát đuổi giết, nói hắn trộm vật quan trọng của Thiên Sát. Gã chạy trốn một mạch từ Yến Kinh đến đây, cũng không thể cắt đuôi được đối phương.

“Hừ, ta thật quá xui xẻo, nhờ Âm Mị chặn lại hắc dùm ta, bọn ta hẹn gặp nhau trong rừng cây này, ai ngờ chẳng thấy bóng dáng tên kia đâu!” Gã áo xám nói đến chỗ đau buồn, tức giận lại phun một bãi nước miếng.

“Âm Mị? Sát thủ đệ nhất thiên hạ?” Mạnh Phù Dao trợn to mắt “Người thật có bản lĩnh, vậy mà mời được hắc, hay là người trộm bảo bối gì của người ta, khiến đối phương đuổi theo người không chết không thôi như thế này?”

Mặt gã áo xám liền biến sắc, vẻ mặt xet qua một chút do dự, lát sau mới nói “Không phải ta liên lạc với Âm Mị, ta có một vị bằng hữu, trước kia ta có ơn với hắc, hắc mới nhận lời giúp ta, còn về bảo bối kia ... Nghe là Thông Hành Lệnh của Thiên Sát.”

Mấy chữ cuối cùng được thốt ra, tim Mạnh Phù Dao nổi trống.

Bất giác nàng sờ tay vào ngực, mới được một nửa lập tức rút tay về.

Mà Nguyên Chiêu Hủ đâu có để ý cử động của nàng, cười nói “Người không có trộm Thông Hành Lệnh của Thiên Sát sao?”

“Không có!”

“À.” Nguyên Chiêu Hủ thôi không hỏi nữa, dẫn Mạnh phù Dao xoay người bỏ đi “Như vậy người cứ ở đây đi, đợi lát nữa giải thích cặn kẽ với Chiến Bắc Dã, hy vọng hắc có thể tin người.”

Nguyên Chiêu Hủ dứt khoát đi không quay đầu lại, sắc mặt gã áo xám lại biến đổi, nhìn thấy hai người thật sự rành rành sắp đi xa, nghĩ đến mình bị treo trên tán cây, đến khi sát tinh kia đến không phải là đường chết à, bất đắc dĩ nuốt nước miếng, gương cao cổ hô to: “Đứng lại, đứng lại.”

Hai người kia vẫn thản nhiên đi về phía trước, tựa như chỉ mới chút xíu thôi mà đều bị điếc cả rồi.

“Thả ta ra, các người thả ta trước!”

“Bọn ta không có lý do nào để lãng phí thời gian với người không có thành ý cả.” Mạnh Phù Dao không thèm quay đầu lại, tinh ranh cười đáp.

“Ta nói, ta nói!”

Loáng một cái nàng đã bật trở về, vỗ mặt hắc cười hì hì “Bây giờ mới biết nghe lời.”

Về mặt gã áo xám đau khổ, ủ rũ kể “Trộm ... hình như có trộm có điều không phải ta ra tay, là một thuộc hạ của ta, nhưng mà hắc tự nhiên bị mất tích ở vùng gần đây, đồ ... cũng không còn nữa.”

Mạnh Phù Dao liếc nhìn hắc, lại liếc nhìn Nguyên Chiêu Hủ, rất lo sợ ai đó sẽ hỏi câu “Mất tích ở đâu?”

May là Nguyên Chiêu Hủ không hỏi gì, gã áo xám cũng không nói thêm. Nàng lặng lẽ thở phào, đè lại món đồ trong ngực mình ... Nàng vẫn luôn thắc mắc, tại sao một tên tiểu tốt lại có được Thông Hành Lệnh hiếm khi xuất hiện của Thiên Sát, thì ra sự việc là như vậy. Tối nay đánh bậy đánh bạ, vậy mà chứng thực được thứ trong tay nàng là hàng thật, quả là thu hoạch không nhỏ mà.

Hai người lập tức cỡi trời cho gã áo xám, hỏi thăm một hồi mới biết được hắc ta tên là Diêu Tấn, quả thật xuất thân từ tộc Nặc Giao, dưới tay còn có một Thần Chưởng Bang rất nổi tiếng, thật ra đó chính là tổ chức tập hợp đa số các tên ăn cắp.

Tuy tướng mạo Diêu Tấn kỳ dị, nhưng lại có tính cách đơn giản và lòng dạ ngay thẳng, chưa được vài câu đã nói “Nếu các người biết Liệt Vương Chiến Bắc Dã nước Thiên Sát, thì thân phận cũng không phải bình thường, sau này trên dưới Thần Chưởng Bang sẽ do hai người sai khiến!”

Nguyên Chiêu Hủ liếc nhìn Diêu Tấn, có vẻ đăm chiêu, đột nhiên hỏi “Không phải người đang đợi Âm Mị sao? Người này nói là làm, chắc chắn sẽ xuất hiện.”

“Trông cây vào hắc thì ta đã chết sớm rồi...” Diêu Tấn nói được nửa câu, đột nhiên biến sắc.

Bất chợt ba người cùng im bặt.

Tiếng vó ngựa vọng đến từ phía đằng xa, như thể có một đội kỵ mã thần tốc sắp đến với khí thế không gì sánh nổi, nghe như sắp nổi lên một trận mưa rền gió dữ, âm thanh như roi quật vào người.

Nổi bật nhất là con ngựa chạy dẫn đầu, hô phong hoán vũ, sấm vang chớp giạt, chỉ tích tắc đã đến bìa rừng.

Ngựa phi rất nhanh, đến bìa rừng mã vẫn không chậm lại, còn như muốn xông thẳng vào. Lập tức kỵ sĩ giơ cao cánh tay ghìm ngựa lại, dây cương bị kéo căng thẳng tắp, khê rung không dứt, tuấn mã ngửa đầu hí dài, hai vó dựng đứng đập vào không trung. Tức thời kỵ sĩ cũng thẳng eo không nhúc nhích.

Phía sau hẳn, một toán kỵ mã cuộn đất mà đến, khi cách hẳn một thân ngựa thì đồng loạt kéo dây cương ghìm ngựa lại, mấy mươi người cùng đồng thanh hô “Suy”.

Thuật cưỡi ngựa quá mức tuyệt vời.

Lúc này trăng tỏ mây mờ, ánh sáng trong veo bất tận, phác họa hình ảnh kỵ sĩ trên lưng ngựa dẫn đầu thành một đường viền đen trên bóng trăng.

Ánh trăng lan tỏa bao trùm toàn thân kỵ sĩ, ngạo nghễ trên lưng ngựa, một thân áo đen hòa thành một thể với màn đêm, lạnh lẽo, trang nghiêm. Cả người toát ra sự nghiêm túc quyết đoán, cùng khí thế bức người. Gió đêm thổi tung bay áo hắt, mái tóc đen bay múa cuồn cuộn.

Xa như vậy, cũng cảm giác được ánh mắt hắt đang “bao quát.”

Bao quát ba người ở trong rừng.

Không gian lặng ngắt như tờ, người này đột nhiên trầm giọng hô to:

“Thiên Sát, Chiến Bắc Dã!”

22. Chương 22: Dạ Chiếu Ba Người

Typen : Xảo Xảo

“Oai phong thật lớn.” Mạnh Phù Dao nói thầm, “Biết người là Chiến Bắc Dã rồi... Đây, Chiến Bắc Dã là ai?”

Mà người đối diện nàng hình như đang hốt hoảng ...

Diêu Tấn đầu có dũng khí như nàng, đã sớm mất đi sự bình tĩnh lúc này, trốn phía sau cây, đôi môi run rẩy nói “Cái tên ma vương này đuổi đến rồi...”

Ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ lóe sáng, đột nhiên lấy ra hai tấm mặt nạ da trong lòng ngực, cho mình và Mạnh Phù Dao mỗi người một tấm.

Đáp lại ánh mắt nghi ngờ của Mạnh Phù Dao, Nguyên Chiêu Hủ khẽ nhướn mày “Nàng cũng không hy vọng bị cái tên khó chơi đó để ý chứ?”

Mạnh Phù Dao vội đắp mặt nạ, tay vừa nhấc lên, đã cảm thấy có một ánh mắt sắc lẹm như kiếm bắn thẳng đến đây, khiến người ta cả kinh đến sồn gai ốc. Cùng lúc đó, một tiếng quát khê như sét đánh vang dội, tiếng quát chưa dứt, trong bóng tối chợt lóe ô quang*, một cơn gió lốc xé màn đêm, nhắm thẳng đến ba người.

(*) Ô quang: ánh sáng màu đen

Mạnh Phù Dao vung tay đẩy ngã Diêu Tấn.

Diêu Tấn ngã xuống đất, ô quang kia đã ở trước mắt, thoảng qua mơ hồ là mũi thương của một cây trường thương sắc màu đen. Chân khí hùng hậu dồi dào rót vào cây trường thương đó, từ xa đã đẩy lên một cơn gió lốc, thế nhưng không phải ập thẳng đến, mà là ngạo nghễ quét ngang ba người.

Hay cho cách phách lối đó!

Mạnh Phù Dao nhào người lên trước, rút kiếm chém ngang, muốn dùng kỹ xảo mượn sức nhỏ phá ngàn cân đánh bay trường thương. Người còn chưa nhào đến, trường thương đã tạo ra cơn gió mạnh thổi bay mái tóc dài của nàng ở phía sau phấp phới như hắc kỳ, ngay cả mắt cũng không mở ra được. Nàng lập tức nhắm mắt, vẫn không tránh không né, mũi kiếm hung hăng quét ngang đối phương.

Tiếng “Keng keng” vang dội, tia lửa bay khắp nơi trong bóng tối, hòa cùng tiếng cười rét lạnh lạnh liệt, “Ai dám bắt chước ta?” Tiếng theo người đến, tay áo đen cuộn cuộn như rồng, lao thẳng tới.

Mạnh Phù Dao và trường thương chạm nhau, chân khí mãnh liệt từ trường thương đập vào ngực nàng như sóng triều điên cuồng ập đến. Lồng ngực nàng tắc nghẽn, liên tiếp thụt lùi về phía sau, chưa kịp hít thở thì tay chân lập tức bủn rủn không thể nhắc kiếm lên nổi. Khí thế của đối phương hung hãn khiến nàng giật mình hoảng hốt. Chợt nghe một tiếng cười nhẹ, y bào màu tím nhạt phớt qua, Nguyên Chiêu Hủ bắt ngờ lướt ra.

Đó thật sự là lướt, Mạnh Phù Dao chưa từng thấy qua thân pháp linh động thanh thoát như vậy, giống như Tiên nhân ở Cửu Trùng Thiên nhảy múa trên không, uyển chuyển phóng khoáng khôn tả. Chiêu thức biến đổi linh hoạt, tốc độ không lường trước được, nhanh hơn tia chớp, giống như ánh sáng từ ngoài hành tinh cách nghìn vạn năm chỉ trong tích tắc đã hiển hiện nơi đây mắt. Mới vừa rồi hắn còn ở ngoài cách vài trượng, vừa động đã đến trước mặt Chiến Bắc Dã.

Tay hắn vẽ một đường con lưu loát, ánh bạc lập tức sáng ngời giữa không trung, tuyết quang* thành linh trút xuống mãnh liệt, như muốn vây cơn lốc đen nóng bừng bừng của Chiến Bắc Dã vào trong đó. Chiến Bắc Dã bỗng ngẩn đầu, ánh mắt hắn vẫn sáng quắc khiến người ta không thôi sợ hãi. Giống như mặt trời lặn nơi chân trời Tây, đỏ rực như ánh lửa.

(*) Tuyết quang: ánh sáng trắng li ti

“Hay!”

Chiến Bắc Dã hưng phấn khen khi gặp kỳ phùng địch thủ. Tay đưa ngang, trường thương quét một đường bay trở về trong tay hắn, mũi thương lóng lánh run lên trong lòng bàn tay đã sẵn sàng. Hắn giơ cao cánh tay, thương khí dài đến hai trượng, xuất chiêu sau mà tới trước, phá vỡ vòng vây của tuyết quang.

“Ầm!”

Không khí như bị chấn động nổ tung, hàng vạn hàng nghìn tuyết quang bắn tung tóe, đập vào cây cối xung quanh lớp lớp, thân cây lập tức xuất hiện vô số lỗ sâu nho nhỏ. Đồng thời một luồng khí mạnh vô hình cuộn cuộn như Địa Long bay loạn sát đất, nơi nó lướt qua, cỏ cây bật gốc, bùn văng khắp nơi, mặt đất như bị thanh kiếm khổng lồ cày xới, tạo thành một rãnh thật sâu, chạy thẳng hơn vài trượng mới dừng lại.

Mãi lâu sau, tuyết quang lặng, phong thương ngừng.*

(*) Phong thương: cơn gió tạo ra từ việc sử dụng thương

Trong phạm vi tuyết quang bao phủ, Nguyên Chiêu Hủ hoàn toàn không tránh không lui. Hắn mỉm cười đứng trên một đầu nhánh cây, rõ ràng là tiếng gió rít gào, nhưng hắn và nhánh cây dưới chân chẳng hề lay động.

Chiến Bắc Dã cầm trường thương đứng ngạo nghễ dưới tàng cây, bùn đất dưới chân bị luồng kinh khí bắn văng tung tóe, nhưng lại không dính một hạt nào lên người hắn.

Mạnh Phù Dao đứng cách xa vài trượng, ánh mắt đại ra, tinh thần kích động nghĩ đến chiêu thức khi nãy. Cho đến nay, nàng lơ mơ cảm giác mình mượn công lực của Nguyên Chiêu Hủ đột phá tầng thứ tư Phá Cửu Tiêu, nhưng sử dụng lúc được lúc không. Nàng biết đó là vì lực mượn, cuối cùng cũng không bằng công lực do mình luyện ra, vẫn luôn buồn rầu không thôi. Tối nay, giống như là vì nhìn thấy hai kẻ mạnh xuất chiêu đối địch với nhau, nàng đột nhiên nhìn thấy bình minh ở lối ra. Nhẹ nhàng lại mạnh mẽ, cứng rắn mà uyển chuyển, không phải là đạo lý “Viện Chuyển” tầng thứ tư sao?

Nàng nghĩ đến ngu ngơ, tinh thần vừa mới hưng phấn thì chân khí toàn thân đã tự động bắt đầu lưu chuyển theo kinh mạch. Đang ở trạng thái nửa nhập định* thì mơ hồ nghe được tiếng cười của Chiến Bắc Dã “Hay, sáng khoái! Đánh tiếp!”

(*) Nửa nhập định: tĩnh tọa luyện công

Mạnh Phù Dao chấn động, vội vàng tập trung quan sát tiếp, chợt nghe tiếng gió rít gào bên cạnh, trước mắt tối sầm, giống như có thứ gì đó vút qua cực nhanh. Thậm chí nàng càng cảm nhận được thứ đó lướt qua vai toát ra khí phách thoang thoảng mùi hương tùng, hơi thở thơm hương bạc hà nhàn nhạt, lại tựa hồ như có thêm mùi thuốc nhột nhột. Đôi gò má như có thứ gì mềm láng phớt qua, hơi lạnh như tơ lụa.

Có người bay qua bên cạnh à? Nhanh vậy sao? Là người hay ma?

Mạnh Phù Dao đưa tay tóm lấy theo bản năng, nhưng tóm hụt, thân hình đối phương như ma quỷ, kỳ dị và thần bí, vừa quay người lại đã nhanh chóng đến trước người Chiến Bắc Dã. Nàng chỉ mơ hồ nghe thấy một chữ “Đi!”

Chiến Bắc Dã nghe thấy động tĩnh liền quay người lại, chỉ trong nháy mắt tiếp theo người đó đã xuất ra mười chiêu tấn công.

Mạnh Phù Dao há to miệng, nhìn thân pháp người đó còn linh hoạt hơn cả Diêu Tấn, nhanh đến mức dường như cả rừng cây đều là bóng dáng hắt. Hắn như hóa thành một làn khói, một màn sương, không ở một nơi mà không nơi nào không có. Hắn không cầm kiếm trong tay, dưới khuỷu tay hắn có một thanh kiếm, rất mỏng thật dài, hình thù quái lạ, chỉ để lộ nửa tác mũi kiếm đen nhánh tại khuỷu tay, không ngừng lấp ló như rắn độc khi hắn di chuyển. Hắn cũng không hoàn toàn không dùng bất cứ chiêu thức chặt chém rõ rệt gì. Toàn bộ chiêu thức đều ở dưới khuỷu tay một tác, tất cả sát chiêu đều hoàn thành lúc cận người, điểm, chỉ, đâm, chém, như nước chảy mây trôi, sắc bén vô cùng.

Dường như Chiến Bắc Dã nhất thời cũng không thích ứng được với cách đánh quái dị này, bị người khác đánh cận thân nên trường thương mất đi tác dụng. Cơ hồ chỉ trong tích tắc, bóng đen lơ lửng kia ngang nhiên vọt lên trước, lướt qua người Chiến Bắc Dã, dưới khuỷu tay chợt lóe sáng.

Máu văng tung tóe.

Màu đỏ sậm rắc xuống khắp rừng cây đen thẫm, khiến mây mắt chuyển sang màu hồng.

Nhưng ánh mắt Chiến Bắc Dã càng sáng hơn, đáy mắt dấy lên ngọn lửa hùng hục. Hắn đột ngột xuất ra một chưởng, chưởng phong điên cuồng khiến người đó không dám chống đỡ, lùi về sau ba bước. Trong lúc người nọ lui, Chiến Bắc Dã vung cánh tay lên, trường thương bị hất ra xa, rơi xuống cắm vào đất ba thước. Trong tiếng chấn động ầm ầm, hắn chậm rãi liếm máu tươi trên cánh tay, đột nhiên trầm tĩnh lại, mỉm cười “Thái Uyên vậy mà ngọa hổ tàng long!”

Nụ cười chưa dứt, tiếng quát vang lên, lúc này chẳng cần vũ khí gì, Chiến Bắc Dã lấy thân làm kiếm, bão táp cuộn cuộn tiến vào!

Nguyên Chiêu Hủ cũng cất tiếng hô lên, từ trên nhánh cây bay xuống, tạt trái lách phải một cái, lòi đi người đang hoa mắt ngu ngơ xem hai kẻ đánh nhau. Mạnh Phù Dao không cam tâm, liên tục ngoái đầu lại nhìn “Làm gì vậy, làm gì vậy chứ!”

“Không phải người ta bảo nàng đi rồi sao? Còn đứng ý ra đó làm gì?”

“Cuộc chiến đặc sắc mà, bỏ qua tiếc lăm, Nguyên Chiêu Hủ huynh đừng cản ta, để ta xem tiếp, không chừng công pháp của ta sẽ tiến bộ nhanh đó.”

Nguyên Chiêu Hủ không phản bác, mỉm cười quàng tay, tư thế như muốn vỗ về nàng. Quả nhiên Mạnh Phù Dao lập tức ngừng đầu nhìn hắn.

Lúc này Nguyên Chiêu Hủ mới nói tiếp “Nàng còn ở lại, đến khi Chiến Bắc Dã thoát được phiền phức. Nàng đừng tưởng rằng Âm Mị làm Chiến Bắc Dã bị thương là đã nắm chắc phần thắng. Hắn không biết Chiến Bắc Dã càng bị áp chế thì càng dũng mãnh. Ai khiến hắn thấy máu, chắc chắn hắn sẽ chiến đấu không chết không thôi. Tối nay Âm Mị không dễ dàng dứt ra đâu.”

“Huynh lại biết...” Mạnh Phù Dao lầm bầm bất mãn, nói được một nửa đột nhiên trợn to mắt nhìn, kinh ngạc thốt “Ám Mị? Đó chính là Ám Mị? Sát thủ Thị Huyết đệ nhất thiên hạ? Hắn đã tới?”

Nguyên Chiêu Hủ khẽ quay đầu, ánh mắt hắn trong thoáng chốc đột nhiên có chút kỳ quái. Một hồi lâu, hắn nói khẽ “Nên đến, sớm đã đến ...”

23. Chương 23: Gió Lớn Dấy Lên

Typo : Ngọc Nguyễn

Kể từ đêm thoát khỏi Chiến Bắc Dã, mấy ngày sau đó cũng thật bình yên vô sự. Diêu Tần cũng giữ lời, dâng hoàng đi theo bọn họ. Nhưng Mạnh Phù Dao biết, hắn ở lại cũng có lẽ đêm đó nhìn thấy võ công của Nguyên Chiêu Hủ, trông cậy có người che chở cho hắn mà thôi.

Hôm nay đã đến vùng nội thành Yên Kinh Thái Uyên, ba người tìm khách điểm ngủ lại. Mạnh Phù Dao vừa vào phòng đã bắt đầu luyện công. Sau nhiều ngày gắng sức chăm chỉ, nàng cảm thấy công pháp Pháp Cửu Tiêu tăng thứ tư đã sắp viên mãn rồi.

Cát trong đồng hồ lặng lẽ chảy xuống, ba canh giờ sau, Mạnh Phù Dao mở mắt ra, tia sáng kì lạ lóe lên trong mắt.

Nàng vận khí truyền vào thanh kiếm ở trên bàn, thân kiếm ánh lên ánh sáng màu xanh ngọc, chính là ánh sáng đặc trưng của tầng thứ tư. So với mấy ngày trước, sắc xanh hôm nay rực rỡ êm dịu hơn, trong trẻo hơn.

“Thành công rồi” Mạnh Phù Dao cười hi hi nhảy xuống giường “Nên tìm ai đó hôn một cái nhỉ”

Nói xong nàng lập tức đánh bốp vào mặt mình, “Không được tưởng tượng linh tinh”

Nàng thoải mái nằm xuống, lấy ra ba bảo bối trong ngực, cẩn thận vuốt ve.

Đây là Thông Hành Lệnh mà nàng phải tốn rất nhiều công sức mới lấy được.

Đại lục Năm châu vẫn lưu truyền một truyền thuyết bí mật, đó là tập hợp được lệnh phù của bảy nước là có thể đi xuyên qua các quốc gia của Đại lục Năm châu. Thẳng theo hướng Bắc đến Dịch Châu nơi địa đầu cực Bắc, Thần Điện Trường Thanh chí thượng của Hoàng triều Khung Thương Dịch Châu là nơi thần bí nhất, khó vào nhất. Nơi đây có một tôn giả đại chí, thần thông quảng đại, có thể giải hết tất cả nghi nan khốn khổ trong thiên hạ.

Nàng không cần người cứu giúp khốn khổ, nhưng có một nguy nan lớn lao, trông cậy người có pháp lực thần thông giải tỏa.

Nhưng đến thần điện há dễ vậy sao? Đại lục Năm châu vốn là năm nước, mỗi nước chiếm cứ một châu. Sau đó các nước liên tục xảy ra chiến tranh biên giới, tranh giành bờ cõi, đến gần ba mươi năm sau đó, năm nước chia thành bảy nước, cắt Đại lục Năm châu thành những vùng đất nhỏ. Lúc đó ngoài mặt các nước tuy quan hệ hòa bình, nhưng bên trong vẫn luôn nhìn chằm chằm lẫn nhau. Phần lớn hỏa lực tập trung ở biên cảnh, Ngăn cấm thông thương¹. Nghe nói một sợi lông chim của Hoàng triều Thiên Sát rơi xuống nước láng giềng Hoàng triều Hiên Viên, sẽ lập tức bị mài thành bột phấn.

*Chú thích

1: Thông thương: Trao đổi buôn bán với nhau.

May mà thế giới này tôn sùng kẻ mạnh, nên vì đó mà mở cửa thuận lợi. Ba mươi năm trước, bảy nước tụ họp tại kinh đô nước Vô Cực ở Hàng Châu, thiết lập quan hệ bang giao. Tập hợp đủ lệnh phù của bảy nước, phát cho mười vị cường giả mạnh nhất Đại lục, ban hành “thất quốc lệnh”. Người cầm lệnh này có thể thông hành bảy nước, không gặp trở ngại nào trên đường đi, có thể đến bất cứ nơi nào ở Đại lục Năm châu, ngoại trừ Hoàng cung các nước mà thôi.

Thì ra thì đó cũng chỉ là một thái độ lấy lòng nhau, với bản lĩnh của mười vị cường giả kia, không cần cầm lệnh phù đó cũng đi được đến bất cứ nơi đâu mà họ muốn.

Sau khi nắm giữ lệnh phù, dĩ nhiên họ phải giữ thể diện cho mình, không dám đi đến nội cung của người ta xem Thái giám giặt đồ lót cho Phi tần nữa.

Đương nhiên, với bản lĩnh hiện tại của Mạnh Phù Dao, muốn cũng đừng nên nghĩ đến.

Đường này không thông thì đi đường khác, bởi vì các nước ở Đại lục Năm châu đều có bán buôn sản xuất. Thương mại quân sự giữa các nước cũng phụ thuộc lẫn nhau. Những năm gần đây các nước cũng dần dần hiểu được trao đổi thương mại có tác dụng quan trọng đến việc phát triển kinh tế của một nước. Năm năm trước, dưới sự thúc đẩy hết mình của Thái tử Vô Cực kinh tài tuyệt thế của Vô Cực, các nước bắt đầu cho vay Thông Hành Phù trong phạm vi nhất định. Tuy nhiên, chỉ dùng cho tầng lớp thượng lưu và quan lại cùng thương nhân nước mình sử dụng, dùng để qua lại thân thiết với các nước khác, nhằm thắt chặt mối quan hệ giữa thương mại và chính trị. Coi đó như là một giấy thông hành ngoại giao, được hưởng quyền tự do nhất định và được triều đình nước sở tại bảo vệ.

Quyền tự do đi lại còn không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, cho dù hai nước có đột nhiên khai chiến, những phú thương cầm lệnh phù này cũng được trình trọng đưa tiễn rời khỏi nước đó, sau đó lại tiếp tục đánh nhau.

Chỉ là, để phòng bị và ngăn ngừa, kiểu cho vay này được kiểm soát chặt chẽ, chỉ tập trung ở các nước giàu có, các nhà tài phiệt và phú thương có địa vị, cùng với các quan lại hay di sứ. Hơn nữa quan viên đi sứ phải xuất trình thư bảo đảm của triều đình nước họ, khi đó mới có được quyền tự do đi lại trong phạm vi nước khác.

Không có vật này đường đi tới các nước khác sẽ gặp rất nhiều phiền phức tương tự như việc nhập cư trái phép ở thời hiện đại. Nhưng ở thời đại này, không có chuyện trả về nước, mà được trao phủ hầu hạ trực tiếp.

Cục diện giữa các quốc gia phức tạp, trạm kiểm soát trùng điệp, đường đến Thần điện Trường Thanh xa xôi trắc trở. Mạnh Phù Dao không thể chém giết một đường để đến được Thần điện.

Nàng cần phải che dấu hết khả năng, để con đường đi sau này ít mạo hiểm hơn và đi xa hơn.

Cho nên sau khi nàng biết được thông tin đó, liền bắt đầu lên kế hoạch Thông Hành Lệnh của các nước.

Hai tháng trước, một phú thương Hoàng triều Tuyền cơ đến Hoàng triều Thái Uyên mở rộng mua bán gỗ, mang theo mấy chục xe hàng hóa, bao cả khách điếm, lại mời đệ tử của môn phái võ lâm thực lực nhất nơi đó ra mặt bảo vệ. Hộ vệ vạm vỡ đứng đầy cả hành lang, đèn đóm khách điếm cả đêm không tắt. Đến sáng ngày hôm sau, phú thương này vẫn ở trong vòng bảo vệ nghiêm ngặt như cũ, nhưng Thông Hành Phù đã chẳng còn nữa.

Một tháng trước, trọng thần Tư Mã Duệ của Hoàng triều Hiên Viên đi sứ bằng đường thủy, một chiếc thuyền lâu to lớn lộng lẫy huyền hoàng đi dọc theo sông Nguyên, mỹ nữ ca múa ngày đêm, đàn sáo không dứt, dọc suốt đường đi nhận được vô số ánh mắt hâm mộ.

Đáng tiếc, ngày hôm sau, một tiếng kêu thất thanh chấn động như muốn sập thuyền lâu, trước ánh mắt tò mò của biết bao người, Tư Mã Duệ lao ra, điên cuồng gào to “Thông Hành Phù của ta mất rồi!”

Trên thuyền lâu nhất thời loạn như cháo sôi sùng sục, Tư Mã Duệ nhanh chóng điều binh bao vây mặt sông, phái binh lực soát làng chài ven bờ, kiểm tra vô số người, nhưng không thu hoạch được gì. Tư Mã Duệ sợ trễ nải thời gian đi sứ, cuối cùng ảo não rời khỏi sông Nguyên, quay trở về triều xin tội.

Nhưng binh sĩ đi theo thì không chán nản như thế, mà sôi nổi bàn tán về một thuyền nương gặp được trong khi khám xét, đáng vóc chẳng ra sao, nhưng lại nấu canh cá rất ngon.

Canh cá thơm phức, cá sống tươi ngọt, hơi nóng bốc lên nghi ngút, nên không ai nhìn thấy trong bụng cá có cất giấu cái gì.

Về thu hoạch trên núi Huyền Nguyên mấy hôm trước, là do ngẫu nhiên, Mạnh Phù Dao đến Huyền Nguyên là có chủ ý, kiểm soát Huyền Nguyên có địa vị cao ở Hoàng triều Thái Uyên, thường xuyên đón tiếp quan lại quyền quý, có cơ hội lấy được Thông Hành Phù của nhiều nước. Không nghĩ đến đến đây chưa được bao

lâu thì gặp được một tên lâu la đang cuống quýt vì bị lạc đường ở trên núi, khả nghi quật ngã một cú, tìm được Thông Hành Lệnh của Thiên Sát trên người hắn

Hiện tại Mạnh Phù Dao đã có Lệnh Phù của ba nước, Hiên Viên, Thiên Sát, Thái Uyên, hy vọng tương lai sẽ có được lệnh phù bầy nước, ngang bằng “thất quốc lệnh để đi đến Thần điện Trường Thanh, khả năng sẽ được điện chủ giúp đỡ cao hơn nhiều.

Đột nhiên nhớ đến tên hung thần ác sát Chiến Bắc Dã đang đuổi theo tìm kiếm Thiên Sát Lệnh, nàng chợt cảm thấy hy vọng xa vời hơn, không khỏi thở dài

Tiếng thở dài chưa dứt, chợt nghe trên xà nhà cũng vọng xuống tiếng thở dài

Mạnh Phù Dao hoảng hồn, nhanh tay gom ba tấm Thông Hành Lệnh nhét vào mặt áo mình, tìm đập thành thạch loạn xạ một hồi, thầm hận mình sao lơ là quá, trên xà nhà có người mà lại không phát giác ra được.

Nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, xà nhà thấp như vậy, đâu che giấu được ai, sao nàng có thể không nhìn thấy chứ.

Vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy chuột mập trên xà ngang nhe cái răng của to đùng trắng phau trước mặt nàng.

Mạnh Phù Dao tức giận, mắng nó “Đang yên đang lành học người ta thở dài làm gì? Không biết chuột dọa người sẽ hù chết người?”

Nguyên Bảo đại nhân vô cùng khinh thường nàng, ngoảnh mặt đi hướng khác.

Mạnh Phù Dao nói xong đột nhiên cảm thấy không đúng, lẩm bẩm nói “Chưa từng nghe động vật biết thở dài nha...Á!” Nàng khê ngẩng đầu trừng Nguyên Bảo đại nhân, “Nói mau! Mới vừa rồi có phải ngươi thải khí độc không?”

Nguyên Bảo đại nhân nhe răng lớn hơn nữa.

Mạnh Phù Dao đen mặt, trừng con chuột mập vô sỉ kia, đứng nơi đầu gió mà lại thải khí độc. Nguyên Bảo đại nhân làm như không nhìn thấy, lắc lư quay mình, phủi phủi mông.

Mảnh giấy dài cuộn tròn đột ngột rũ xuống từ đuôi nó, mở ra lũng lờ giữa không trung, hiện ra chữ viết bay bổng phóng khoáng trên mảnh giấy nhỏ, viết rằng:

“Trèo tường, leo nóc, phơi trăng, thú vui trong đời chỉ có thể thôi”

Mạnh Phù Dao giật tờ giấy kia xuống, nhìn rồi lại nhìn, nhin không được bật cười.

Vội vơ thêm vào vài chữ, lắc lư trước mặt Nguyên Bảo đại nhân. Nguyên Bảo đại nhân thò đầu nhìn, ra vẻ khinh bỉ với chữ viết xấu xí của nàng. Sau đó quay mông lại cho nàng cột tờ giấy vào sau đuôi nó. Mạnh Phù Dao đột nhiên giật tờ giấy về, búng mũi nó, cười to rồi nhảy lên trên nóc.

Trên nóc nhà, người nào đó đang lười biếng phơi mình dưới trăng, một tay làm gối, một tay vuốt ve chén bạch ngọc, nhàn hạ vô cùng.

Gió đêm trong lành, mang theo hương quế nhàn nhạt cuối thu quện với hương cúc mới thoang thoảng. Nhìn xuống từ mái hiên xanh ngắt, trong đình viện trồng một hàng cây quế, bông hoa quế chỉ to bằng hạt gạo, cánh hoa vàng nhạt dài các e áp khếp trong đêm, như không đành lòng cô phụ hương hoa, gió thổi hương hoa lan tỏa đâu đâu cũng có. Ngẫu nhiên, có một cơn gió nhẹ mang theo những cánh hoa li ti, rơi xuống trên đôi gò má Nguyên Chiêu Hủ, tôn thêm làn da sáng láng như ngọc của hắn.

Gió lướt qua áo bào rộng màu sáng của Nguyên Chiêu Hủ, trời sinh hắn khí chất bình thản phong lưu, yên lặng bất động cũng toát ra vài phần phóng khoáng. Mạnh Phù Dao lẳng lặng đứng ở mái hiên, nhìn hắn từ xa, nhớ đến đêm hôm trong động phía sau núi Huyền Nguyên, thân mình nhếch nhác nhìn xuyên qua ccuawr động, nhìn bóng người múa kiếm dưới ánh trăng.

Trong làn gió hiu hiu, Mạnh Phù Dao khê mỉm cười, nụ cười nhỏ như đóa hoa quế, thoáng hiển hiện trong chớp mắt rồi biến mất.

Lòng ngổn ngang trăm mối, bước chân nàng đột nhiên khựng lại rồi sải bước nhanh qua đó, đoạt lấy bầu rượu bên cạnh Nguyên Chiêu Hủ, tu ừng ực, thuận tiện đưa tờ giấy trong tay cho hắn.

Nguyên Chiêu Hủ mở ra, nường mảy trả lời.

“Đạo mộ, trộm mồ, quy tiên, bi thảm đời người đến thế là cùng”

Mạnh Phù Dao uống một ngụm rượu lớn, nghĩ đến đêm kinh hồn trong mộ thất, nghĩ đến tên mập gào lên bảo vệ “Cúc hoa” nghĩ đến mình đã từ biệt nhiều năm, không biết thời không Đại lục Năm châu có song song với thế giới kia của mình hay không, không biết mẹ bây giờ như thế nào...

Nghĩ đến đây ngực liền đau nhói, có thứ gì đó nghẹn tại cổ họng, nàng vội tu vào từng ngụm, từng ngụm.

Nguyễn Chiêu Hủ trầm giọng hỏi “Nàng từng đào mộ à”

Mạnh Phù Dao quay đầu lại, mắt say mơ màng, mỉm cười “Ừ, cho là vậy, thường xuyên gặp gỡ thân thiết với hài cốt người chết”

Nguyên Chiêu Hủ trầm tư hỏi “Sinh kế nàng rất khó khăn sao? Phải biết mộ quý tộc ở Đại lục Năm châu cơ quan trùng trùng, nàng là một cô gái làm sao đào được?”

Nàng thăm hoảng hốt, trong lòng nhủ thầm quả nhiên uống rượu đến hồ đồ rồi, không thể cái gì cũng nói được, vội vàng chuyển sang đề tài khác “Này, sao huynh lại giúp ta?”

Một thoáng trầm mặc.

Mạnh Phù Dao cũng không giục hắn, ngửa đầu nhìn trăng sáng phía chân trời.

Ánh trăng sáng trong, lóng lánh như ngọc, nhưng dường như có chút lạnh lẽo.

“Ta nhìn thấy cảnh đó” Nguyên Chiêu Hủ mập mờ nói, dĩ nhiên hai người đều biết đó chỉ điều gì “Nhưng mà thật sự khiến ta ra tay là khi ta nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng trong khoảnh khắc nàng xuất hiện từ dưới dốc núi”

Trầm mặc trong thoáng chốc, Nguyên Chiêu Hủ mỉm cười nâng chén lên miệng, rượu thơm mát lạnh, hắn nhìn thấy ánh mắt thiếu nữ trong khoảnh khắc kia, sắc bén, lạnh lẽo, mang theo nét tang thương sâu nặng, không hợp với lứa tuổi của nàng.

Tang thương như vậy, nhỏ bé như vậy, nặng nề như vậy, không hợp với gương mặt trẻ tuổi yêu kiều thế này, đáy lòng người khê quặn thắt, xót xa.

Vẻ mặt như vậy, dường như đã quen biết mà lại xa lạ vô cùng.

“À...” Một hồi lâu Mạnh Phù Dao mới trả lời giọng nói của nàng nghe có chút kì quái “Việc đó cảm ơn huynh, ân tình của huynh, sau này sẽ có một ngày Mạnh Phù Dao báo đáp”

Một câu, bốn ngụm rượu, ba lần mới nói xong.

Tay Nguyên Chiêu Hủ đang vuốt ve chén ngọc khê dừng, chỉ tích tắc rồi lại tiếp tục. Gương mặt bình thản nhìn không ra biểu cảm gì, ngay cả giọng nói cũng thản nhiên như cũ “Ừ, tốt”

Mạnh Phù Dao vốn lo lắng hồi hộp chờ hắn trả lời, chợt ngỡ ngàng không khỏi ngạc nhiên quay đầu— Chỉ đơn giản vậy thôi ư? Xong rồi à?

Đầu mới xoay một nửa thì thình lình quay ngoắt trở lại, mạnh đến độ nàng nghe được cổ kêu răng rắc—Không thể để hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, nếu không thì biến thành gì đây.

Như vậy...tốt nhất.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, uống một ngụm rượu lớn.

Bầu rượu nhanh chóng vơi đi phân nửa, đột nhiên tay nàng bị giữ lại, nghe thấy Nguyên Chiêu Hủ trầm giọng nói “Đừng uống nữa”.

Nàng nghiêng đầu “Ừ”.

Mái tóc dài của nàng bị gió thổi rối bời, gương mặt say rượu ửng hồng. Ánh mắt ngày thường long lanh sáng ngời giờ phút này mịt mờ như khói sóng¹. Dáng vẻ xinh đẹp như hoa thược được trong lồng sương dưới khói.

Nguyễn Chiêu Hủ nhìn nàng, ánh mắt khẽ xốn xang.

Nhưng chỉ chớp mắt liền bình tĩnh trở lại, cười nói “Nhìn kìa”.

Mạnh Phù Dao đang mơ màng, đột nhiên quay đầu nhìn theo ngón tay Nguyễn Chiêu Hủ chỉ. Trên đường phố bên ngoài khách điểm, một toán kỵ sỹ chạy vụt qua.

*Chú thích

1. Khói sóng: Khói trên sông – Yên Ba giang thượng sử nhân sầu- Trên dòng khói sóng cho buồn lòng ai (Hoàng Hạc lâu, Thôi Hiệu, dịch Tản Đà)

Họ vút qua chớp nhoáng như mũi tên phá vỡ màn đêm, nháy mắt đã biến mất nơi cuối phố.

Nàng nhào người trên mái hiên, khẽ hỏi “Ai vậy?”

“Ám vệ của Tề Tầm Ý, chuyên liên lạc với thế lực khắp nơi và truyền đạt mệnh lệnh cho hần”.

“Huynh là người nước Vô Cực, tại sao ngay cả chuyện này cũng biết?” Nàng xoay người nhìn Nguyễn Chiêu Hủ, ánh mắt nhấp nháy trong bóng đêm.

“Ta là phụ tá Thượng Dương cung của thái tử Vô Cực, chuyên tình báo”.

“Thái tử Vô Cực” Mạnh Phù Dao bật cười, kể từ khi ta đến Đại lục Năm châu, tên người này đã nghe đến rửa cả tai rồi. Cái gì mà con vua giáng trần, thần đồng tuyệt thế, tao nhả vô song, trí tuệ thiên nhân... Vậy còn là người sao?”

Nói đến đây lòng nàng khẽ rung động, mang máng nghĩ đến điều gì đó, nhưng suy nghĩ trong đầu chợt lóe rồi biến mất, nhanh đến không bắt được.

Nguyễn Chiêu Hủ khẽ mỉm cười, lời ngắn ý nhiều đáp “Là người”.

Hần ngừng một chút, chợt nghiêm túc nói “Phù Dao, Yến Kinh sắp nổi lên đại loạn. Sau khi vào Kinh, ta chưa chắc có thể ở bên cạnh nàng, nàng chắc chắn có thể bảo vệ tốt cho mình chứ?”

Mạnh Phù Dao quay đầu nhìn Nguyễn Chiêu Hủ, vẻ mặt hần rất hiếm khi thận trọng như vậy. Tuy nhiên, nàng không thể nào bỏ qua chuyến đi Yến Kinh. dịp mừng thọ Hoàng đế Thái Uyên, là một cơ hội tốt để lấy được Thông Hành Lệnh. Có một số xứ thần phải vượt biên, ví như Phù Phong quốc muốn đến Thái Uyên cần đi qua hai nước là Vô Cực và Tuyền Cơ, may mắn mà nói, nhân cơ hội này có thể lấy được bảy tám cái Thông Hành Lệnh.

“Từ trước đến nay ta chưa từng nghĩ cả đời sẽ lệ thuộc vào huynh” Nàng phỉ bụ trên y phục xuống “Yên tâm, ta có thể làm được”,

Nàng kiên quyết can đảm ra đi - Cuộc đời này của nàng từ trước đến nay đều do nàng quyết định, cho dù có đi qua phong cảnh đẹp, nhưng nàng chỉ có thể là khách qua đường mà thôi.

Phía sau, Nguyễn Chiêu Hủ đắm chiêu, chăm chú nhìn theo bóng lưng nàng thật lâu.

Ánh hồng hồng mỏng manh nhô lên nơi cuối chân trời xa xa, nắng mai bắt đầu ló dạng.

24. Chương 24: Khuyển Thọ Vô Cường

Typewriter : Lê Hải Anh

Nắng mai bắt đầu ló dạng.

Giông tố sắp sửa trút xuống.

Lúc Mạnh Phù Dao dắt ngựa đi vào cửa thành Yến Kinh, trong lòng có chút hồi hộp mơ hồ. Nhưng nhìn thấy đường phố dài rộng thênh thang, người qua kẻ lại hưng phấn mà chan hòa, đột nhiên nàng bình tĩnh lại.

Sợ gì chứ, dù cho Hoàng thất Thái Uyên có bị lật đổ đi nữa, cũng đâu có liên quan gì đến một thường dân nhỏ bé như nàng?

Bởi vì sắp đến đại thọ năm mươi của Hoàng đế, thiên hạ cùng nhau chúc mừng, Kinh thành và khắp các tỉnh đều lập đạo tràng tụng kinh chúc thọ. Các thợ thủ công giăng đầy những bức tranh lụa với đủ sắc màu hai bên đường. Cả Yến Kinh được trang hoàng long lộng lẫy, trông rất phồn hoa thịnh vượng.

Trước khi Nguyên Chiêu Hủ vào thành mười dặm đã chia tay với nàng. Trong lòng Mạnh Phù Dao biết rõ, nếu tham gia vào chuyện của hấn chưa chắc đã tốt cho nàng, nên lập tức dứt khoát một mình đi trước.

Về mặt Nguyên Chiêu Hủ lúc cáo biệt nàng vẫn như thường, trong đôi mắt sâu như biển nhân nhậy cười, nhìn không ra tâm tư thế nào. Nhưng Nguyên Bảo đại nhân xem ra thật sự rất vui mừng, nhảy lên nhảy xuống đắc ý vô cùng, ra vẻ như cuối cùng cũng bắt được kẻ theo đuôi, tâm trạng hết sức phấn khởi. Thấy vậy Mạnh Phù Dao vô cùng buồn bực, trong lúc nóng giận bứt thêm ba sợi lông trên móng nó, nói cho hay ho là “kỉ niệm lúc chia tay”.

Còn về con chuột béo kia có ghi hận trong lòng hay không, nàng cũng mặc kệ.

Tìm được khách điểm ở trọ, nàng liền đi ra ngoài dạo phố, bên này mua mặt nạ, bên kia mua đồ chơi làm bằng đường, đơn giản là để giết thời gian.

Hai tay nhanh chóng đã cầm đầy đồ, nàng ngậm tượng người bằng bột* trong miệng, đi về khách điểm, vừa nhìn đã thấy Diêu Tấn chen chúc trong đám đông, tám phần là đang “lục lạo”, bất giác bật cười.

*tượng bằng bột: là một loại đồ chơi dân gian của trẻ em, như “tò he” của Việt Nam.

Nàng mãi cười nên bị phân tâm, đi qua ngã rẽ cũng không nhìn đường, không nghe thấy tiếng vó ngựa phi nhanh, bóng trắng thình lình xuất hiện nơi ngã rẽ, đó là một con ngựa đang phi nước đại. Con ngựa này vô cùng nóng nảy, nhìn thấy phía trước có người chắn đường liền giơ chân lên đá.

Trong tiếng kinh hô của người hai bên đường, người trên ngựa vội vàng quát mắng: “Bạch Điện! Dừng lại!”

Mạnh Phù Dao vừa ngẩng đầu, chân con ngựa trắng đã ở trước mắt. Nàng theo bản năng muốn đánh gãy chân ngựa, nhưng liếc mắt nhìn phát hiện con ngựa này là ngựa tốt, cảm thấy đáng tiếc, bèn rút tay về rồi nhẹ nhàng nhảy lên, thoát cái đã ôm bao đồ ngồi trên lưng ngựa.

Người trên ngựa vốn mang đầy tâm sự khi ra khỏi cửa, mới dẫn đến chuyện ngựa chạy quá nhanh suýt dẫm thương người. Đường hối hận, lại thấy cô nương ở dưới ngựa đột nhiên nhảy lên lưng ngựa, ngồi vững chắc ở sau lưng mình, không khỏi hốt hoảng “Á” lên một tiếng.

Hấn xoay đầu nhìn theo bản năng, lại “Á...” thêm tiếng nữa.

Cùng lúc đó Mạnh Phù Dao cũng “Á...” lên.

Thiếu niên trên ngựa ôn hòa tuấn tú, phong thái nhẹ nhàng, không phải là người yêu đầu của mình sắp cưới chó lông xù sao?

Mạnh Phù Dao nheo mắt lại, âm thầm than thở, đúng là hận người nào thì đi đâu cũng gặp người đó, nhìn thấy về mặt Yến Kinh Trần hồng hào, ắt hẳn gần đây hấn thật sự rất tốt.

Nếu Yến Kinh Trần biết được lòng nàng lúc này, tám phần là sẽ tức phun máu. Mặt mũi hấn rõ ràng tiêu tụy, như bị đả trí, bởi vì hôm nay bị phụ thân ngăm uy hiếp răn đe một trận, nhớ Mạnh Phù Dao đến gần gần nên suýt nữa khiến ngựa điên, vậy mà hay trong mắt nàng lại thành mặt hồng tươi tắn.

Mạnh Phù Dao mặc kệ hết thấy, nàng luôn cho rằng, huynh chia tay ta tuyệt đối không thể sống tốt hơn ta, huynh sống tốt hơn ta thì tâm tình ta sẽ không vui.

Nhìn thấy vẻ mặt mừng rỡ bà kinh ngạc của Yến Kinh Trần, nàng vô cùng khó chịu, xoay người muốn xuống ngựa.

Nhưng còn chưa cử động, cổ tay nàng đột nhiên bị ách nắm chặt. Mạnh Phù Dao nghiêng đầu, chẳng thèm nhìn Yến Kinh Trần, chỉ nhìn cổ tay mình lạnh lùng nói “Buông tay”.

Yến Kinh Trần khê do dự, nhớ đến hôm Mạnh Phù Dao ra tay tàn nhẫn trên núi Huyền Nguyên, ngượng nghịu rút tay về, gọi khê “Phù Dao...”

Mạnh Phù Dao không thèm để ý, Yến Kinh Trần nóng vội vươn tay ra chắn trước mặt nàng, cắn răng nài nỉ “Phù Dao, muội nghe ta nói một câu rồi hẵng đi, nếu không thì muội chém tay ta đi.”

Nàng cau mày nhìn cánh tay chắn ngang trước mặt mình, lại nhìn đám người xung quanh, cười khẩy nói: “Yến tiểu hầu gia, tâm cơ huynh hay thật, bảo ta chém tay huynh ở trước mặt đông đảo quần chúng à? Không phải là kêu ta tự tìm xui xẻo sao?”

“Ta không có ý này.” Yến Kinh Trần rút tay lại, chăm chú nhìn nàng “Phù Dao, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện một chút được không?”

“Có rắm thì đánh ở đây đi.” Nàng bò lên thân ngựa, ngồi xổm trên lưng ngựa, bày ra tư thế không muốn cười chung với hắn.

Người đi đường đồng loạt ngoái đầu nhìn thiếu nữ không coi ai ra gì trên lưng ngựa, không ngừng chỉ trỏ, Mạnh Phù Dao vờ như không nhìn thấy.

Yến Kinh Trần nhìn tư thế quái lạ kì dị của nàng, bất đắc dĩ thở dài, chậm rãi thúc ngựa đi qua con phố bên kia, rẽ vào một con hẻm nhỏ ít người qua lại, khe khẽ nói “Phù Dao, gia tộc muốn ta cưới Bùi Viện, đâu phải lòng ta muốn thế đâu! Mấy ngày nay, lòng ta giày vò như trong chảo dầu...”

“Chỉ vậy thôi à? Nghe xong rồi.” Mạnh Phù Dao ngắt lời hắn, giả vờ nhảy xuống ngựa.

“Không phải!” Yến Kinh Trần quỳnh lên, lập tức không dám phân bua nữa, nhanh chóng nói “Phụ thân ta muốn ta cưới Bùi Viện, thật ra thì chủ yếu vì Lôi Động Quyết là công pháp hạng nhất danh chấn thiên hạ. Phụ thân ta hy vọng ta lấy được Lôi Động Quyết, kết hợp với kiếm pháp nhà ta, may ra sau này sẽ xuất sắc hơn người trên đại hội Chấn Vũ...”

“Đó thì có liên quan gì đến ta?” Nàng há miệng ngáp.

“Sở dĩ...” Yến Kinh Trần khê cắn răng, giọng nói nhỏ hơn nữa “Thật ra phụ thân còn có một ý nghĩ, Bùi gia đã có Lôi Động Quyết, nói không chừng có thể có Phá Cửu Tiên. Sấm chớp mạnh mẽ chung quy cũng sinh ra từ trời, dù cho có năng lực cao như núi, cũng không vượt qua được bầu trời cao xanh. Chỉ là “Phá Cửu Tiên” quá mức quý giá, nên Bùi gia giữ kín không nói ra. Sau khi ta và muội ấy thành thân, có lẽ Bùi gia sẽ lấy ra... Phù Dao, Thái Uyên coi trọng võ thuật nhất trong bảy nước, các thế lực lớn tranh đấu gay gắt, ta là người thừa kế gia tộc, trên người nhận ký thác toàn bộ hy vọng của gia tộc. Thắng trên đại hội Chấn Vũ rất quan trọng đối với ta...”

“Phá Cửu Tiên phải không?” Mạnh Phù Dao vốn nghe câu được câu không, đột nhiên cười hỏi.

Yến Kinh Trần chỉ cảm thấy khoảnh khắc kia, ánh mắt nàng không những cổ quái mà còn thương hại, giọng nói mang vẻ hờ hững mỉa mai, nhưng nét mặt ấy chỉ thoáng qua rồi biến mất. Nàng nhanh chóng khôi phục lại thái độ lười nhác.

“Phù Dao...”

“Ta hiểu, ta hiểu, ta hiểu được.” Nàng đột nhiên ra sức vỗ vai Yến Kinh Trần. “Huynh nói xong rồi à? Đã nói hết tâm sự của huynh rồi hử? Áp lực và ám ức bởi vì không thể giải thích với ai đã vơi hết hay chưa? Hay lắm, ta đã nghe rồi, Lôi Động Quyết, Phá Cửu Tiên, đại hội Chấn Vũ, cộng lại bằng với hôn nhân của huynh.” Nàng cười thành tiếng, mắt sáng như sao “Phụ thân huynh suy đoán quả thật rất có tầm nhìn, ta thấy Phá Cửu Tiên tám chín phần là ở Bùi gia, nhanh đi cưới ả đi, chúc huynh luyện được thần công, không phải tự cung.”

“Phù Dao!” Yến Kinh Trần cắn răng giữ chặt nàng, gấp gáp nói: “Phù Dao, ta biết trong lòng muội khó chịu, ta biết ta chia tay muội làm muội đau lòng. Muội không cần cố ý chọc giận ta, lại cần không cần phải nói những lời này làm tổn thương bản thân muội...”

“À há! Ta khó chịu? Ta đau lòng? Ta cố ý chọc giận huynh? Ta cố ý tổn thương mình?” Mạnh Phù Dao chỉ vào lỗ mũi mình, bày ra bộ dạng mắt lé.

Bạn học Yến quá tự sướng rồi ư? Đúng, chúng ta từng có một thời, ta cũng từng thích huynh, nhưng đừng nói vậy, còn chưa chắc thắng lên đến giai đoạn tình yêu mà. Coi như là tình yêu, Mạnh Phù Dao ta cũng không có khả năng già mồm nói mãi đến mức này đâu.

Hóa ra huynh cho rằng ta lấy lui làm tiến, còn vương vấn tình cũ với huynh à? Hóa ra ta phóng khoáng buông tay trong mắt huynh là giả vờ ư? Mạnh Phù Dao ngửa đầu nhìn trời, buồn bực vô hạn.

Sự yên lặng của nàng trong mắt Yến Kinh Trần trở thành bằng chứng “Mạnh Phù Dao đau lòng”. Đáy mắt hần không khỏi lóe lên tia lửa, liền có thêm can đảm nói tiếp.

“Phù Dao, muội hãy đợi một chút... Đợi ta và Bùi Viện thành thân, lấy được Lôi Động Quyết và Phá Cửu Tiên, chuyện sau này... cũng sẽ không do muội ấy quyết định. Ta thề với muội, ta tuyệt đối không động đến thân thể của muội ấy. Tương lai, tương lai, Yến gia là của chúng ta!”

...

Hay, tâm cơ hay, tính toán hay.

Trước kia sao ta lại không phát hiện ra huynh có tiềm lực và óc tưởng tượng như vậy kia?

Mạnh Phù Dao im lặng thật lâu, mỉm cười nhẹ bâng.

Nàng ngồi xổm trên lưng ngựa, tuy tư thế khiếm nhã, nhưng người ta chỉ thấy thần thái nàng sáng ngời, tao nhã vô hạn. Nàng mỉm cười, rất chân thành an ủi:

“Yến tiểu hầu gia, tin tưởng ta, đời này Yến gia là của huynh, là của huynh và chó lông xù của huynh, mãi mãi sẽ không có người thay thế được chó lông xù của huynh, bởi vì đó thật sự là việc xui xẻo.”

Nàng lục lạo trong ngực, lấy ra bức tượng người bằng bột khi nãy mình đã gặm một nửa, tiện tay nắn nắn, tạo thành hình dáng con vật nào đó rồi nhét vào tay Yến Kinh Trần đang ngơ ngác nhìn nàng.

“Chúc phu thê huynh trăm năm hảo hợp, khuyến thọ vô cương.”

Nàng nhảy xuống ngựa, thuận thế đá một cú thật mạnh vào bụng ngựa, tuấn mã ăn đau liền chạy như điên.

Yến Kinh Trần lập tức vội vàng khống chế dây cương, vất vả lắm mới trấn an được con ngựa yêu dấu của mình, hần dừng ở giữa đường buồn bã quay đầu nhìn, bóng dáng xinh đẹp của ai kia đã sớm không còn nữa.

Yến Kinh Trần lặng lẽ thở dài, nhớ đến Mạnh Phù Dao khi nãy, nàng đã trút bỏ hoàn toàn dáng vẻ nguy trang ban đầu ở kiếm phái Huyền Nguyên, thần thái xinh đẹp quyến rũ rạng ngời hơn xưa, giống như đóa hoa phong tin tử đỏ rực.

Đóa hoa kia ban đầu nở rộ trong tầm mắt hần, bởi vì nụ cười của hần mà tỏa ra hàng vạn ngàn nét quyến rũ. Hôm nay, hoa vẫn nở rộ như ngày nào, càng tươi đẹp hơn xưa, nhưng vẻ đẹp này không dành riêng cho một mình hần nữa.

Hoa nở phải bẻ liền tay, hần đã bỏ lỡ mùa hoa đẹp nhất, bỏ lỡ cơ hội hái đóa hoa kia trong lòng bàn tay, chẳng lẽ cuộc đời này đã định, hần phải đứng tại một chỗ nhìn nàng nở rộ vì người khác sao?

Không... không thể...

Nàng sẽ tha thứ cho ta...

Yến Kinh Trần nắm chặt bàn tay, như muốn dùng sức lực để bình phục lại tâm trạng rối tinh rối mù của mình. Vừa nắm lại, hần mới nhớ đến món đồ Mạnh Phù Dao nhét vào lòng bàn tay hần trước khi bỏ đi.

Hần cúi đầu, nhìn món đồ trong lòng bàn tay suýt nữa đã bóp nát.

Một đôi chó tạo hình xấu xí.

25. Chương 25: Truy Đuổi Đoàn Ông Trên Phố

Typewriter : Lê Hải Anh

“Ta khinh, tên tiểu nhân, tốt mã giẻ cùi, lúc đầu sao ta lại thích hần chứ?”

Mạnh Phù Dao vừa lằm bằm vừa đi trở về, có chút buồn bực ánh mắt ban đầu của mình đúng thật là chẳng ra sao.

Nhớ lại Yến Kinh Trần trước đây, phong thái ôn hòa dịu dàng, tuy quá hiếu thắng, coi trọng vinh dự, nhưng vì hần là người kế thừa đại gia tộc, từ nhỏ đã được giáo dục và hun đúc như vậy, nên cũng không có gì lạ.

Nhưng hôm nay lại nghĩ ra chủ ý ôi thiêu kia, thật sự là sỉ nhục cho cả Mạnh Phù Dao và Bùi Viện. Nàng càng nghĩ càng rưng rưng nghẹn ngào, lặng yên không nói nên lời.

Đêm đó, Mạnh Phù Dao luyện công, công pháp Phá Cửu Tiên vận hành một vòng chu thiên*, ánh sáng xanh bao quanh toàn thân sáng như ngọc, dần dần mềm mại như nước thấm vào khuôn mặt nàng. Trong vòng hào quang ấy, Mạnh Phù Dao đắm chìm nhớ đến cái gọi là khổ tâm của Yến Kinh Trần giải bày lúc sáng nay, không khỏi cười khẩy khinh thường.

*chu thiên: là vòng nối hai mạch Nhâm – Đốc.

Ngày hôm sau, xe ngựa Tề Tầm Ý cũng về đến, cả đường huênh hoang, xe chở đầy ca kỹ vũ cơ, thỉnh thoảng truyền ra tiếng đàn sáo dặt dìu, oanh ca yến hát lượn lờ đầy đường, suốt đường đi phong lưu phóng đảng, người người đều trở mắt nhìn theo.

Mạnh Phù Dao dừng bên đường ăn mì sợi, nhìn đám đông chen chúc nhau xem cảnh tượng náo nhiệt của vị Hoàng tử hoang đường nhất. Ánh mắt từ từ lướt qua những chiếc xe chở ca kỹ vũ cơ, cười nhẹ.

Nụ cười của nàng phai nhạt mấy phần khi nhìn thấy cung kiệu* chính giữa đoàn xe, đó là kiệu của Bùi Viện.

*cung kiệu: Kiệu có mái cong như mái cung điện.

Bên phải cung kiệu có một con tuấn mã màu trắng theo hầu bên cạnh. Ban đầu Mạnh Phù Dao không để ý, vừa đảo mắt nhìn, trong mắt liền lộ ra vẻ mỉa mai.

Người trên con ngựa kia, không phải Yến Kinh Trần thì là ai chứ?

Ấn cảm như vậy, không biết đã đi bao nhiêu dặm mới nghênh đón được vị hôn thê – Bùi đại Quận chúa đây?

Mấy ngày qua nàng đã làm rõ thân phận của Bùi Viện, kiêu nữ của trưởng Công chúa Nghi An và Bùi Thế Huân đại tướng quân. Năm xưa em gái của Bùi Thế Huân vào cung làm phi, bây giờ là Lâm Phi – mẫu phi của Tề Tầm Ý. Bùi Viện thụ phong là Minh Thành Quận chúa, Hoàng thất đều gọi à là Viện Quận chúa, Nghi An công chúa chỉ có một đứa con gái này nên rất nuông chiều.

Mạnh Phù Dao lặng lẽ nhìn chiếc kiệu rũ màn che.

Lại liếc nhìn vẻ mặt mất tập trung của Yến Kinh Trần bên cạnh chiếc kiệu.

Yến Kinh Trần à, bây giờ chó lông xù kia của huynh phải dẫn ra ngoài như thế nào đây?

Nàng không có hứng thú để ý đến hai người này nên quay về khách điểm, khách điểm và tửu lầu thông nhau. Lúc bước vào tửu lầu, nghe được đám đông tửu khách đang sôi nổi bàn tán.

“Có nghe chưa? Gần đây Bùi gia tấn công Vân gia kịch liệt, trong triều ngoài triều đều trở mặt. Mấy ngày qua đã âm thầm phái người đập phá ba tiệm tiền trang, năm tiệm cầm đồ, bảy tiệm tơ lụa trang sức của Vân gia. Ngay cả tá điền tại điền trang Châu Thành cũng phản, nghe nói cũng là Bùi gia bỏ tiền ra mua chuộc. Còn móc nối một đám người tố cáo trước Hoàng thượng, chắc chắn, âm ỉ thật!”

“Hai nhà này không phải vẫn đấu tranh gay gắt nhiều năm qua ư, nhưng vẫn chưa gây ra động tĩnh gì lớn, sao đột nhiên lại làm như vậy?”

“Nghe nói là Vân gia ra tay trước, nhưng mà cụ thể làm gì thì không biết...”

“À! Tuy là như vậy, nhưng Vân gia cứ bị động chịu đòn không đáp trả sao?”

“Mấy năm nay Vân gia đâu mạnh bằng trước đây, trước đây Vân lão gia giữ chức Vệ Ủy, quản lý toàn bộ sự vụ trong cung cấm, đó là vị trí thần cận nhất bên cạnh bệ hạ. Đáng tiếc, đắc tội... với người ta, phạm vi quản lý ngày càng bị thu hẹp, cuối cùng chỉ còn quản lý mỗi một Tín Cung mà thôi, mà còn là lãnh cung nữa chứ.”

“Đắc tội ai?”

Kẻ đang bốc phét trong đám người đó đột nhiên im bặt, đưa ngón tay lên miệng khẽ “Suỵt”.

Về mặt mọi người như đều ngầm hiểu.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, nghĩ thầm, tin tức nơi phường chợ vậy mà cũng chính xác thật đó.

Nàng băng qua đám đông, đang muốn lên lầu để về phòng mình, không ngờ vừa đến giữa cầu thang liền khựng lại, lắng tai nghe tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài truyền vào.

Liền sau đó, tiếng hét hung hăng của một cô gái truyền đến từ xa, còn cách rất xa mà đã lấn át tiếng huyên náo trong tửu lầu:

“Này, chàng đừng đi! Này!”

Người trong tửu lầu nhao nhao quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một cơn gió lốc cuộn cuộn quét lên từ đầu con phố dài, cuốn theo bụi mù ngợp trời, tựa như một con rồng đen đang quẫy đuôi, đụng người trên khắp phố té ngã chổng vó. Các quan ăn vặt bán bánh bao, trứng gà hai bên đường cũng bị hất đổ đầy đất. Diêu Tấn đang ăn ở một tiệm mì, chưa kịp hớp hết nước mì nào đã bị đụng ngã lăn kềnh. Hắn giật dờ chạy theo, cơn gió lốc kia ném bụp một thỏi bạc, bay vào cái miệng đang há to của Diêu Tấn, chặn lại cục tức và những lời định chửi của hắn ở ngay mép miệng.

Diêu Tấn vội vàng đưa tay móc thỏi bạc, thỏi bạc quá lớn, bị nhét vào miệng nhất thời không thể kéo ra được. Đang hí hục kéo thì một cơn lốc màu sắc rực rỡ lại đâm sầm vào người hắn. Thỏi bạc trong miệng hắn liền bị văng ra, rơi bụp xuống đất, mang theo nước miếng nhớp nháp và nửa cái răng cửa. Diêu Tấn u đầu chóng mặt, lồm cồm bò dậy, cơn gió lốc màu sắc sắc sỡ kia đã giẫm lên bánh bao và lòng đỏ trứng gà trên đất chạy xa rồi, vừa chạy vừa hét to “Này! Đừng chạy!”

Nghe thấy nàng ta gọi, cơn gió lốc đen phía trước cũng không ngừng lại, chạy thẳng một mạch đến tửu lầu. Người trong tửu lầu nhìn thấy người này tựa như đạn pháo sắp tấn công vào, sợ mình bị đè bẹp nên vội vàng nhao nhao đứng dậy né tránh. Chỉ thấy cơn gió lốc ấy hô to, đụng vỡ cửa lớn rồi dừng lại ngay giữa tửu lầu.

Hắn vừa đứng lại, tóc đen và áo đen đang tung bay đồng loạt rũ xuống. Khi này như bão tố điên cuồng, trong tích tắc đã hóa thành núi cao nước sâu. Lúc chạy nhanh giống như gió cuộn, lúc đứng yên giống như bàn thạch.

Vừa hay khi hắn mới vừa đứng lại, cơn gió lốc sắc sỡ kia cũng đuổi đến, đứng ở cửa cười hi hi, vung tay kéo băng ghế dài qua chắn trước cửa rồi ngồi xuống ghế. Bộ dạng cô ta y như là giữ cửa, đề phòng người trước mắt mình chạy trốn.

Ánh nắng chiếu vào từ cánh cửa vỡ tan hoang bào phủ người cô gái, toát ra vẻ rạng rỡ lộng lẫy, lôi cuốn tất cả mọi ánh nhìn trong quán, dừng khí từ người cô gái này và nhan sắc tươi sáng khiến mọi người phải hít mắt nhìn, há hốc inh ngạc.

Thật chưa từng thấy ai mặc đồ nhiều màu sắc như vậy!

Áo màu hồng phấn, váy màu đỏ tươi, tà vẩy vén lên nhét vào ngang hông lộ ra chiếc quần màu sắc sắc sỡ. Một ống quần màu xanh lá, một ống quần màu tím. Giày màu vàng nhưng không phải theo phong cách

Thái Uyên, mũi giày hơi vểnh lên, đỉnh lủng lẳng những viên đá quý xanh đỏ, to bằng ngón cái, chói sáng đến lóa mắt.

Thoạt nhìn thì cô gái này chưa đủ tuổi cập kê, khuôn mặt xinh xắn, mũi hơi hếch lên, sắc môi tươi thắm, đôi ngươi màu nâu nhạt, rất hợp với làn da màu mật ong sáng bóng mịn màng, tuy tuổi còn nhỏ nhưng chắc chắn sau này sẽ là một mỹ nhân. Cô gái nhỏ này không giống như các cô gái Thái Uyên nhỏ nhắn trắng trẻo, ngược lại toát ra nét hoang dã tươi tắn, nồng nàn hương biển.

Màu tóc cô gái này rất lạ, óng ánh sắc nâu đỏ, tết thành bảy tám bím. Đeo rất nhiều trang sức hình thù kỳ quái phát ra âm thanh đình đình đang đang. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của mọi người đang nom chăm chăm mình cũng không chút ngượng ngùng, ngẩng đầu đắc ý cười.

Đúng là cô gái này cười với chàng trai mặc áo bào đen viền đỏ, đang đứng giữa tử lâu.

“Ta bắt được chàng rồi nhé, ta có phải cá mập ở biển Ngạc Hải đâu, chàng chạy nhanh như vậy làm gì chứ?”

Chàng trai kia cau mày, quay đầu, hừ giận “Nhã Lan Châu, cô còn là con gái sao? Đuổi theo người khác như vậy à?”

Hắn vừa quay đầu, dung mạo liền hiển hiện trước mắt mọi người. Ngũ quan sắc nét, mắt đen mày rậm, thoạt nhìn cảm thấy đường cong thân thể hắn quá mức cường tráng, nhìn thêm nữa sẽ thấy toàn thân hắn ngập tràn khí phách, sắc bén cuồng dã, đồng thời cũng sẽ cảm thấy hắn nên là một người như vậy.

Hắn quét mắt một vòng, tất cả mọi người đều cảm thấy như có một lưỡi đao đen đúa nặng nề bổ xuống trước mặt, hay như đất trời thành một, sấm chớp mãnh liệt giáng xuống xé rách chín tầng trời cao, sắc bén bức người.

Mạnh Phù Dao đứng giữa cầu thang, khe khẽ hít vào.

Nàng nhận ra người này.

Chiến Bắc Dã.

Trận chiến trong rừng cây đêm hôm đó, Chiến Bắc Dã bận đánh nhau với người khác nên hoàn toàn không để ý đến Mạnh Phù Dao. Nhưng nàng thì ngược lại, vì dung nhan người này quá mức nổi bật đến mức hận không thể dùng mắt vẽ ra, lần này lại xuất hiện giữa ban ngày, muốn nàng không nhận ra hắn cũng không được.

Vừa nhìn thấy Chiến Bắc Dã nàng liền muốn chạy ngay lập tức. Nhưng lúc này trong tử lâu yên lặng như tờ, chỉ một mình nàng mạnh động thì khác nào gây sự chú ý, đành phải kiềm chế, đứng lặng im.

Hai người kia vẫn tiếp tục đối đáp.

“Này, chàng chạy gì mà chạy!”

“Nàng đuổi gì mà đuổi!”

“Ta thích đuổi theo!”

“Ta luyện khinh công!”

“Xì...” Ai đó trong đám đông không nhịn được liền phì cười. Cô gái nhỏ kia lập tức hung dữ trừng mắt lườm. Hàng chân mày cô gái nhỏ này đậm nét anh khí, sắc mảnh cong cong như lưỡi đao đã được mài kỹ.

Đáng tiếc, vì hơi nhỏ tuổi một chút nên lườm chẳng ra sát khí, ngược lại còn có vẻ đáng yêu.

Các tử khách nhìn thấy đều buồn cười, không nhịn được nói theo “Này, cô bé, đuổi theo người ta cũng phải có lý do chứ.”

“Đúng đó, ở Thái Uyên bọn ta, lần đầu có nữ nhân đuổi theo nam nhân như vậy!”

“Ta chinh là người đầu tiên!” Cô gái nhỏ cao ngạo hất cằm, “Cha ta nói, cướp thì phải cướp lần đầu tiên, về sau đều là dưa vẹo táo nứt!” Cô chỉ vào Chiến Bắc Dã cười khẩy “Ta muốn đuổi theo hắn! Ta muốn hắn là người đàn ông của ta!”

Lời vừa thốt ra và tửu lâu đều kinh ngạc, yên lặng như tờ. Ngay sau đó, tất cả mọi người đều động loạt cười phá lên. Mọi người nhao nhao chen chúc muốn nhìn rõ cô gái làm chuyện kinh hãi thế tục này, ở tửu lâu Kinh thành Thái Uyên lại thẳng thắn tiêu bố theo đuổi nam nhân, thuận tiện ghé mắt xem nam nhân điểm phúc may mắn trần trề kia là ai.

Mạnh Phù Dao mỉm cười, cảm thấy cô gái nhỏ này và Chiến Bắc Dã đúng là một cặp trời sinh. Đột nhiên nhìn thấy Diêu Tấn len la len lút len vào, nằng ra hiệu cho hắn, nhưng mặt Diêu Tấn liền biến sắc, lắc đầu nguây nguậy.

Năng khê ngơ ngác, nhìn cô bé này giống như là người nước Phù Phong, muốn bảo Diêu Tấn len len xem cô bé có mang theo Thông Hành Lệ hay không. Không ngờ Diêu Tấn lại sợ cô bé này như vậy, không dám ra tay.

Mạnh Phù Dao ngẫm nghĩ, thừa dịp đám người vẫn đang nháo nhào, định chuồn ra sau. Không ngờ Chiến Bắc Dã lại mấy kiên nhẫn với trò chơi truy đuổi này, bỗng nhiên nói “Nhã Lan Châu, có phải cha cô từng nói rằng, nữ nhân phải là người đầu tiên của nam nhân hay không?”

“Đúng!”

“Vậy tốt rồi.” Chiến Bắc Dã cười gian xảo, khi hắn cười tựa như mũi dao mất hết sát khí, tăng thêm chút âm áp chốn hồng trần, tựa như một chàng trai tuấn lãng ôn hòa.

“Vị trí đầu tiên của ta đã dành cho người khác rồi, cô đã đến trễ.”

“Ai?” Nhã Lan Châu tròn to mắt, bật khỏi chiếc ghế dài, bắt đầu xấn tay áo hỏi: “Ai hả, ai hả?”

Chiến Bắc Dã chẳng thèm quay đầu lại, ngón tay điểm lung tung thành một vòng tròn giữa không trung, cuối cùng rơi vào trên người ai đó.

“Nàng ta!”

26. Chương 26: Đa Tạ Hầu Hạ

Typer : lekhanhly010793

Tửu khách cả sảnh dường như đồng loạt quay đầu, sau đó nhào nhào cả lên.

Nhã Lan Châu chuyển hướng nhìn, đôi mắt to tròn liền nheo lại nguy hiểm.

Diêu Tấn ngơ ngác há to mồm, ngây ngốc thật lâu. Bởi vì há miệng quá lâu, một tiếng “Tách” vang lên, một giọt nước miếng to đùng nhỏ xuống. Cầm Diêu Tấn bỗng dưng khép lại, bày điệu bộ “Tự cầu nhiều phúc”, rụt đầu chuồn mất.

Trước sau Chiến Bắc Dã chẳng hề quay đầu lại.

Hắn vốn chỉ trở lung tung, vì lúc mới vào quán rượu thoáng thấy nơi cầu thang thấy có vạt áo đỏ quuyến rũ phất phơ nhẹ nhàng, khẳng định là nữ nhân, miễn nữ nhân là được, bất kể nàng ấy là ai.

Cô gái xui xẻo nào đó bị hắn điểm trúng, có gặp phiền phức gì hắn chẳng thèm quan tâm.

Mạnh Phù Dao sững người, bất động giữa cầu thang, tay xiết chặt lan can, gượng gạo cười.

Quả nhiên cảm giác bị quá nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm như soi mói thật khó chịu mà.

Gã Chiến Bắc Dã chết giấm này, ban ngày ban mặt chỉ trở lung tung.

Ánh mắt của Nhã Lan Châu như lưỡi dao rơi xuống trên người Mạnh Phù Dao, cạo xương nàng một lượt. Hôm nay Mạnh Phù Dao không hóa trang xấu xí, chỉ đơn giản bôi nước nghệ trên mặt làm cho sắc mặt ngả sang màu vàng, nhưng mặt mũi vẫn xuất chúng. Nhã Lan Châu nhìn một hồi lâu, nhếch miệng nói, “Chàng lừa gạt ta phải không, đây rõ ràng chính là quý bệnh lao mà.”

Chiến Bắc Dã khoanh tay trước ngực, dựa vào vách tường nói: “Vậy thì sao, ta thích là được.”

“Ta giết ả!”

“Giết nàng ta thì cô vẫn là người thứ hai, trần phòng (*) thôi.”

(*) Trần phòng: Chỉ người phụ nữ gả cho người đàn ông đã chết vợ làm vợ kế.

Nhã Lan Châu nhảy dựng lên, eo nhỏ vừa xoay cánh tay đã giương cao, nhưng như chớp rút ra một thanh đao nhỏ từ phía sau lưng, thanh đao gắn đầy vỏ ốc bảy màu. Nàng ta múa đao vun vút, mũi đao sáng lóa phản chiếu ánh nắng chói mắt bức người.

Nàng ta vung đao chỉ về phía Chiến Bắc Dã, hét lớn “Đi! Giết ả đầu tiên kia của chàng! Chuyển vị trí lại cho ta!”

“Này, ai là người đầu tiên hả?”

Giọng nói trong trẻo của một cô gái từ trên cao vọng xuống, mọi người lập tức quay lại sột soạt, tất cả mọi cặp mắt đều đổ dồn lên người Mạnh Phù Dao đang đứng giữa cầu thang, nàng cúi nhìn xuống lan can, nhướng mày nhìn hai người bên dưới, sắc mặt đã trở lại bình thường.

“Hử?” Lúc này Chiến Bắc Dã cũng quay người lại, đứng đờ nhìn lướt qua nàng, chẳng hề để ý.

“Chàng ấy lừa ta à?” Nhã Lan Châu nhìn Mạnh Phù Dao chằm chằm, ánh mắt sáng ngời.

Mạnh Phù Dao vỗ tay bôm bốp, nhìn Nhã Lan Châu đờ đờ sát khí, đáp “Không có.”

Lúc này, Chiến Bắc Dã thận trọng liếc nhìn nàng.

Nhã Lan Châu há to miệng “Hả?”

“Hình như hần xem ta là người đầu tiên.” Mạnh Phù Dao thở dài, “Nhưng đó chỉ là một mình hần tình nguyện à, cô nương ta sớm đã có người yêu, sao có thể để ý tên lỗ mãng này chứ?”

Sắc mặt Chiến Bắc Dã đã đen như đất nồi, mắt Nhã Lan Châu lại sáng rực lạ thường.

“Có một số việc không thể miễn cưỡng.” Mạnh Phù Dao vỗ vỗ tay “Vị công tử này, tuy đáng vẻ huynh tạm chấp nhận được, nhưng tính tình không hợp ý ta. Nữ nhân là phải để yêu thương, bảo vệ và trân trọng, cái kiểu yêu mà công bố trước mặt mọi người như huynh đối với ta thì tệ quá, huynh bảo ta sau này làm sao lập gia đình được đây?”

Nàng không nhìn thấy người Chiến Bắc Dã đã sắp bốc khói, khích lệ Nhã Lan Châu rất chân thành: “Châu Châu, quê nhà ta có câu, nam cương trực sợ nữ dây dưa, đừng quan tâm hần nói gì, hãy quan tâm bản thân muội muốn làm gì thôi. Qua đó đi, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần phải cố gắng nhiều.”

Nhã Lan Châu “Ồ” một tiếng, ngoan ngoãn nhào đến.

Chiến Bắc Dã sắc mặt một cái, rút đao ra.

Đám tử khách ầm ầm một trận, lẹ làng trốn sau bàn.

Mạnh Phù Dao “Ồ” lên, thừa dịp lộn xộn biến mất khỏi cầu thang.

“Đi, thu dọn quần áo, bỏ trốn.” Mạnh Phù Dao vừa vào cửa đã vội giục Diêu Tấn “Nhanh lên.”

“Mạnh cô nương, không phải cô giải quyết chuyện kia xong rồi sao?”

“Ai biết còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, thừa dịp Chiến Bắc Dã bị nha đầu kia quẩn lấy, chuồn lẹ thôi.” Nàng lẹ làng thu dọn đồ đạc, Diêu Tấn lắc đầu nói “Thật không biết cô nghĩ gì nữa, tự nhiên lại đắc tội với Chiến Bắc Dã.”

Mạnh Phù Dao ngừng tay, nhìn hần kỳ quái “Người không biết nữ nhân khó chơi hơn nam nhân sao? Nam nhân tương đối độ lượng hơn nữ nhân một chút, tình huống vừa rồi, thà rằng chọc giận Chiến Bắc Dã, cũng không thể đắc tội với nha đầu kia, nếu không, mãi mãi sẽ không có ngày nào yên bình.”

Nàng cột hai ba cái rồi đeo bao quần áo lên lưng, đầu cửa sổ ra nhảy vội lên mái hiên.

Kết quả là, nhảy vào trong một lồng ngực rắn chắc.

“Ồi.” Mạnh Phù Dao vò đầu “Cơ bawso ai mà rắn như sắt vậy!” Nàng ngước mặt lên, cười nịnh với chủ nhân cơ bắp “Phiền ngài rồi, xin nhường đường.”

Trên đỉnh đầu nàng, một chàng trai vóc dáng cao ngời, tóc đen bay múa, cúi mắt nhìn nàng với đôi mắt còn đen hơn cả tóc, môi đặc ý vẽ cong tựa như một lưỡi đao mỏng.

Tim Mạnh Phù Dao giật nảy lên, không biết làm thế nào, trên đời này có một loại người, làm gì cũng giành làm trước người khác, không biết đến lúc chết có giành chết trước hay không nhỉ?

Đôi mắt đen thẳm của Chiến Bắc Dã đắm đắm nhìn nàng, bất ngờ tháo túi nước đẹp bên hông, đổ ào xuống đầu Mạnh Phù Dao.

“Này, huynh làm gì vậy? Ồi...” Mạnh Phù Dao bất thành linh bị nước đổ xuống đầu, ướt hết mặt mũi, nhất thời giận dữ đưa tay lên đánh Chiến Bắc Dã. Hai ngón tay Chiến Bắc Dã vừa giờ đã kẹp chặt mạch môn trên cổ tay nàng như kim sắt. Sau đó thô lỗ lau quệt lung tung trên mặt nàng.

Mạnh Phù Dao gầm lên “Này, tay huynh có sạch không vậy hả? Này, đừng đụng vào miệng ta, này...”

Chiến Bắc Dã đột ngột ngừng tay.

Thiếu nữ trước mắt khoảng mười sáu mười bảy tuổi, khi lớp nghệ vàng trên mặt bị tẩy đi dần dần lộ ra làn da trắng láng mịn bóng như ngọc, rạng rỡ như ánh bình minh, trên khuôn mặt trắng lại ửng hồng. Mắt trong veo như trăng soi sông lạnh, hàng chân mày thanh tú khẽ nhích, rạng ngời anh khí, như mảnh tơ mềm tung bay rong lòng bàn tay Cửu Thiên Huyền Nữ.

Trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, đôi má thiếu nữ đỏ bừng vì tức giận, đáy mắt thêm sáng ngời, sáng hơn cả sao, soi sáng Chiến Bắc Dã đến ngây người. Hắn chỉ cảm thấy mắt cô gái này có sẵn uy nghiêm, liền bất giác buông tay.

Tay vừa thả lỏng hắn lập tức có cảm giác không đúng, liền vươn tay nắm lại. Vừa chộp đã vịn vào eo, cảm giác vòng eo mềm mại này không những có sự dẻo dai của cô gái luyện võ, mà còn mảnh mai đến kinh người, khiến người ta chỉ vừa mới chạm mà lòng đã dậy sóng.

Lòng vừa gợn sóng thì suy nghĩ đã mất tập trung, ngay sau đó hắn cảm giác có thứ gì đó tuột khỏi lòng bàn tay, có thứ gì đó chột khẽ run, có tiếng dây quần sột soạt vang lên.

Chiến Bắc Dã thần kinh bách chiến, đương nhiên phản ứng vô cùng nhanh nhạy, lập tức giờ tay bổ chưởng theo bản năng.

Một chưởng này đánh trúng nơi mềm mại, chiếc bóng đen dài chấn động giữa không trung. Bóng dáng mảnh mai màu xanh mực cũng lay động theo chiếc roi dài bay ra từ eo, vừa lộn một vòng đã đáp xuống một mái hiên khác, đứng trên Ly thú (*) nơi mái hiên cao tít, ngoái đầu lại nhìn hắn cười.

(*) Ly thú: là con rồng không sừng trong truyền thuyết để trang trí các công trình kiến trúc, thường chạm lên đầu cột nhà hoặc mái nhà.

Tiếng cười trong trẻo vang lên giữa đêm trăng thanh gió mát.

Sau đó ai kia không những không quay đầu bỏ chạy liền, mà còn vẫy tay chào tạm biệt: “Cám ơn các hạ hầu hạ bản cô nương rửa mặt, xin tìm vị phía sau linh tiên thưởng.”

Chiến Bắc Dã khẽ giật mình, quay đầu lại theo bản năng thì thấy bóng dáng Diêu Tấn đưa lưng về phía hắn, chột lóe rồi biến mất từ một cửa sổ khác.

Kế điệu hổ ly sơn à?

Chiến Bắc Dã đầu dễ mắc mưu, lập tức quay người lại tìm Mạnh Phù Dao. Đáng tiếc, nàng đã sớm nhảy xa rồi, trên lưng đeo bao quần áo nhỏ, nhảy xuống mặt đất như lướt đi trên nước, chiếc bóng nhỏ nơi mái hiên xa không còn nữa, tựa như ánh sao rơi xuống lòng biển cả.

Gió ngừng thổi, áo bào đen rối tung của chàng trai bất động thật lâu, tối nay trên mái nhà không có trăng chiếu sáng, khiến người ta không thấy được sự tồn tại im ắng như vậy. Thân thể hắn dần dần bị sắc đêm bao phủ hợp thành một thể với trời đêm, rồi lại bị những tí nắng mai lọt ra thành một dáng hình màu bạc.

Giọt sương sớm đầu tiên rơi trên hàng mày hắn, hắn nhẹ nhàng đưa tay hái xuống. Giọt sương nho nhỏ ấy lăn tròn trong lòng bàn tay hắn như không biết đi đâu về đâu, trong veo như ánh mắt đêm qua của nàng.

Ánh sáng hiên dần, ráng hồng muôn trượng, đất trời như tắm lụa một màu trải dài mênh mông bất tận, chàng trai chợt ngẩng đầu lên, hé môi cười.

Mạnh Phù Dao đeo bao quần áo chạy trốn ba dặm, hội họp với Diêu Tấn tại ngôi miếu đồ nát ở thành Nam. Nàng hỏi lại lịch Nhã Lan Châu, Diêu Tấn cười khổ kể: “Cô biết Phù Phong bọn ta không có Hoàng đế, nắm giữ Phù Phong là ba bộ tộc lớn: Phát Khương, Thiêu Đường, Tháp Nhĩ. Nhã Lan Châu là con gái của tộc trưởng Phát Khương, đại khái thì thân phận cô ta cũng tương đương với Công chúa Thái Uyên rồi.”

“Chả trách sao ngươi sợ cô ta như sợ cọp.” Nhoáng chớp Mạnh Phù Dao đã ngồi bắt chéo chân, ngậm cọng cỏ cười nhạo Diêu Tấn “Đại bang chủ à, lá gan của ngươi thật quá nhỏ, chỉ là một cô bé mà cũng sợ như vậy.”

“Không phải ta sợ cô ta.” Mặt Diêu Tấn đỏ bừng, tức tối nói “Mà là ta không muốn bị tà thuật khống chế. Ba bộ tộc lớn Phù Phong giỏi nhất thuật vu cổ, nghe nói một sợi tóc lọt vào tay các nàng cũng có thể bị các nàng khống chế, nhất là vu nữ kế thừa từ mấy đời của Phù Phong, địa vị còn cao hơn cả tộc trưởng. Ánh mắt khẽ động thôi cũng đưa người ta vào chỗ chết, chết còn chưa đáng sợ, nghe nói còn có thủ đoạn khác thường nữa. Cô bảo ta đang yên đang lành đắc tội với người như thế làm quái gì hả?”

“Ồ” Mạnh Phù Dao cười khê, tròn mắt đảo qua đảo lại. Diêu Tấn cau mày nhìn nàng “Này, ta đã giải thích rõ ràng đến vậy, cô còn muốn nghĩ lệch đến đâu nữa hả?”

Mạnh Phù Dao cắn cọng cỏ không đáp, đột nhiên hỏi “Này, Nhã Lan Châu kia sao lại quần lấy Chiến Bắc Dã? Hai người này lôi hết tám đời tổ tông cũng chả thấy liên quan nữa mà.”

“Làm sao ta biết được.” Diêu Tấn gãi đầu, buồn bực nói “Ta từng nghe mang máng là Nhã Lan Châu được gả cho Lục Hoàng tử Chiến Bắc Hằng nước Thiên Sát. Sao lại nhìn trúng Ngũ Hoàng tử Chiến Bắc Dã, bà ngoại không thương, cậu không yêu này chứ? Thật là kỳ quái mà...”

“Bà ngoại không thương, cậu không yêu?” Mạnh Phù Dao quay đầu hỏi “Sao Chiến Bắc Dã không được yêu thương?”

“Đâu chỉ không được yêu thương.” Diêu Tấn bĩu môi “Ngay cả địa vị cũng không bằng Quận vương bình thường. Khi Lục Hoàng tử và Thất Hoàng tử được phong vương thì hắn vẫn y như cũ, không được phong tước. Là do ông ngoại của hắn – Chu lão Thái sư tiền triều lệ tuôn đầy mặt, xin xỏ khẩn thiết thêm ngọc ba lần, hắn mới miễn cưỡng được phong Quận vương. Đất phong còn là ở sao mạc Cát Nhã Thiên Sát, nơi đó giáp ranh với tộc ma La Tây Vực, toàn khu chỉ có bốn trăm dặm, còn hỗn loạn hơn vùng khỉ ho cò gáy gấp bội lần. Chiến Bắc Dã cũng thật bản lĩnh, trong ba năm đã xây được Nhung Thành tại cửa hẻm núi, thiết lập Trường Dã Quân trong sa mạc, kiểm soát tuyến đường giao thông quan trọng, mở rộng biên cảnh ra một nghìn năm trăm dặm. Từ đó binh mã Ma La không còn cách nào đến quấy nhiễu Châu Thành nữa. Rồi còn chiêu mộ dân đồn điền cày cấy ruộng đất, mỗi hộc (*) hạt kê và lúa mì của khu Cát Nhã khi xưa trị giá mấy nghìn tiền. Ngoài ra, một mảnh lụa thô cũng có thể đổi được mấy chục hộc lương thực, quân lương tồn trữ có thể dùng đến mấy mươi năm. Vì hắn cải tạo được Cát Nhã nên Đại ca của hắn không yên lòng, đột ngột điều hắn đến Vương Thành, đặt trong tâm mắt quản thúc. Đường đường là Hoàng tử mà lại ở Bàn Đô, trông coi một ty Thông Hành Lệnh, ngày ngày ngồi trên công đường cấp phát lệnh bài cho người ta, chặc chặc...”

(*)Hộc: dụng cụ đo dung tích thời xưa, dung lượng bằng 10 đấu.

“Ta hỏi ngươi một câu, ngươi lại nói nhiều như vậy.” Mạnh Phù Dao cau mày “Đó là nhị bá ngươi hay anh em vợ ngươi, mà ngươi không tiếc nước miếng thế?”

“Là ta tiếc thay cho nhân vật anh hùng. Toàn bộ Thiên Sát ai không biết Chiến Bắc Dã văn võ song toàn, giỏi hơn Đại ca Hoàng đế chỉ biết giở thủ đoạn của hắn gấp bao nhiêu lần. Đáng tiếc, mẫu thân hắn có

thân phận đặc thù, là phế Hậu tiền triều, sau đó không hiểu vì sao mà bị diên, liên lụy cả đời Chiến Bắc Dã, ôi....Chuyện nhà Đế vương một lời khó nói hết mà...”

Mạnh Phù Dao ngồi bó gối, thản nhiên nói, “Nhà Đế vương là nơi xấu xa nhất thế gian. Nếu môn sông sót tại đó, hoặc là mình phải xấu xa hơn, hoặc là dùng máu tẩy đi xấu xa đó, không có cách nào khác.”

Nàng thờ ơ nói, không biết rằng sau một bụi cây bên ngoài miếu, có một bóng dáng đột nhiên khẽ chấn động.

“Lời này của cô nói thật hay, cũng khiến ta nghĩ đến một câu khác.” Ánh mắt Diêu Tấn sáng rực, hăng hái bừng bừng nói như ngâm thơ: “Giao long mắc kẹt nơi hoang dã chỉ là tạm thời, khi có cơ hội tất sẽ bay lên...”

Hắn còn chưa nói xong, Mạnh Phù Dao đã muốn ngủ rồi.

Diêu Tấn tức mình, vỗ bàn bôm bốp “Này, cô tỉnh lại đi, cô nghe thấy lời này mà máu nóng không sôi trào sao hả? Huyết mạch không căng cứng sao? Không xúc động nổi trống sao? Đây là lời Thái tử Vô Cực nói đó, Thái tử Vô Cực đó...”

“Ầm ỉ chết được...” Mạnh Phù Dao xua tay “Thái tử Vô Cực có liên quan gì đến ta? Có thể ăn không? Có thể dùng không? Có thể làm chăn bông không?”

“Cô là một cô gái chẳng hiểu phong tình.” Diêu Tấn bày vẻ mặt khinh bỉ nhìn nàng “Trưởng Tôn Vô Cực danh chấn thiên hạ, cô gái bình thường nghe thấy tên hắn đều sẽ thét lên, chưa từng thấy ai lại ngủ như cô vậy!”

Mạnh Phù Dao lười biếng mở mắt ra, cười nhạo, chỉ chỉ lỗ mũi mình.

“So với những cô gái bình thường chỉ biết thét lên chói tai, ta thà làm cô gái biến thái biết giết người còn hơn.”

Nàng nhắm mắt lại, lười biếng trở mình giống như chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên thành linh vỗ tay xuống mặt đất, thân thể như một mũi tên bắn ngược ra miếu. Người đương còn ở trên không, roi dài bên hông đã quét một vòng tròn màu đen hòa lẫn trong tiếng gió thổi sột soạt, lao vun vút về phía sau cây.

“Ra đây!”

Cùng lúc đó, thân thể gầy gò của Diêu tấn cũng loáng cái biến mất tại chỗ trong tích tắc, nháy mắt tiếp theo hắn đã cuộn ra xa ba mươi trượng.

Mạnh Phù Dao ngạc nhiên quay đầu lại, nghĩ tên này thật vô sỉ chết được, không chỉ giả vờ giống như mình, lại còn không có nghĩa khí thấy kẻ địch liền bỏ chạy.

Chỉ vừa phân tâm, ngọn roi liền bị chệch hướng, người phía sau cây cười khẩy một tiếng, tùy tiện đập một cái, ngọn roi của Mạnh Phù Dao đã bị hắn đập dưới chân rồi.

Nàng cúi đầu nhìn đôi giày màu đen, nhìn thấy mũi giày có thêu hình ngọn lửa đỏ, miệng lập tức há to, đột nhiên khẽ buông tay, quay người chuồn mất, roi cũng chẳng cần.

Nhưng chạy chưa được mấy bước, đã bị người ta túm cổ níu lại, Mạnh Phù Dao bước theo quán tính, bước vài bước mà chân vẫn dậm tại chỗ, khiến người trên đỉnh đầu nàng bật cười ha hả, thô lỗ nhắc bóng nàng lên khỏi mặt đất.

Mạnh Phù Dao tức giận, mắng to “Cái tên xấu xa này đi theo ta làm gì? Đòi ăn à?”

“Nàng nói chuyện thật khiến người ta chẳng yêu thích chút nào.” Chiến Bắc Dã cau mày nhìn nàng, “Không có giáo dưỡng như vậy, làm sao có thể làm bạn nữ của ta tham gia yến tiệc trong cung?”

“Huynh mới là không có giáo dưỡng!” Nàng chợt nhớ ra Chiến Bắc Dã nhìn thấy Nhã Lan Châu đánh đá là bỏ chạy, tám phần là không thích con gái tính cách mạnh mẽ, bèn quyết tâm giữ giọng chanh chua, ngang ngược hung dữ hơn nữa, “Cả nhà huynh cũng không có giáo dưỡng!”

“Nàng nói đúng rồi!” Chiến Bắc Dã cười. Người này khi cười không phong lưu trời sinh như Nguyên Chiêu Hủ, nhưng rạng rỡ như ánh mặt trời giữa buổi ban trưa, “Quả thật cả nhà ta ai cũng không có giáo dưỡng, ngoại trừ ta.”

Hắn dùng mũi chân hất chiếc roi lên, trói Mạnh Phù Dao lại hai ba vòng, xách trên tay, thuận tay cân thử xem nàng có nặng hay không.

“Khá tốt, không nặng.”

“Này, huynh làm gì vậy!” Mạnh Phù Dao bị hắn nắm lắc lư trên tay, hít phải một đám bụi.

“Đi tham gia yến tiệc sinh thần của Hoàng đế Thái Uyên trong cung, thuận tiện theo đuổi nàng.” Chiến Bắc Dã thở dài, “Từ lúc chào đời đến nay, bốn vương chưa bao giờ bị ai từ chối, cũng chưa bao giờ thất bại dưới tay ai, đương nhiên không để cho nàng làm người đầu tiên rồi.”

Hắn vừa trở tay, Mạnh Phù Dao bị trói như cái bánh chưng liền bị xách ngược, mắt to trên cúi đầu nhìn mắt to dưới.

Lúc này đây, đầu nàng cắm xuống đất, chân chống ngược lên trời, Mạnh Phù Dao choáng đầu hoa mắt, với tư thế quái dị nhất trong cuộc đời, lắng nghe lời tử tình quái dị nhất trong cuộc đời.

“Nghe đây, cô gái.” Hàm răng Chiến Bắc Dã sáng chói đến mức khiến Mạnh Phù Dao phải nhắm mắt lại.

“Ta sẽ chinh phục nàng.”

27. Chương 27: Ve Sầu Lột Xác

Typewriter : thuonglu

Đầu Mạnh Phù Dao cài đầy trâm, toàn thân đeo đầy châu ngọc, trang phục mát mẻ theo phong cách “hip hop”, ngồi cứng ngắc bên cạnh kẻ chinh phục.

Hôm nay Chiến Vương gia anh tuấn đến mức khiến người khác cảm phần. Áo bào thêu Bàn Long, mào Hoàng kim, tôn đậm khí thế bức người tỏa ra từ khuôn mặt ngăm đen anh tuấn. Nam nhân khi mặc áo đỏ thường đem đến cho người ta cảm giác rất lồ lệt, chẳng muốn nhìn. Nhưng Chiến Vương gia thì khác, áo đỏ khoác trên người hắn khiến người ta cảm thấy cuốn hút lạ thường, không thể dời mắt, cũng khiến người ta phải than thở trang phục đỏ thật kén chọn người, nhưng không phụ người có vóc dáng đẹp mặc nó.

Mà hôm nay cũng là chính thọ Hoàng đế Thê Hạo Thái Uyên, buổi trưa bày mười sáu bàn thọ yến tại điện Khánh Vân, do đại thần văn võ của Thái Uyên tiếp đón, chiêu đãi các sứ thần đến mừng thọ từ các nước khác. Hình như thân thể Hoàng đế Thái Uyên không tốt, chỉ xuất hiện giữa buổi trưa trong chốc lát, nâng chén đưa về phía chúng sứ thần, nói vài câu khách sáo liền bãi giá rời đi, để lại những người khác tiếp tục tham dự yến tiệc.

Thiên Sát là một nước lớn đứng đầu, đi sứ lại là Hoàng đế điện hạ, vì vậy được sắp xếp ngồi ở vị trí tôn kính nhất. Chiến Bắc Dã có tướng mạo khí chất phi phàm, nên đương nhiên trở thành đối tượng rửa mắt của mọi người.

Mạnh Phù Dao biết rõ khi mình trở thành bạn gái của Chiến Vương gia ưu tú này, sẽ may mắn được nhiều người chiêm ngưỡng. Cho nên thoa nghệ vàng khắp mặt, cài trâm đầy đầu, mặc trang phục lưới cá để xông ra trận. Mười ngón tay mỗi ngón đeo hai chiếc nhẫn, trên mỗi ánh tay đeo một tá vòng vàng, suốt đường kêu linh kinh leng keng, lại cố ý chọn loại phấn sáp bán tại chợ đêm một đồng một hộp, hương thơm nức mũi, đi qua nơi nào là nơi đó hắt hơi không dừng lại được.

Bộ trang phục lưới cá của Mạnh Phù Dao lại càng có phong cách hơn. Một bộ váy dài dành cho Phi tử xếp trăm ly màu tím, đính Kim Điệp, kim điệp bị nàng khoét sạch để lại vô số lỗ rách hình bướm, lộ ra váy lót trắng bên trong.

Nếu không phải sợ bị Ngự Lâm quân Thái Uyên, lấy tội danh khinh nhờn Hoàng thất ném ra ngoài dày xéo, Mạnh Phù Dao đã mặc áo lót ra dự tiệc rồi.

Điện Khánh Vân vàng son lộng lẫy, Mạnh Phù Dao đủ màu đủ sắc, sắc mặt chúng thần tím ngắt, Chiến Bắc Dã đầm nhiên như không.

Mạnh Phù Dao chờ Hoàng đế đi khỏi, lập tức vẫy tay gọi cung nhân, “Waiter!”

Waiter kia ngơ ngác không biết đối đáp thế nào, Mạnh Phù Dao hứng lấy ánh mắt khinh bỉ và ngạc nhiên xung quanh, đánh thép nói “Mang cho ta phần cá khô!”

Trong điện nhất thời xôn xao cả lên, tiếng thì thầm bàn tán văng vẳng khắp trong điện. Cá khô chính là cá mặn, món ăn hết sức thấp kém. Chỉ có dân khuân vác hạ đẳng của bảy nước mới ăn món này, chỉ cần người có chút địa vị đều ra vẻ khinh thường khi nghe người ta nhắc đến. Huống chi bây giờ là quốc thổ Hoàng đế Thái Uyên, trang nghiêm lộng lẫy.

Sắc mặt quan Ti Nghi Thái Uyên sa sầm nhìn Chiến Bắc Dã chăm chăm. Chiến Bắc Dã nâng ly rượu lên môi, uống một hơi cạn sạch chẳng hề dừng, đặt mạnh ly rượu không xuống bàn, khẽ nhàu mày dài, đảo ánh mắt một lượt. Khí thế bức người sắc bén như lưỡi đao, “Đại nhân nhìn bốn vương làm gì? Đường đường là Thái Uyên quốc, ngay cả con cá khô cũng không nỡ mang ra đãi khách hay sao?”

Quan Ti Nghi bị Chiến Bắc Dã nhìn bằng cặp mắt như vậy, chỉ thấy tim mình giật thót như bị cây sắt đánh vào, lưng lập tức túa ra mồ hôi lạnh. Lúc này mới nhớ đến danh tiếng sát thần giết người không chớp mắt của vị Vương gia này. Nghe nói những năm nay tộc Ma La ở giáp ranh với vùng đất phong của hần, bị hần đánh cho te tua. Chiến Bắc Dã chỉ cần trợn trừng mắt cũng đủ khiến bọn họ hoảng sợ đến mức tè ra quần, hôm nay quả nhiên biết người biết mặt, lời đồn chẳng sai. Huống chi lời nói ban nãy có chút bức bối, nóng nảy, gã vội vàng lên tiếng ra lệnh cho các cung nhân xuất cung mua cá khô đem về.

(1) Quan Ti Nghi: quan chịu trách nhiệm lễ nghi trong cung

Cá khô được mang lên, cá đen kết hợp với khay vàng chén bạc thật chẳng hòa hợp chút nào, Ngự trù cố ý rắc lên hương liệu, nhưng vẫn không thể ngăn được mùi thối nồng lan tỏa khắp xung quanh. Các khách quý hai bên điện đều cau mày, vội vã bịt mũi, quay người tránh mặt, mông như đang ngồi trên bàn chông, không sao ở yên một chỗ được.

Mạnh Phù Dao tay nắm tay mười nhai nuốt không ngừng, liên tục bảo Chiến Bắc Dã, “Nào, ăn một miếng món ăn dân già đi, rất có hương vị đó. Không phải Hoàng tử hay Hoàng tôn thì không có cơ hội ăn đâu nhé, người bình thường ta không cho hần ăn đâu.”

Chiến Bắc Dã nhìn chăm chăm con cá mặn thối hương vị hết sức trù tượng kia, ánh mắt biến ảo, sắc mặt phức tạp. Mạnh Phù Dao cười tủm tỉm chờ Chiến Vương gia phát câu. Náo loạn đi, tức giận đi, lật bàn đi, nơi này là quốc yển Thái Uyên, cho dù huynh là Vương gia tôn quý của một nước lớn, nếu dám làm càn cũng sẽ bị trục xuất thôi.

Nếu không trục xuất hần được, thì trục xuất cô gái phóng túng như mình cũng được.

Ánh mắt của Mạnh Phù Dao hung ác chuyển động trên huyết đạo hiểm yếu của Chiến Bắc Dã, rất kích động muốn đưa tay lên đâm vào đó. Nếu không phải Chiến Bắc Dã khóa chân khí khiến nàng không thể chạy thoát, nàng cần phải dùng đến thứ cá thối hoắc này sao? Nàng ghét nhất là cá khô!

Chiến Bắc Dã nhìn chăm chăm miếng cá mặn thật lâu, lại nhìn vẻ mặt khiêu khích không kiềm chế được của Mạnh Phù Dao. Hần đột ngột đưa tay nhận lấy.

Dưới biết bao ánh nhìn chăm chú của mọi người, trong một tràng tiếng hít hà, Liệt Vương điện hạ tôn quý, không coi ai ra gì, ăn hết miếng cá mặn kia.

Ăn xong rồi lại ngẫm nghĩ hồi tưởng, gật đầu nói “Không tệ, hương vị quả thật rất thơm!” Sắc mặt Mạnh Phù Dao hóa đen, hậm hực nói “Mới vừa rồi ta chưa nói xong, thật ra là hương vị nhà xí.”

Ánh mắt Chiến Bắc Dã như dao liềm trên mặt nàng, một hồi lâu mới nói: “Nàng ăn còn ngon hơn cả ta.”

...

Ngồi không được một hồi, nàng lại yêu cầu “Ta muốn đi vệ sinh.”

Ta đi vệ sinh huynh đâu thể đi theo đúng không? Mạnh Phù Dao mỉm cười đắc ý, tuy chủ ý này thô tục nhưng lại rất hữu dụng.

Chiến Bắc Dã đưa tay lên uống cạn rượu trong chén, rất thản nhiên đáp “Ta đi cùng nàng.”

...

Cùng nhau đi thì cùng nhau đi, ta không tin huynh có thể đi vào nhà xí nữ. Nàng cứng đờ trong tích tắc, rồi tươi cười rạng rỡ đáp “Được, cùng đi.”

Liệt Vương điện hạ và bạn nữ cùng nhau đi vệ sinh, băng qua hàng loạt đôi mắt kì quái, thản nhiên đi ra ngoài. Hai tiểu thái giám chia ra dẫn hai người đến Tịnh phòng nam nữ. Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy Tịnh phòng liền nói không hay rồi. Tịnh phòng nam và nữ đối mặt nhau, chung một vách ngăn, mà vách ngăn là tấm bình phong chạ trở hoa văn, cố thể nhìn thấy đầu người mờ mờ ở phòng bên cạnh, Nói một cách khác, nếu nàng muốn nhảy ra ngoài từ cửa sổ, tất nhiên sẽ bị Chiến Bắc Dã thấy được.

Vừa quay đầu liền thấy vẻ mặt của Chiến Bắc Dã, nhất thời cơn giận trỗi lên từ trong tâm, nhìn bộ dạng tám gió thổi không động kia, nhất định hẳn đã sớm biết cách xây dựng nhà xí ở Hoàng cung Thái Uyên.

Mạnh Phù Dao tức giận nhấc váy, sải bước nhảy vào nhà xí. Gọi là nhà xí, nhưng thật ra đây là một gian phòng bình thường có đặt thêm một cái bồn, bên cạnh có đặt một cái hộp đựng táo khô. Mạnh Phù Dao trầm tư ngồi xuống bồn, suy nghĩ xem nên chạy trốn thế nào. Vừa trầm tư vừa cầm táo khô lên ăn theo bản năng, ăn thật lâu chợt nhớ đến hình táo khô này được dùng nhét vào mũi để ngăn mùi thối.

Vừa nghĩ đến nàng lập tức vội ném đi quả táo đã gặm được một nửa, nhìn sắc màu của quả táo tròn như viên bi một cách nghi ngờ. Lập tức cảm giác muốn nôn mửa dữ dội, vội vàng nhảy vọt đến cái bồn nôn thốc nôn tháo.

Chưa nôn ra được miếng nào thì đã nghe tiếng người hốt hoảng hỏi: “Vị phu nhân này bị sao vậy?”

(2) Tịnh phong: nhà vệ sinh

Mạnh Phù Dao ngẩng đầu, nhìn thấy hai cung nữ đi vòng ra từ một cánh cửa nhỏ phía sau vách ngăn, nếu không để ý sẽ không nhìn thấy. Nhìn qua khe cửa hở, loáng thấy từng dãy bồn, chắc là đại Tịnh phòng trong cung rồi. Nàng nhìn thấy nơi đại Tịnh phòng kia có một lỗ thông gió trên mái nhà đang hé mở.

Đôi người khẽ xoay, chủ ý liền xuất hiện trong đầu.

“Vị tỷ tỷ này cứu ta với!” Mạnh Phù Dao ngóc đầu dậy, quay người lại, nước mắt ràn rụa trào ra “Cứu, cứu con của ta.”

28. Chương 28: Gặp Lại Kẻ Thù

Typewriter : thuonglu

Nửa canh giờ sau, Mạnh Phù Dao buộc váy lên eo, lén la lén lút nhảy ra khỏi lỗ thông gió trên mái nhà đại Tịnh phòng.

Mới vừa rồi trong Tịnh phòng, bên cạnh bồn cầu, Mạnh Phù Dao vừa khóc lóc vừa kể một câu chuyện tình yêu bi đát thảm thiết với hai vị khán giả vừa mới xuất hiện, khiến hai người nghe không thể không động lòng, không thể không chảy nước mắt như mưa, “Cô gái khổ sở vạn dặm tìm chồng, bị bắt ép làm thiếp trong Vương phủ, thân đang mang thai mà còn bị Vương gia giày vò đến sắp sinh non.” Nàng kể câu chuyện xưa này vô cùng tự nhiên, dạt dào tình cảm, tự thuật sinh động, phác họa tình tiết rõ nét tỉ mỉ, thể hiện

được nổi đau chồng mất tích, nổi khổ vừa mang thai vừa bôn ba, nổi bi thảm khi bị bắt vào Vương phủ, nổi uất ức của một tiểu thiếp đáng thương và sự xấu xa của nam chính bạo ngược. Nàng thể hiện vai diễn nhập tâm nhuần nhuyễn, đến mức hai vị khán giả khi nghe xong câu chuyện này đều lệ nóng sụt sùi, lập tức xung phong muốn giúp nàng thoát khỏi nanh vuốt của vị Vương gia ma quỷ đó.

Cho nên, một cung nữ ngồi lên bô thể nàng, một người ra cửa thần nhiên trả lời Chiến Bắc Dã đang đứng bên ngoài thúc giục “Bụng phu nhân không tốt, chờ một chút sẽ ra ngay.”

Cung nữ nghe qua vở tuồng cầu huyết kia, đối mặt với nam chính đóng vai bạo hành gia đình, ánh mắt và giọng nói đương nhiên có chút quái dị. Chiến Bắc Dã đâu biết mình đóng vai nam chính trong một vở tuồng cầu huyết, dĩ nhiên cảm thấy hơi kì lạ, không rõ địch ý của người ta từ đâu mà đến, cũng đâu ngờ mình bị quàng lên người cái tội danh xấu xa tuyệt thế “Cưỡng đoạt, áp bức dân nữ sảy thai.”

Mạnh Phù Dao làm ô uế danh dự người khác nhưng không hề tự giác sám hối. Sau khi leo ra ngoài, chạy nhanh một mạch, gặp người thì trốn, thấy cửa liền chui, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi điện Khánh Vân. Song, khi đi được một lúc thật lâu, nàng phát hiện từ chỗ này qua chỗ khác, tất cả cung điện đều gần giống hệt nhau, nhưng không tìm ra được cửa chính ở đâu cả.

Nàng lạc đường rồi.

Nhìn thấy vườn Ngự Uyển vắng vẻ trước mặt, Mạnh Phù Dao ngồi xổm trên đất vò đầu, thầm mắng Hoàng cung Thái Uyên xây dựng không theo quy tắc. Với trình độ học vấn lịch sử và kinh nghiệm khảo cổ kiếp trước của nàng, Hoàng thành tam trọng môn, lấy chính điện làm trung tâm, men theo điện Khánh Vân đi thẳng ra phía ngoài là đến cửa cung. Mà hình như bây giờ, nàng lại đi đến nội cung thì phải.

Hiện tại nàng đang mặc y phục cung nữ, hai cung nữ kia đã lấy một bộ váy có sẵn trong Tịnh phòng để cho nàng thay nhất thời không có ai vặn hỏi. Mạnh Phù Dao đang định tìm một tiểu thái giám để hỏi đường, chợt ngửi được một mùi hương quen thuộc bay đến từ hành lang quanh co khúc khuỷu.

Mùi hương này vô cùng quen thuộc, giống như là hỗn hợp hoa mẫu đơn và hoa thược dược tạo thành long não thượng hạng. Nàng cẩn thận hít hà, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Mùi hương này hình như Bùi Viện thường dùng.

Mạnh Phù Dao kêu thầm không xong rồi, quay người định tránh đi. Tiếng ngọc bội va chạm kêu đinh đang ở phía sau, một bóng áo đỏ xuất hiện nơi hành lang gấp khúc quanh co, bên cạnh còn có một người. Người nọ vừa đi vừa cười nói “Quận chúa muốn đi Tín Cung, lão nô dẫn đường cho cô.”

“Không cần đâu.” Quả nhiên là giọng nói lạnh lùng ngạo mạn của Bùi Viện, uy nghiêm và lạnh lẽo hơn trước kia vài phần, ả thờ ơ nói “Không phiền Kim tổng quản, bảo cung nữ dẫn đường là được rồi.”

Nàng thầm kêu khổ trong lòng, lưng cứng đờ, cố gắng lẩn vào một lùm hoa và cây kiểng, vừa khẽ nhích người, Kim tổng quản ở phía sau đã lớn tiếng quát lên “Này, người đến đây!”

Mạnh Phù Dao đứng yên tại chỗ, chỉ tích tắc trong lòng đã xoay chuyển ngàn vạn dự tính, trốn hay không trốn? Nếu trốn, chân khí của nàng đã bị tên Liệt Vương Thiên Sát kia phong bế, căn bản sẽ không chạy xa được. Nếu không trốn, bị Bùi Viện nhận ra, ả thấy nàng chưa chết, lập tức sẽ đoán ra nàng là thủ phạm đã tàn phá nhan sắc ả, đến lúc đó cho dù nàng có muốn chết cũng sẽ không dễ dàng chết được.

Mạnh Phù Dao nghiêng rằng, thảm hận tại sao mình lại trốn khỏi Chiến Bắc Dã. Tuy hấn giam cầm tự do của nàng, nhưng tối thiểu sẽ không làm hại đến tính mạng nàng. Bây giờ thì hay rồi, mạng nhỏ nàng khó bảo toàn rồi.

Nàng chỉ vừa do dự trong thoáng chốc vậy mà trong mắt Bùi Viện đã đầy lên lửa giận. Đôi mắt bên ngoài chiếc khăn che mặt tối lại, lạnh lẽo nói: “Kim công công, mấy thứ cung nhân thuộc hạ này của ngươi càng ngày càng không có phép tắc. Ngay cả người là Tổng quản nội đình gọi mà cũng dám không để ý đến.”

Kim công công bị mất sĩ diện trước mặt Quận chúa nên giận tím mặt, giẫm chân thật mạnh, the thé nói “Á tiện nhân kia, ngươi là người cùng cung nào? Thật vô phép! Tự mình đến Kính sự phòng lãnh ba mươi trương đi!”

Bảo ta đi chịu đòn?

Mạnh Phù Dao vừa nghe liền mừng quýnh, vội vàng khom người đáp dạ, cất bước định đi. Nhưng chưa bước được hai bước, chợt nghe Bùi Viện ở phía sau lạnh lùng nói “Chậm đã.”

Mạnh Phù Dao bất đắc dĩ đứng lại, xiết chặt nắm tay, lòng bàn tay khẽ rỉ ra mồ hôi.

Đột nhiên Bùi Viện không nói thêm gì nữa, bốn phía lại trở nên yên tĩnh, đôi mắt ả dừng ở sau lưng nàng, như lưỡi dao lộ ra hết tất cả nguy trang, rồi cắm vào thịt tìm vào xương hết một vòng.

Ngay cả áo lót nàng cũng dần dần thấm đẫm mồ hôi.

Cũng không biết ánh mắt của ả lạnh lẽo, hay bởi vì gió cuối thu lạnh buốt, giá buốt âm thầm thấm vào tận bên trong. Mạnh Phù Dao chỉ cảm thấy trong áo lót như có rắn bò, trong mồ hôi ướt lạnh như có mang theo mùi tanh của nọc độc.

Phía sau, Bùi Viện đột ngột bật cười, ngay sau đó nói với Kim công công: “Kim tổng quản, cung nữ này xem ra có chút ngu dốt, không hiểu phép tắc, nhưng cũng không đến nỗi phạt trượng, để ả hầu hạ ta một lúc, lấy công chuộc tội. Người đi làm việc của người đi, hôm nay là sinh thần của bệ hạ, chốc nữa phải khởi giá đến Càn An Cung để dự tiệc, thiếu người không được.”

“Quận chúa nhân từ, lão nô đương nhiên nghe theo cô.” Kim công công cười nhin lui xuống. Trong khu vườn Ngự Uyển vắng vẻ, chỉ còn lại Bùi Viện và Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao hít một hơi, bày ra vẻ mặt cười nhin xoay người lại.

Một câu “Tham kiến Quận chúa.” còn ở đầu lưỡi chưa kịp ra khỏi miệng, phía đối diện Bùi Viện chấp tay phía sau, khẽ cất bước chân, nhẹ nhàng bước đến như mây trôi.

Mạnh Phù Dao vừa nhìn thấy ngay cả thân pháp Phi Vân Độ của sư môn ả cũng mang ra sử dụng, lòng nhất thời trĩu nặng.

Nhanh như chớp, Bùi Viện đã dừng trước mặt nàng, tươi cười nhìn nàng Nhưng đáy mắt lại ẩn một tia sáng lạnh lẽo, như tia chớp núp sau mây đen sắp sửa xuyên thủng trời xanh.

Ả hơi nghiêng đầu, uốn lưỡi đọc rõ ràng từng chữ, giọng nhẹ nhàng mà sắc bén:

“Mạnh, Phù, Dao.”

29. Chương 29: Vu Oan Giá Hoạ

Typewriter : Rit Nguyễn

Nàng âm thầm lau mồ hôi nơi lòng bàn tay lên áo, bình tĩnh quay người lại, nhìn đôi mắt ngập tràn sát khí của Bùi Viện, cười cười nói: “Bùi, Viện.”

“Quả nhiên là người.” Ánh mắt Bùi Viện quét khắp người nàng, điềm nhiên nói: “Ta nhìn thân hình này đã cảm thấy quen thuộc... Mạnh Phù Dao, người chưa chết.”

“Người chưa chết làm sao ta dám chết?” Mạnh Phù Dao cười, “Ta còn chưa kịp báo thù đây.”

Bùi Viện vốn đã tiến đến một bước nghe thấy lời này thì khựng lại, suy nghĩ một chút, cười lạnh nói: “Người giả vờ cái gì? Không phải người đã báo được thù của người rồi sao? Người dám nói thương tích trên mặt ta không phải kiệt tác của người sao?”

“Ta có gì không dám nói chứ?” Mạnh Phù Dao không lùi mà còn tiến thêm một bước. Ngược mắt nhìn thẳng vào đáy mắt Bùi Viện. Ánh mắt nàng trong trẻo đối chọi với ánh mắt dày đặc sát khí lạnh lẽo của Bùi Viện, “Ta thật rất hy vọng vết sẹo đặc sắc trên mặt của người là kiệt tác của ta, dấu gạch chéo kia thật đẹp, nhìn thật thoả lòng thoả dạ.”

“Người!” Cả người Bùi Viện khẽ run, răng nghiến ken kết trong khăn che mặt. Song, vẻ nghi ngờ trong mắt ả càng đậm hơn, Mạnh Phù Dao lại thần nhiên lạ thường, khiến Bùi Viện vốn sẵn tính đa nghi trời sinh liền do dự. ả cắn răng trầm tư hồi lâu, ánh mắt đột ngột loé lên sự hung ác, cảm hận nói: “Không đúng! Sau khi người rơi xuống núi chúng ta không gặp lại, làm sao người biết trên mặt ta có dấu gạch chéo?”

Mạnh Phù Dao đúng là đang chờ đợi câu này, liền bày ra vẻ mặt bối rối lờ lờ, không dám nói gì, lui về phía sau một bước. Lúc này Bùi Viện sao bỏ qua được, bước nhanh lên trước dồn ép nàng “Nói! Làm sao người biết?”

Mạnh Phù Dao ủ ấm tay trong ống tay áo, nghiêng đầu nhìn ả, bất ngờ đáp: “Này, Bùi Viện, người đến gần ta như vậy, không sợ ta ra tay giết người à?”

Bùi Viện đang sốt ruột nên bị luống cuống, vừa nghe Mạnh Phù Dao nhắc nhở mình thì mới nhớ đến võ công của ả thua nàng. Thoáng chút do dự, ả khẽ lui ra sau một bước, cười khẩy nói: “Nếu là ở chỗ khác, ta phải dè chừng người nhưng đáng tiếc, đây là Hoàng cung Thái Uyên. Ngự Lâm quân đang ở bên ngoài cách ba mươi bước, ta chỉ cần hô lên một tiếng, người sẽ hoá thành thịt nát. Mạnh Phù Dao, bản thân người mới nên phải cẩn thận.”

Mạnh Phù Dao khoanh tay, nhàn nhã tựa lưng vào cột, “Đến đây đi, bầm ta thành thịt nát đi, hoặc là thần nhiên mà giết ta giống như lần trước. Sau đó, chúc mừng người, người mãi mãi cũng sẽ không biết kẻ thù huỷ hoại cả đời người là ai.”

“Kẻ thù thật sự của ta chính là người.” Ánh mắt Bùi Viện loé sáng lên, nhìn Mạnh Phù Dao từ trên xuống dưới, “Người đừng uống phí tâm tư giờ mảnh khoé trước mặt ta.”

Mạnh Phù Dao liếc mắt nhìn ả, bỗng cười lên, ưỡn eo đứng thẳng lưng, ngoắc ngoắc ngón tay ngả ngón nói: “Bùi Viện, thật ra thì người đang hoài nghi đúng không? Nếu không thì người đã sớm ra tay rồi, còn nói nhảm làm gì? Người đâu phải kẻ ngu, đương nhiên biết đêm đó ta mang trọng thương trong người, cho dù rơi xuống núi may mắn không chết, cũng không thể nhanh chóng phục hồi công lực để đi ám toán người, đúng không?”

Ánh mắt Bùi Viện khẽ động, đây chính là chỗ hoài nghi trong lòng ả. Đêm đó ả chỉ gây thù với mỗi Mạnh Phù Dao, liền sau đó ả bị đả thương nặng. Nếu như không phải nàng ta, sao lại có chuyện xảy ra trùng hợp như thế?

“Nói thật với người nha.” Mạnh Phù Dao luôn quan sát nét mặt của ả, đã sớm nhìn ra tâm tư ả, càng gắng sức thần nhiên cười như sự việc chẳng hề liên quan đến mình, “Đêm đó ta được người ta cứu, mà kẻ cứu ta chính là kẻ thù của người, cứu ta chỉ là tiện thể ra tay, còn giết người chính là mục đích.”

“Là ai?”

“Tại sao ta phải cho người biết? Cho người biết rồi để người giết ta à?” Mạnh Phù Dao dựa vào cột, lắc đầu nguầy nguậy nói: “Bùi Viện, người cho rằng nào ta bé như người à?”

Bùi Viện nghe không hiểu nàng nói gì, nhưng trực giác ả biết đây không phải lời gì hay ho, hai hàng lông mày dựng lên, tức giận nói “Ta bắt người trước.”

Mạnh Phù Dao xoè tay ra.

“Đến đi đến đi, người có tin trong một khắc người kêu hộ vệ, ta tuyệt đối có đủ thời gian vẽ thêm một dấu gạch chéo trên mặt người nữa hay không?”

Bùi Viện đột nhiên im bật không thốt ra được âm thanh nào, ả há miệng do dự trong thoáng chốc.

Đối diện, Mạnh Phù Dao thần nhiên ngông cuồng cười. Đáy mắt ngập tràn tự tin, bàn tay giơ lên, ngón út hơi vênh lên, ba ngón giữa xoè đều. Chiêu thức mở đầu này hết sức kì lạ, Bùi Viện chưa từng thấy qua thế tay kiểu này. Cộng thêm thái độ thần nhiên không sợ chết của Mạnh Phù Dao, một câu “Người đâu!” cứ đặt ở đầu miệng, uốn lưỡi mấy lần cũng không thốt ra được.

Mạnh Phù Dao trước sau vẫn luôn cười, nụ cười rạng rỡ dưới ánh mặt trời, thuần khiết như gấm tuyết thượng phẩm nước Tuyền Cơ, nhẹ nhàng như mây bông bành trôi theo gió.

Nhưng không ai biết, giữa các khe hở ngón tay nàng lăm lăm mồ hôi.

Tâm tính Bùi Viện vốn ác độc, cho dù ả nhất thời tin rằng nàng không phải hung thủ, nhưng chắc chắn ả vẫn sẽ nghĩ cách bắt giam nàng. Với tâm tính biến thái hiện tại của ả, ắt hẳn ả cũng sẽ tặng cho nàng một dấu gạch chéo.

Chỉ có thể giả vờ liều mạng, gửi gắm hy vọng vào tính đa nghi cẩn thận của ả.

Ánh mắt Bùi Viện cũng không bỏ qua chút biểu hiện nho nhỏ nào trên khuôn mặt của Mạnh Phù Dao, tầm mắt ả khê dờ, cuối cùng gót chân cũng khê nhích.

Ả lui về sau một bước.

Mạnh Phù Dao đứng vững như bàn thạch, kiểm chế kích động muốn chạy bay đi khi nhìn thấy Bùi Viện lui về phía sau.

Bùi Viện nhìn chằm chằm chưởng pháp mở đầu Phá Cửu Tiêu vô cùng ảo diệu kia, ánh mắt dao động, lại lui, lui nữa.

Dần dần ra khỏi phạm vi hai người có thể uy hiếp lẫn nhau.

Mạnh Phù Dao thâm thở phào, thoải mái cử động tay chân, y phục sau lưng nàng dính chặt vào người do mồ hôi đổ, khiến lưng nàng ngứa ngứa.

Bùi Viện lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Người nói cho ta biết người làm hại ta là ai, ta thề cuộc đời này không đụng đến người. Nếu không, hôm nay dù ta có liều mạng bị thương, cũng sẽ không để người toàn mạng thoát khỏi nơi này.”

Mạnh Phù Dao chớp mắt vài cái, “Thật không?”

“Dĩ nhiên.” Bùi Viện ngạo nghễ nói, “Lời nói của bốn Quận chúa không phải là lời nói suông.”

“Người thề đi.” Mạnh Phù Dao cười, “Nếu như người đổi ý, dấu gạch chéo trên mặt người sẽ mọc thêm nhánh, toàn thân người đều bị gạch vòng vòng chéo chéo, cả nhà người ai cũng bị gạch vòng vòng chéo chéo.”

“Người...” Bùi Viện tức giận đến bật ngửa, cắn răng thật lâu, vậy mà lại thật sự thề theo, Mạnh Phù Dao nghe thấy câu “Cả nhà ta ai cũng bị gạch vòng vòng chéo chéo...” kia thì trong bụng liền cười điên cuồng, nhưng lại cố bầy vẽ mặt cung kính nói: “Nè, ta nói cho người biết, người không được nói là ta nói đó nhe, quả thật đó không phải là người, ta cũng không muốn đắc tội với hần.”

“Ai?” câu hỏi thốt ra từ kẽ răng ken két như sắp toé lửa của Bùi Viện.

“Người này họ Nguyên, tên Bảo.” Mạnh Phù Dao đáp rất nghiêm túc.

Nguyên Bảo đại nhân ở nơi xa nào đó bồng hất hơi.

“Nguyên Bảo?” Bùi Viện cau mày lặp lại, nói thật khê, “Cái tên này...”

“Ẩn sĩ sơn dã, tên chỉ là danh hiệu, ta nghe nói là cao thủ thế ngoại do Vân gia - kẻ thù của Bùi gia mời đến, người bình thường chưa ai nghe qua tên này.” Mạnh Phù Dao mỉm cười, Nguyên Bảo à Nguyên Bảo, ai bảo mi bắt nạt ta? Mặc dù ta vu oan cho mi, nhưng mi quả thật đâu phải là người, dù sao thì thương tích của Bùi Viện quả thật mi cũng có phần mà.

Bùi Viện nghe nàng giải thích, cũng dần tin, ánh mắt nham hiểm nói: “Mặc kệ hần là thế ngoại cao nhân gì, thù này không trả thì không làm người!”

Ả có chút không cam lòng nhìn Mạnh Phù Dao, nhớ đến Yến Kinh Trần vẫn chưa biết dung mạo ả đã bị huỷ, nhưng tâm trạng hần khi ở bên ả vẫn không tập trung như cũ, khoảnh khắc này ả thâm sinh hận. Đáng tiếc võ công cô gái này cao hơn mình, Yến Kinh Trần lại đang ở gần đây, ả lại không nắm chắc một chiêu là giết được, nếu không...

Ý niệm trong đầu ả vẫn còn đương xoay chuyển, một dáng người theo gió lướt đến từ phía đằng xa, tiếng quát khê vừa cứng như sắt đá vừa mang theo chút giận dỗi vang lên:

“Mạnh Phù Dao! Nàng dám trốn! Xem ra ta không nên chỉ khoá chân khí của nàng, mà còn nên đánh gãy chân nàng!”

30. Chương 30: Vô Cùng Căng Thẳng

Typer : Rit Nguyen

Thanh âm truyền đến, Bùi Viện biến sắc, Mạnh Phù Dao thầm kêu không xong.

Tên Chiến Bắc Dã đáng ghét này, sao lại xuất hiện vào lúc này chứ? Câu nói của hắn đã phá nát âm mưu mà nàng đã khổ tâm toan tính từ nãy giờ.

Mạnh Phù Dao không kịp suy nghĩ, lập tức nhấc chân chạy trốn.

Đáng tiếc, Bùi Viện phản ứng cũng không tồi, khi thanh âm của Chiến Bắc Dã truyền đến tai, trong mắt ả liền chất bùng lên ngọn lửa tràn ngập sát khí, ả duỗi tay ra, trên mười đầu ngón tay ả bắn ra mười cây chủy thủ, xé gió bay đến, cắm phập vào hai vai Mạnh Phù Dao.

Cùng lúc đó ả quát lên: “Người dám gạt ta! Người đâu!”

Vừa quát lên, bóng dáng của ả đã biến thành một cơn gió lốc màu đỏ, hoa lá trên cây bị kinh phong của ả cuốn theo, bay tán loạn trên không, rồi lại cuộn tròn, nhảy mất tiếp theo tất cả đều hoá thành bột phấn màu tím, màu cam rồi từ từ rơi xuống.

Mười thanh sắt dài bén nhọn cắm thật sâu vào vai Mạnh Phù Dao, máu tươi tung tóe. Ánh mắt Bùi Viện loé sáng sự hung ác, bàn tay dùng sức kéo thân thể Mạnh Phù Dao về phía sau, cố ý mượn lực và tư thế này để xé nát lưng nàng.

Mạnh Phù Dao lặng thinh không lên tiếng, cúi thấp thân mình xuống, hai chân quỳ trên đất trượt về phía trước khoảng ba thước, nhổ bật mười ngón tay sắt trên vai mình ra.

Bùi Viện sao chịu bỏ qua, ả tiến lên một bước, hai tay chụp xuống đỉnh đầu nàng, phía sau chột có tiếng gầm vang như sét đánh bên tai: “Buông ra!”

Một bóng người đen đỏ đan xen như gió cuộn lao đến, nhanh đến nỗi khiến người khác không kịp nhìn thấy gì. Người còn chưa tới thì ánh vàng trong tay hắn đã loé sáng, trường kiếm xé gió giương lên, đỡ sát chiêu của Bùi Viện vô cùng chính xác.

Bùi Viện bị kinh khí kia chấn động đến ngã lộn nhào, rơi ngoài ba trượng, nụ cười lạnh lẽo trên môi tắt hẳn.

Tất cả thị vệ đều xông lên, tuốt đao khỏi vỏ, tên thẳng cung cong, đầu mũi tên đen xì lạnh lẽo, nhắm ngay Chiến Bắc Dã.

Bùi Viện quát lên the thé: “Người này xông vào cung mưu sát! Bắt giữ cho ta!”

Chiến Bắc Dã đứng yên tại chỗ, áo bào đen cuộn cuộn, góc áo đỏ thẫm như ngọn lửa dấy lên cao, sát khí quanh thân như lưỡi đao tuốt ra khỏi vỏ, sáng rực bức người. Nhưng điều này cũng không đáng sợ bằng gương mặt tức giận kinh người của hắn đương lúc này. Đôi mắt thâm sâu tối tăm như đáy biển đen ngòm sắp dâng trào sóng dữ, mang theo ngọn lửa bùng bùng soi thẳng đến ả áo đỏ Bùi Viện ngang ngược kia.

“Ai dám động đến ta!”

Thanh âm chứa đựng khí lực mạnh mẽ, khiến hoa rơi lá tả, lá xanh lìa cành. Các thị vệ xung phong trước đều bủn rủn người, công lực yếu đi, cánh tay mềm oặt, cung tên và vũ khí đều rơi xuống đất vang thành tiếng.

Sắc mặt Bùi Viện chợt biến đổi, lúc này ả mới định thần lại, quan sát Chiến Bắc Dã. Khí phách và cách ăn vận của đối phương hiển hiện rõ ràng người này có thân phận không thấp. ả nghĩ đến các khách mời ở địa yển sinh thần Hoàng để hôm nay, không khỏi thầm nhủu mảy, gờ tay bảo thị vệ dừng lại hành động.

Lúc này ả đã nảy sinh ý định thối lui, nhưng Chiến Bắc Dã đâu chịu bỏ qua. Hắn đợi Mạnh Phù Dao ở ngoài Tịnh phòng thật lâu, dần dần phát giác có gì đó không đúng. Mặc kệ cung nữ ngăn cản, hắn đá bay cánh cửa Tịnh phòng nữ, vừa nhìn thấy cung nữ giả trang nàng hoảng sợ nhảy lên khỏi cái bô, liền biết mình đã bị nha đầu kia đánh lừa rồi. Hắn lập tức nén giận đi tìm nàng, hắn cũng không nắm rõ đường đi trong cung. Hôm nay bố phòng Hoàng cung Thái Uyên dường như cũng hơi dị thường, đi lung tung một mạch đến khi nhìn thấy nàng, hắn còn chưa kịp vui mừng chạy đến bắt nàng thì đã thấy có người ra tay sát hại nàng.

Cơn giận này của Chiến Bắc Dã không phải chuyện đùa, thậm chí hắn cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận như vậy. Nhìn thấy máu tươi tung toé trên vai Mạnh Phù Dao, hắn nhất thời cảm thấy trái tim mình như bị dòng máu nóng kia làm bỏng.

Cô gái ta bắt, ta còn chưa bắt nạt, đến phiên người sao?

Chiến Bắc Dã giương kiếm tiến lên phía trước, hôm nay hắn tiến cung không tiện mang theo Vi Đà Chử của hắn, nhưng sát khí từ thanh kiếm trong tay hắn múa vờn hừng hực lan toả, chẳng hề suy giảm. Trường kiếm vừa nhắc lên đã nhắm thẳng đến hai mắt Bùi Viện, Chiến Bắc Dã lạnh lùng nói: “Người thiếu ta mười lỗi!”

Bùi Viện ngớ ra một chút mới kịp hiểu ra hắn nói là mười cái lỗi trên vai Mạnh Phù Dao mà khi này ả đã cầm mười chủy thủ vào, ả cười khẩy nói: “Vậy thì sao? Có bản lĩnh thì người đến khoét đi.”

Khoẻ miệng Chiến Bắc Dã nhếch lên, nói: “Dĩ nhiên!”

Tay hắn vừa nhắc, thanh trường kiếm mỏng vút bay xoẹt một tiếng, một đường viên sáng óng ánh sắc vàng xé gió phóng đến. Bùi Viện chỉ cảm thấy trước mắt chói lòà, có thứ gì đó lao nhanh về phía mình mà ả không thể thấy được. Còn chưa kịp giơ tay lên bắt, đột nhiên trước mắt tối sầm, trên mặt chợt buốt lạnh. ả hươ tay lên chụp vội theo bản năng, một mảnh vải mỏng manh nằm trong lòng bàn tay, mềm mại lạnh băng.

Nhưng trên mặt ả không có cảm giác đau đớn, chỉ có cảm giác gió rét đập vào mặt. Bùi Viện xiết chặt nắm tay, lòng biết không ổn, cúi đầu nhìn xuống, trong lòng bàn tay có một miếng gấm tròn màu đỏ, đúng là một mảnh của tấm khăn che mặt ả.

Bùi Viện giật mình đưa tay sờ lên mặt, sóng mắt vừa chuyển liền nhìn thấy thị vệ bốn phía đột nhiên lộ ra vẻ mặt kinh hãi, ả biết khăn che mặt mình đã bị khoét thành một lỗ rồi, gương mặt theo của mình đã bị lộ ra.

Bùi Viện nhìn thấy phía trước tối sầm, suýt nữa phun ra một ngụm máu.

Sau khi bị huỷ dung, ả luôn mang khăn che mặt, nói dối với bên ngoài là bị sỏi nên không thể tiếp xúc với ánh sáng và gió, chưa ai nhìn thấy được gương mặt bị huỷ dung này của ả. ả vẫn gửi gắm hy vọng vào Tông Việt - Vị thánh y nổi tiếng khắp thiên hạ, người thừa kế tài nghệ của nhân vật truyền kỳ Y Tiên Cốc Nhất Diệt, y thuật thần thông, có địa vị vô cùng cao quý ở Năm châu Đại lục này,

Bùi gia mất rất nhiều công sức mới mời được Tông Việt, trông cậy vào tay nghề vị thánh y này trị lành mặt theo cho ả, sau này sẽ khôi phục lại dung nhan tuyệt sắc ngày xưa.

Hôm nay, tên đàn ông lỗ mãng này lại dùng kiếm khoét một lỗ trên khăn che mặt ả, để lộ dung mạo mà ả khổ tâm che giấu với mọi người.

Cái lỗ này như khoét vào lòng, đâm vào vết thương cũ còn chưa lành khiến ả đau đớn máu chảy đầm đìa. Bị thương cảm hận và tức giận như muốn nhấn chìm Bùi Viện, ả thét lên chói tai, ngay cả âm điệu giọng nói cũng thay đổi, như dây thép đứt đoạn văng tứ tán, đâm rách không gian yên tĩnh đến nghẹt thở kinh sợ này.

“Giết hắn đi! Giết hắn đi!”

Chiến Bắc Dã giơ ngang trường kiếm, cười to: “Lỗ tiếp theo, đâm vào cái miệng chỉ biết la lối của người.”

“Bắn cho ta!” Bùi Viện lùi về sau ba bước, đứng giữa đám thị vệ, phất tay áo đỏ, thị vệ hàng trước rầm rầm xông lên, quỳ gối căng cung, vạn mũi tên thẳng hướng đến tim Chiến Bắc Dã.

Dây cung bị kéo căng ken kết trong không khí yên tĩnh, lòng người khiếp đảm, giống như tử thần đang mỉm cười âm u lạnh lẽo chờ đón một bữa thịnh yến máu tươi.

Chiến Bắc Dã nâng kiếm, ngửa đầu cười khẩy, chẳng buồn nhìn đến trận mưa tên tàn khốc trước mặt.

Chỉ cần chạm tay vào, tên sẽ được bắn ra.

“Bắn!”

31. Chương 31: Rút Kiếm Uy Hiếp

Typewriter : Yumme Nguyen

“Chậm đã!”

Tiếng quát vang lên, hai nam nhân từ phía đằng xa bước đến thật nhanh. Người đi trước có thân hình cao lớn, mặc trang phục thống lĩnh Cẩm Vệ quân. Người còn lại mắt sâu mày rậm, mặc cẩm bào hoa mỹ.

Bùi Viện nhìn thấy người đi sau là cha chồng tương lai của mình – Đô úy Yến Liệt – thì mặt biến sắc, vội vàng xé một đoạn ống tay áo che mặt lại.

Tiếng quát vừa rồi là của người đi trước, gã vội vàng chạy đến, cau mày quát lên: “Rút lui hết! Muốn làm càn sao!”

Các thị vệ nghe thủ lĩnh ra lệnh đều ngấp ngừng thu hồi vũ khí. Hai hàng chân mày Bùi Viện nhíu chặt, chậm rãi quay người lại, uy nghiêm nói: “Thiết đại thống lĩnh, người trách ta càn quấy sao?”

“Không dám!” Thiết Thương Mạc – Phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân khom người đứng mực, tiếng nói sang sảng, “Quận chúa ra lệnh, không dám không tuân. Nhưng mà, vị này thuộc hạ không động được, xin Quận chúa thương cho tính mạng này của ta mà thu bớt cơn giận.”

“Hắn?” Bùi Viện xoay người, tà ác liếc nhìn Chiến Bắc Dã, khóe miệng nhếch lên, mỉa mai cười “Hắn là cái thứ gì?”

Thiết Thương Mạc hơi cúi đầu, khẽ cau mày, giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ: “Quận chúa, đây là Liệt Vương điện hạ nước Thiên Sát, cô thất lễ rồi.”

“Người...” Bùi Viện bị hắn chặn nghẹn họng, lòng đầy tức giận nhưng lại do dự. Người này là người ngay thẳng, hơn nữa là đệ nhất cao thủ Hoàng cung Thái Uyên, đắc tội hắn rất khó lùi.

Thoáng chốc nhìn thấy Yến Liệt đã đến gần, đây là cha chồng tương lai của ả, Bùi Viện không muốn ông ta nhìn thấy thái độ giận dữ tùy tiện của mình, ả trừng mắt Thiết Thương Mạc một cái, bước đến hành lễ với Yến Liệt.

Ánh mắt Yến Liệt lướt qua khuôn mặt đang che kín của ả, sau đó liền dời tầm mắt qua nơi khác, đứng im vuốt râu mỉm cười, nhận lễ của Bùi Viện. Bùi viện đứng thẳng người lên, ả xưa nay luôn cao ngạo, nhưng hôm nay lại tình nguyện hành lễ với người có địa vị thấp hơn mình, hơn thế còn rất vui vẻ mỉm cười. Lão gia tử Yến Liệt gia nhận lễ của ả, chẳng phải là đã thừa nhận ả là con dâu mình, ván đã đóng thuyền rồi sao?

Yến Liệt chăm chú nhìn ả, ôn tồn cười nói “Quận chúa, hôm nay là thánh thọ bệ hạ, chớ để việc vớ vẩn này chi phối, làm lỡ việc lớn thì không đáng đâu.”

Ông ta thản nhiên nói, nhưng nụ cười trên mặt chứa đầy thâm ý, nhấn mạnh hai chữ “việc lớn”.

Bùi Viện nghe thấy thì tim giật thót, lúc này mới nhớ đến mục đích hôm nay đến đây của mình. ả nhăn mặt cau mày, có chút ảo não tại sao mình vừa nhìn thấy Mạnh Phù Dao thì liền quên mất việc chính. Giờ phút này mới nhớ ra hình như từ nãy giờ vẫn không thấy Mạnh Phù Dao lên tiếng?

Hình như mới vừa rồi, Mạnh Phù Dao đã ngã lặn xuống bậc thềm nơi bụi hoa, từ đó đến giờ thì im hơi lặng tiếng. Khi đó ả bận đương đầu với Chiến Bắc Dã, rồi đầu khẩu với Thiết Thương Mạc một hồi, quên mất Mạnh Phù Dao kia.

Lúc này Chiến Bắc Dã cũng nhớ đến Mạnh Phù Dao, hần hừ lạnh, lần theo vết máu khi nãy Mạnh Phù Dao lặn xuống, vòng qua bụi hoa, mảy rậm đột nhiên nhú lại.

Sau bụi hoa vẫn còn vết máu loang lổ, nhưng bóng dáng Mạnh Phù Dao thì chẳng thấy đâu.

Phía sau chợt vang lên tiếng hừ lạnh, Bùi Viện lao đến như một cơn gió lốc, nhìn không thấy Mạnh Phù Dao đâu thì sắc mặt hết sức khó coi, cắn hận nói: “Có ta ở đây, người trốn không xa được đâu!”

Chiến Bắc Dã đột ngột xoay người, động tác hần cực mạnh, ống tay áo vung lên đánh bốp lên mặt Bùi Viện. Bùi Viện chỉ cảm thấy trên mặt như bị một thiết bản vỗ vào, đau đến tối tăm mặt mũi, lại nghe thấy giọng nói Chiến Bắc Dã lạnh lẽo như băng: “Ta cảnh cáo ngươi, còn chín lỗ nữa, bốn vương gặp lần nào thì đòi lần đó. Ngươi còn dám động đến một đầu ngón tay của nàng, ta sẽ đâm toàn thân ngươi một trăm lỗ. Bốn vương không giết phụ nữ, nhưng có thể phá lệ vì ngươi.”

Hần phẩy tay áo, lạnh lùng nói tiếp “bây giờ bốn vương không rảnh dong dài với ngươi, nợ này ghi lại!”

Bùi Viện ôm mặt ngẩng đầu lên, vừa muốn trả đũa, Chiến Bắc Dã lại phẩy tay áo khiến một luồng gió mạnh ập đến, đánh bốp vào má phải của ả, mạnh đến nỗi khiến thân hình ả đảo đảo, người Chiến Bắc Dã vừa động đã mất hút nơi xa tít rồi.

“Này, này, này...”

“Huynh nhẹ chút, nhẹ chút...”

“Eo ơi... Huynh cứu người hay giết người hả?”

Tiếng lầm bầm không ngừng văng vẳng trong bóng tối, dường như có hai đôi mắt sáng như sao lấp lánh trong bóng tối, trong đó có một đôi mắt là kẻ xui xẻo Mạnh Phù Dao.

Mới vừa rồi nàng lặn xuống bậc thềm trốn vào bụi hoa, còn chưa kịp bò dậy thì đột nhiên bị một đôi tay cứng như sắt lôi kéo. Ngay sau đó cả người liền rơi xuống một cái giếng tối đen.

Mạnh Phù Dao kinh hãi lập tức định phản kháng, nhưng đối phương đã đưa tay lên che miệng của nàng, lắc đầu ý bảo nàng không được la ầm lên. Lòng bàn tay y hơi thô ráp, rõ ràng là tay của nam tử luyện võ. Hơi lạnh trong lòng bay có mùi hương trầm thoang thoảng à chỉ nam nhân quý tộc mới dùng. Mạnh Phù Dao ra hiệu bằng ánh mắt, ý bảo với đối phương mình sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, y mới buông tay ra. Nàng nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra nơi này là một gian mật thất, đoán chừng trước đây nơi này có lẽ là một cái giếng khô, nối liền với một mật đạo nào đó. Sau đó người ta trồng hoa ở trên để che giấu nó, khi nàng lặn vào bụi hoa, người này đang núp trong giếng, thuận tay liền lôi nàng xuống.

Cảm giác được đối phương không có địch ý, nàng thở phào nhẹ nhõm. Chàng trai này đột nhiên xoay vai nàng lại, xé roet ống tay áo mình, vừa nhanh nhạy thành thạo vừa mạnh bạo, trong nháy mắt đã băng bó xong vết thương trên vai nàng.

Mạnh Phù Dao bất ngờ không kịp chống đỡ, đau đến la ó kêu gào, nhưng chỉ trong tích tắc chàng trai kia đã buông tay ra, im lặng xoay mặt về hướng khác.

Bóng lưng của y gầy gò thẳng tắp như một cây ngọc chìm trong bóng tối, thấy Mạnh Phù Dao đã yên lặng trở lại, y bước đến trước vài bước, chút ánh sáng nhàn nhạt từ trên cao rọi xuống, phác họa nên dáng hình của y, vai rộng eo thon, đương độ tuổi thiếu niên.

Mạnh Phù Dao nhìn chằm chằm bóng lưng kia, cảm thấy hơi quen mắt.

Nàng ngẩng đầu nhú mày nhìn khắp xung quang, không hiểu sao từ trước đến nay nàng luôn không thích không gian tù túng, trực giác luôn bảo nàng hãy mau trốn đi.

Chàng trai lại đột nhiên quay đầu lại, hiển hiện một gương mặt vô cùng sáng sủa dù sắc mặt có hơi tái nhợt, vừa nhìn thấy liền khiến người ta nhớ đến sông băng núi tuyết ở Khung Thương nơi cực Bắc xa xôi. Ánh

mắt này đen nhánh lạnh lùng, xa xăm sâu thẳm như vực sâu vạn trượng. Trong đôi mắt đen nhánh và lạnh lùng cực độ này, lấp lánh ánh sáng như sao đêm nhấp nháy.

Mạnh Phù Dao đột nhiên hít vào một hơi thật sâu.

Đôi mắt này... Nàng từng thấy!

Tại kiếm phái Huyền Nguyên, ngay hôm sau khi Yến Kinh Trần và nàng chia tay, lúc nàng trở về Huyền Nguyên sơn trang giờ kiếm khiêu chiến với thiếu niên áo đen. Một cái xoay đầu khiến lòng người xáo trộn, một ngọn lửa bất diệt trong đôi mắt âm u, hiện lên nơi đáy mắt nàng.

Nàng vẫn còn nhớ.

Không ngờ hôm nay nàng và hắn lại gặp nhau ở trong một mật đạo, tại Hoàng cung Thái Uyên này.

Chàng trai nhìn Mạnh Phù Dao, đột nhiên nói: “Mới vừa rồi ta cứu mạng cô, bây giờ cô phải giúp ta lại một việc.”

Giọng hắn trong veo mà lạnh lùng, tựa như những miếng băng mỏng tròn sông băng va chạm với nhau, lạnh lẽo trôi xa ngàn dặm.

“Hả?” Mạnh Phù Dao mở to mắt, đạo lý gì đây? Nàng đâu có cần hắn cứu mạng đâu? Chiến Bắc Dã căn bản sẽ không đứng im nhìn nàng bị người ta giết chết, là nàng xui xẻo bị hắn lôi xuống cái giếng tối om này, kết quả biến thành nàng thiếu hắn ơn cứu mạng sao?

Hắn lén la lén lút trốn ở chỗ này, vẻ mặt nghiêm trọng yêu cầu nàng hỗ trợ, chắc chắn là việc lớn mất đầu rồi. Mạnh Phù Dao nàng đâu phải kẻ ngu, thích làm vật hy sinh đâu.

Chàng trai mím chặt môi, quan sát vẻ mặt nàng, không nói hai lời liền rút kiếm, trường kiếm vừa lóe sáng đã kề ngay trên cổ nàng.

Kiếm phong sắc bén lạnh lùng, ánh kiếm sáng như nước hồ thu, sát khí trên thân kiếm lan tỏa như kim châm tản ra bốn phía, khiến hai mắt Mạnh Phù Dao híp lại.

“Ta không xin xỏ, cũng không thích nói lần thứ hai, không đi, ta giết cô!”

32. Chương 32: Trước Lúc Cung Biến

Typer : Yumme Nguyen

Mạnh Phù Dao cúi đầu, nhìn trường kiếm lấp lánh hàn quang trên cổ, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của thiếu niên trước mặt một hồi lâu rồi bật cười.

“Đồng chí, bạo lực không giải quyết được vấn đề, nhất là khi huynh chẳng còn chút sức lực nào để thi triển bạo lực.”

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy mũi kiếm ra. Thanh kiếm kia vốn vững chắc như bàn thạch vậy mà thật sự bị nàng đẩy ra nhẹ nhàng. Kiếm quang lay động trong thoáng chốc, thiếu niên bỗng nhiên té xuống.

Mạnh Phù Dao chẳng hề bất ngờ, đưa tay lên đỡ lấy người y.

“Ôi!” Nàng than thở “Rõ ràng là bị thương nặng, còn bày vẽ làm gì chứ?”

Mượn chút ánh sáng mỏng manh trên thân kiếm, nàng quan sát thiếu niên này. Hai mắt y nhắm nghiền, đầu mày cau chặt lại, sắc mặt nhợt nhạt đến trong suốt, trán lấm tấm mồ hôi dính ướt tóc mai, làm tôn thêm khuôn mặt trắng như tuyết của y.

Mạnh Phù Dao lắc đầu, không chút e dè đưa tay vạch áo y ra, quả nhiên thấy trên ngực y có một vết thương được băng bó qua loa. Nàng cau mày tháo tấm vải ấy ra, lập tức một mùi máu tanh nồng nặc xông vào mũi, đập vào mắt nàng là một vết thương rất dữ tợn, máu thịt lẫn lộn, dường như là do một thanh đao to

đùng sắc bén tạo nên. Vết thương lại có màu xanh lam, cho biết là nhiễm độc, gần vết thương còn có một vết xước như bị khói xông lửa đốt, tuy không nặng, nhưng vừa nhìn thấy thì ánh mắt Mạnh Phù Dao liền tối lại.

Súng lửa.

Nàng nhớ Nguyên Chiêu Hủ đã từng nói, cả Thái Uyên chỉ có một đội súng lửa, đây là vũ khí tiên tiến nhất Năm châu Đại lục hiện hay, đội súng lửa này do Hoàng thái tử Tề Viên Kinh nắm giữ trong tay, chỉ huy đội súng lửa là thân tín của Thái tử. Hôm nay thiếu niên này rõ ràng có địch ý với hai nhà Yến – Bùi dưới trướng Tề Tầm Ý, thì hẳn là người của Thái tử rồi. Tại sao lại bị đội súng lửa của Thái tử đã thương?

Nhưng mà bây giờ không phải là thời điểm để nàng thắc mắc, Mạnh Phù Dao mím môi, lấy ra một cái bình nhỏ từ trong ống tay áo, luyên tiết nhìn nó, cẩn thận đổ ra một viên thuốc màu tím, dút vào miệng thiếu niên.

Nàng dút xong thuốc, càng nghĩ càng không cam lòng, vỗ bộp vào mặt thiếu niên làm cho viên thuốc kia tuột xuống cổ họng hắn. Sức mạnh của cú vỗ đó thật vượt quá mức cần thiết.

Không còn cách nào khác, thật đau lòng mà, viên thuốc trong bình là cứu Chuyển Hoàn Hồn Đan do lão đạo sĩ thổi cho nàng. Lão đạo sĩ thổi khoắc lác nói rằng, viên thuốc này có thể làm xương cốt da thịt đã chết tái sinh. Hôm nay thật sự rất đau lòng khi phải tặng cho cái tên mà ngay cả bạn cũng chẳng phải này.

Uống thuốc xong, không lâu sau hô hấp của thiếu niên trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Mạnh Phù Dao bắt mạch cho y, tuy không thể giải hết độc, nhưng có thể giữ lại được tính mạng của y. Nàng lập tức đứng dậy, tìm lối ra khắp nơi, chuẩn bị rời đi.

Nàng gõ gõ đập đập khắp bốn vách tường, “Kính quan” (*) này được thiết kế giống như một trận pháp dựa theo nguyên lý khúc xạ ánh sáng (**). Nàng gõ một hồi, âm thanh đột nhiên biến đổi, không còn nặng nề nữa mà trở nên trong trẻo nhẹ nhàng hơn. Lòng nàng liền dậy lên vui mừng, đang tính đẩy ra thì chợt nghe phía sau có người nói “Nếu như cô muốn bị biến thành con nhím, thì cô đẩy đi.”

(*) Kính quan: Phòng kín có vách bằng kiếng (Kính = gương, kiếng)

(**) Khúc xạ ánh sáng: Hiện tượng khúc xạ ánh sáng là khi ánh sáng truyền qua mặt phân cách giữa hai môi trường trong suốt thì tia sáng bị gãy khúc (đổi hướng đột ngột) ở mặt phân cách của hai môi trường. (Định nghĩa khúc xạ ánh sáng)

Mạnh Phù Dao xoay người, nhìn thiếu niên khẽ nhòm dấy dưới đất, nhướn mày nói: “Huynh đối đãi với ân nhân cứu mạng nhìn như vậy sao?”

Thiếu niên đang rũ mắt điều tức, nghe Mạnh Phù Dao nói thế y liền ngẩng đầu, trong tròng mắt chợt lóe ánh sáng nhạt. Mắt y thật sâu và đẹp, giống như nhìn thấy trăng sáng và vô số ánh đèn của những thuyền chài, từ từ hiện ra trong màn sương mù dày đặc trên biển xanh mênh mông.

Về mặt thiếu niên này nói thật lòng đến cùng thì chỉ xem là thanh tú dễ coi, nhưng đôi mắt y lại quá đẹp đến mức khiến người ta kinh ngạc. Nhìn đôi mắt trong veo mà lạnh lùng này cảm giác như đang lọt giữ khóm hoa xinh lúc hoàng hôn, ngắm những ngọn đèn vàng đang bồng bềnh trôi theo dòng sông dài lạnh lẽo, như có gan dạ ắt sẽ gạt được bình an.

Nàng nhìn đến thất thần, thiếu niên này liền thần nhiên đáp “Nếu có thể, ta hy vọng đao của ta lại gác lên cổ cô lần nữa.”

Mạnh Phù Dao không nhịn được cười to, vừa cười vừa lắc đầu, một hồi lâu mới nói, “Được rồi, huynh nói đi, muốn ta làm gì?”

“Hôm nay Tề Tầm Ý đưa đoàn hát tạp kỹ tiến cung biểu diễn, giờ Dậu sẽ trình diễn tại yến tiệc chúc thọ Hoàng đế Thái Uyên ở Càn An Cung. Đến lúc đó sẽ ám sát Thái Tử tại yến tiệc, ép lão Hoàng đến thoái vị. Cùng lúc đó, nanh vuốt Yến gia và Bùi gia của hắn cũng sẽ ra tay. Yến gia mượn cơ hội mở tiệc chiêu đãi sứ thần ngoại quốc, điều động thị vệ trong cung canh phòng. Bùi gia sẽ chỉ huy năm vạn Kinh quân tấn công Hoàng cung. Ta muốn tranh thủ báo tin cho Hoàng thái tử từ trước lúc Tề Tầm Ý phát động tấn công.”

“Từ đâu huynh biết những tin tức tuyệt mật này?” Mạnh Phù Dao tò mò nhìn hắn.

“Có người nói cho ta biết.” Y nói xong liền mím chặt môi, dáng vẻ chẳng có ý định nói thêm gì nữa.

Mạnh Phù Dao ngửa đầu suy nghĩ, vô cùng dứt khoát nói: “Được.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt có chút ngạc nhiên của thiếu niên, nàng chẳng hề sợ hãi mà mỉm cười, mang theo chút đắc ý của tiểu nhân: “Ôi, Bùi gia phải không, ta cũng muốn làm thử những chuyện khiến Bùi Viện khó chịu. Huống chi nếu cung sắp biến thì chắc chắn lúc này sẽ không trốn thoát được, không bằng thừa nước đục thả câu để thoát thân.”

Thiếu niên khẽ cau mày, trêu nặng tâm sự, “Lúc ta chạy đến Tín Cung báo tin cho gia chủ, muốn gia chủ báo lại cho Thái tử, không ngờ lại gặp phải đội súng lửa của Thái tử ngoài Nghi môn (*). Lúc đó ta vẫn chưa biết bọn họ phản bội Thái tử, nếu không...”

(*) Nghi môn là cửa chính thứ hai.

“Nếu không huynh sẽ không bị thương, buộc phải ẩn núp ở chỗ này, lại còn bắt ta trợ giúp?” Mạnh Phù Dao liếc hẳn, “Huynh là người Vân gia?”

“Vân Ngẩn, nghĩa là Vân gia.” Y trả lời ngắn gọn.

Mạnh Phù Dao khẽ đảo mắt một vòng, nghĩ đến chuyện Vân gia và Bùi gia trở mặt với nhau, một phần rất lớn là do chuyện tốt mà nàng với Nguyên Chiêu Hủ đã làm ra. Nàng không khỏi có chút chột dạ, vội vàng xoay chuyển đề tài.

“Tề Tầm Ý thật bản lĩnh.” Mạnh Phù Dao phỉ bụ trên tấm bản đồ trong tay, xác định phương hướng và vị trí cung cấm mà Vân Ngẩn đưa cho nàng, “Không phải hẳn là Hoàng tử không nắm binh quyền sao? Lực lượng dùng để xoay chuyển thế cục ở đâu ra?”

“Ta cũng không biết.” Trong ánh mắt Vân Ngẩn có vẻ suy tư, “Ta hoài nghi sau lưng Tề Tầm Ý có người tương trợ.”

“Ai?”

Vân Ngẩn lại suy tư thêm một hồi, thật lâu sau mới từ từ đáp rất nghiêm túc:

“Trưởng Tôn Vô Cực.”

33. Chương 33: Trước Lúc Cung Biến (2)

Typo: BTCĐ

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, khẽ nhíu mày “Hẳn là Thái tử của một nước khác mà, sao lại quản chuyện của Thái Uyên?”

“Hai năm qua, Hiên Viên quốc huấn luyện binh mã, ý đồ mở rộng cương thổ.” Vân Ngẩn lạnh nhạt nói tiếp: “Nhưng nước Thiên Sát bên cạnh có Chiến Bắc Dã, do tướng Hiên Viên từng bại dưới tay hắn nên nay không dám động đến nữa, mục tiêu kế tiếp của Hiên Viên rất có thể là nước Vô Cực. Mà hai nước Thái Uyên và Vô Cực cùng có chung đường biên giới. Nên muốn tập kích nước Vô Cực, phải mượn đường từ Thái Uyên đánh sang. Hiên nay, Hoàng thái tử phi của Thái Uyên là công chúa nước Hiên Viên, cho nên Trưởng Tôn Vô Cực tất nhiên kỳ vọng Thái Uyên thay đổi Thái tử kế vị.”

“Thay đổi Thái tử thì đã tâm đánh chiến Vô Cực sẽ mất sao?” Mạnh Phù Dao bĩu môi, “Ai cũng nói Trưởng Tôn Vô Cực thông minh như Thiên tiên, bây giờ xem ra cũng chỉ có thể thôi.”

“Trưởng Tôn Vô Cực không đơn giản như cô nghĩ vậy đâu.” Vân Ngẩn lắc đầu, “Nếu đúng là hẳn, hẳn nhất định còn có tính toán khác nữa.”

“huynh nói người này như Thần vậy.” Ánh mắt Mạnh Phù Dao lấp lánh, đột nhiên hỏi “Hình dạng hẳn ra trông thế nào? Có điểm gì đặc biệt?”

Vân Ngán lắc đầu: “Không biết, nghe nói rất ít khi gặp người khác với gương mặt thật.”

Mạnh Phù Dao ồ lên, lắc lắc đầu, đứng lên nói “Đi thôi.”

Ánh nắng từ bên ngoài truyền vào, hắt lên mặt kính, rồi tụ lại thành một chùm sáng trắng rọi vào mặt tường rỗng ruột. Trên tường dần dần hiện ra hoa văn phù điêu, Mạnh Phù Dao bước tới, dùng ngón tay vẽ một vòng theo đường viền của hoa văn ấy.

Mặt tường truyền đến tiếng vang ken két, một cánh cửa ngăm từ từ mở ra.

Khi cánh cửa mở ra, không thấy mũi tên nào bắn ra cả, Mạnh Phù Dao thở phào nhẹ nhõm. Nhưng thỉnh linh có vô số thanh giáo đen dài như rắn độc, đâm thẳng từ ngoài cửa vào, chĩa thẳng vào mặt nàng.

Mạnh Phù Dao vốn định lộn ngược về phía sau theo bản năng, nhưng chợt nhớ đến Vân Ngán đang ở sau lưng mình, nàng mà tránh thì y sẽ trở thành kẻ đứng mũi chịu sào.

Chỉ trong chớp mắt do dự nàng liền mất đi cơ hội, mũi giáo đã ở ngay trước mắt.

Tiếng gió gào rít mạnh mẽ đến mức khiến người ta không thể mở to hai mắt.

“Rắc rắc!”

Phía sau chợt có người lướt đến nhanh như cá bơi, chỉ vài bước đã xông đến phía trước, giang tay ra rồi kẹp chặt lại, tích tắc đã kẹp tất cả mũi giáo dưới nách mình, thân hình vừa động, những thanh giáo dài quét ngang soàn soạt, tiếng kinh hô lập tức vang lên.

Bóng người này vô cùng nhanh nhẹn, chỉ một chiêu đã quét ngã hai tên mai phục, không chút do dự tiến lên phía trước. Bóng dáng như yêu ma, vừa kẹp chặt cổ người thì liền vặn một cái, tiếng rắc rắc chưa dứt thì đã đến tên thứ hai, lại kẹp lại vặn. Tiếng người khiếp sợ vang lên không ngừng, nghe đến lòng người phát lạnh.

Tên còn lại chưa từng thấy qua thủ pháp tàn nhẫn như vậy, sợ đến ngây ngốc, nhìn thấy những người xung quanh mình đã chết sạch mới hốt hoảng, kêu thét lên một tiếng rồi cong chân chạy trốn.

Vân Ngán cười khẩy, giơ kiếm ngang mặt, phóng đi, kéo theo ánh nắng vàng rực rỡ soi trên kiếm, thanh kiếm đâm xuyên qua yết hầu kẻ đó!

Máu tươi ồ ạt chảy ra khỏi cổ họng tên đó, gã chạy thêm được vài bước theo quán tính, rồi cả người co giật, từ từ ngã xuống đất.

Vân Ngán thu kiếm lại, chống kiếm thở dốc, có tiếng nhỏ giọt rất khê khàng, máu đỏ lấm tấm trên mu bàn tay, trắng đỏ tôn nhau, vừa kinh hãi vừa chói mắt.

Mạnh Phù Dao chau mày nhìn nhìn: “Miệng vết thương của huynh nứt ra rồi.”

Vân Ngán thẳng người lên, sắc mặt tái nhợt của y chợt ửng hồng, giọng nói cũng khàn đi: “Không sao, đi mau!”

Mạnh Phù Dao đương nhiên hiểu tại sao y phải vội vàng như vậy, nơi này có mai phục, ắt hẳn đã có người báo chuyện hôm trước y xông vào đội súng lửa cho Tề Tâm Ý biết, tất nhiên lúc này trong cung sẽ gia tăng cảnh giới, không dễ cho bọn họ đến Càn An Cung một cách dễ dàng được.

“Chúng ta không thể đi như thế này.” Mạnh Phù Dao lắc đầu, “Vân Ngán, huynh phải nhìn ra ta thật sự bị khóa chân khí, còn huynh thì lại mang trọng thương trong người. Tình trạng hiện nay của chúng ta không thể nào đi xa hơn được. Cho nên, thay vì bất chấp nguy hiểm sinh tử xông vào Càn An Cung có trọng binh canh giữ, không bằng nghĩ cách khiến Hoàng thái tử đích thân rời khỏi Càn An Cung.”

Ánh mắt Vân Ngán sáng ngời, rồi lại cau mày lập tức “Thánh thọ bệ hạ, Thái tử phải cung phụng bên cạnh, giờ này ngài ấy không thể xuất cung.”

“Nếu có người tạo phản thì sao?” Mạnh Phù Dao cười rất tự nhiên, “Dựa theo quy củ, chuyện này ai xử lý đây?”

Vân Ngán bỗng quay đầu, lạc giọng hỏi “Ý của cô là?”

“Ta nói, tạo phản.” Mạnh Phù Dao nói từng chữ rõ ràng, “Giành tạo phản trước Tề Tâm Ý, kinh động Thái tử, buộc hắn xuất cung!”

34. Chương 34: Mưa Gió Nổi Lên

Typet : BTCD

Màn đêm buông xuống, sắc đen nặng nề bao phủ bầu trời Hoàng thành, tối nay trăng úa sao mờ, mâu mù vẩn vù, không có chút mát lạnh của khí trời sắp thu.

Thời tiết tuy xấu, nhưng Hoàng thành Thái Uyên lại vô cùng rực rỡ lộng lẫy. Khắp Hoàng thành giăng đầy lụa treo đầy đèn, cách ba bước là có một chậu hoàng cúc nở hoa vàng thắm, trên đó treo chiếc lồng đèn đỏ thắm, sắc vàng chan hòa ánh đỏ khiến cảnh sắc càng thêm rực rỡ mê ly, khiến người người hoa mắt.

Nơi thủy đình trước cung Càn An, cầu ngọc lóng lánh, sóng biếc lặn tẩn. Trên nóc đình treo dạ minh châu, trong đình sắp một dãy bàn gỗ Tử Đàn. Trước tấm bình phong hình Song Long ngẩng cao đầu là chỗ ngồi của Hoàng đế, sơn hào hải vị đầy ắp các bàn, chỉ chờ đến giờ Dậu khi Hoàng đế dâng hương xong là khai tiệc.

Lúc này tất cả các Hoàng tử đều có mặt tại Càn An Cung, ở trong điện chờ Hoàng đế giá lâm, trò chuyện vui vẻ với nhau, hòa thuận ấm áp, thật là một cảnh tượng thâm tình hiếm có của nhà Đế vương.

Tề Tâm Ý dựa tà tà vào ghế, bóc trái nho chậm rãi ăn, vừa ăn vừa liếc mắt nhìn cát chảy xuống trong chiếc bình lưu ly*.

*bình lưu ly: đồng hồ cát.

Lúc này, vừa qua giờ Thân.

Phía Tây Lục Cung cách Càn An Cung một khoảng, vắng vẻ nhiều hơn so với chính điện. Phi tần của Hoàng đế không nhiều, có rất nhiều cung điện để trống, không lên đèn nên tối mù mịt. Tuy cũng được trang trí hợp thời, nhưng vẫn hiện lên vài phần cũ kỹ lạnh lẽo. Gió thổi khiến đèn lồng treo dưới mái hiên lắc lư, đom đóm như máu hòa tan vào sắc đen u ám, mang đến cảm giác rất thê lương.

Phía trước có hai bóng người, một mặc trang phục thái giám và một mặc trang phục cung nữ, vội vã đi về hướng Tín Cung.

Hai người này bước đi vội vã, khi gặp phải thị vệ tuần tra liền chui vào khắp mọi góc ngách. Thân hình cả hai đều nhanh nhẹn, đi thẳng một mạch đến đây mà cũng không gây kinh động gì.

Trước khi đến điện Tuyên Đức, hai người dừng bước.

Vượt qua điện Tuyên Đức ở trước mặt, nơi cư ngụ của lão Thái phi tiền triều, chính là lãnh cung Tín Cung. Qua vịnh hạng (ngõ dài trong cung) Tín Cung chính là cửa Tây Hoàng thành, dân thường gọi là “Cửa chết.” Bởi vì thi thể những phi tần bị giam cầm đến chết, và những người hầu trong cung phạm tội bị đánh chết đều bị ném ra ngoài từ cửa này. Tương truyền vịnh hạng Tín Cung quanh năm không thấy ánh nắng, gió lạnh đìu hiu, nên rất ít người đi qua đây.

Nhưng hôm nay lại khác.

Trước tường điện Tuyên Đức và Tín Cung bình giáo như rừng, giáp sắt chói lòa. Thị vệ như hắc xà chiếm đóng các ngõ hẹp, tuần tra qua lại như thoi đưa. Canh phòng kín kẽ không một khe hở, ngay cả chuột con cũng không cách nào chui qua được.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy vẻ sầu lo trong mắt đối phương.

Vách tường Tín Cung đang ở trước mặt, nhưng hôm nay, khoảng cách vài mươi thước ngăn ngủi lại tựa như rãnh trời, như nếu muốn bay lên cũng không thể nào bay qua được.

Vân Ngẩn đầy lo lắng, ngẩng đầu nhìn mấy đen kéo đến dày đặc trên bầu trời. Tháng mười phương Nam vẫn còn đương mùa hạ, lúc giông bão sắp dấy lên, hình như gió cũng u ám nặng nề thổi tới. Con gió ẩm ướt như thể tấp vào mặt, tựa như gợn tay ra là có thể nắm chặt lấy, có thể bắt được hơi nước trong lòng bàn tay.

Còn ba khác, là đến gia yến Hoàng thất. Sắc mặt Vân Ngẩn xanh mắt, bất động nhìn chăm chăm phía trước, bước chân thì về qua lại không ngừng, nơi đáy mắt y từ từ biến ảo. Một vài hình ảnh đã chìm sâu trong tâm trí, vượt qua tháng năm dài dằng dặc, lần nữa hiển hiện trước mắt y.

... Cũng là vô số nói chuyện bước chân thoăn thoắt không ngừng, dừng dừng lướt qua trước mặt y. Y thở hổn hển, vươn tay cố níu lấy ai đó để có thể nhận được giúp đỡ, nhưng lại bị giày của ai đó vô tình giẫm lên. Y đau đớn ngược mắt lên nhìn, người này lại cố tình giẫm mạnh lên tay y thêm nữa.

Ở bãi tha ma đêm đó, cú đêm lượn lơ trên những ngọn cây, cánh chim lướt qua lá cây lay xào xạc, tiếng cú kêu rừ rạc như tiếng ma rên quỷ khóc than. Y nằm gục trên mặt đất ẩm ướt, nhìn mũi xẻng sáng loáng chĩa đầy bùn đất lẫn máu tạt vào mặt mình, che lại tầm mắt của y, khiến y không thể thấy rõ trong cái hồ kia....

Hồ hấp Vân Ngẩn từ từ trở nên gấp gáp.

Những ác mộng đã chìm sâu theo năm tháng kia, khi nào mới có thể xóa nhòa vĩnh viễn?

Đốm lửa nhỏ lập lòe nơi đáy mắt chợt bùng lên sáng chói. Vân Ngẩn nắm chặt thanh kiếm bên hông, nhắc chân định sải bước, bỗng nhiên bị một người kéo lại.

Vân Ngẩn quay đầu, nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao đang lôi kéo tay mình, y lạnh lùng hất tay nàng ra. Đốm lửa trong mắt y bùng lên mạnh mẽ, như sẵn sàng phóng ra ngoài bất cứ lúc nào.

Mạnh Phù Dao bị ánh mắt ấy và dáng vẻ lạnh lùng bao phủ sát khí của Vân Ngẩn làm cho giật mình hoảng hốt. Nàng thấy y dường như đang bị kích động muốn tiến lên quyết chiến một mình, vội vàng kéo y lại. Nàng có lòng tốt không muốn y chết, sao y lại tức giận như vậy chứ?

Nàng bĩu môi, không có ý định cãi nhau với y vào lúc này, chỉ nhanh chóng ra hiệu, ý bảo y quay người tránh sang chỗ khác.

Trong mắt Vân Ngẩn hiện lên sự nghi ngờ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Phù Dao chắc chắn như vậy, y đành làm theo lời nàng.

Nàng lui về sau một bước, lạng lẽ cắt một nhánh cây của một bụi hoa bên cạnh. Nắm chặt trổ tay cẩn thận tước vót, làm thành một món đồ có hình tròn tròn dài dài, ước lượng trong lòng bàn tay xem thử, sau đó giấu nhem vào trong tay áo.

Sắc trời tuy tối, nhưng cũng không che đậy được vết ửng hồng khả nghi bỗng nhiên xuất hiện trên mặt nàng.

Nắm vật đó trong lòng bàn tay, tròn dài thô ráp, mặt Mạnh Phù Dao nóng ran, nàng nhếch môi, cười bất đắc dĩ.

Haiz, chỉ trong một phút bốc đồng mà nàng đã tham gia vào cuộc đảo chính này, danh dự đời này của Mạnh Phù Dao nàng đã bị chôn vùi tại Hoàng cung Thái Uyên quỷ quái này rồi.

Giờ Thân hai khắc.

Đèn sáng treo cao trong điện Càn An.

Tề Tâm Ý đang cao hứng kể tài nghệ cao siêu của đoàn tạp kỹ Tả Hoài diễn vở “Vũ gia ban”, nước miếng tung tóe, thao thao bất tuyệt.

Hắn mỉm cười đưa tay kéo Thái tử, Thái tử rất phối hợp kề tai sát vào, Tề Tâm Ý nói thật khế, “Thái tử huynh trong gánh hát đó có Quyên Quyên cô nương, còn là một hoàng hoa, vòng eo mềm mại, dung mạo vô song, quả thật đẹp đến mất hồn, mất hồn...”

Thái tử “Ồ?” một tiếng, thì thầm hỏi, “Nếu là hồng hoa, sao đệ lại biết vòng eo nàng ta mềm mại? Lẽ nào...”

Hai huynh đệ liếc mắt nhìn nhau, cùng cười ha hả.

Cùng canh giờ, phòng trực điện Càn An.

Thiết phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân mới từ cung Càn An đi ra ngoài, đương chuẩn bị ra cửa tuần tra, hần chột nghĩ đến hai huynh đệ Hoàng tộc kia mới vừa thân thiết cười đùa, không nhịn được lắc lắc đầu.

Màn cửa xóc lên, thủ lĩnh trực tiếp của hần, Đô úy Yến Liệt bước vào.

“Lão phu đi cùng với cậu.”

Hai người sóng vai đi về phía trước, Thiết thống lĩnh vừa ngẩng đầu, vừa khéo chột thấy phía trước có một bóng người hình mảnh mai duyên dáng, Quận chúa Bồi gia đứng trong gió mải cười ngọt ngào.

Hần lập tức tiến lên tham kiến Quận chúa “ngẫu nhiên gặp phải”, Bồi đại Quận chúa mỉm cười, liền khê đỡ hần.

Trên cánh tay khê đỡ kia trôi ra một thanh kiếm, kiếm quang vừa lóe đã cắm ngay vào trái tim Thiết thống lĩnh.

Thiết thống lĩnh muốn phản kích theo bản năng, Yến hầu gia bên cạnh hần chột mỉm cười, đột ngột vươn tay, cánh tay vừa giơ lên đã kẹp cơ thể xiêu vẹo của Thiết thống lĩnh dưới nách. Thiết thống lĩnh không cam lòng, vùng vẫy dưới nách ông ta, máu tươi vẩy đầy người ông ta.

Yến Liệt mỉm cười như cũ, vừa mỉm cười vừa vặn tay một cái.

Đầu Thiết thống lĩnh lập tức bị vặn quẹo sang một bên, cổ bị gãy vang tiếng kêu răng rắc, thanh âm chìm vào đêm tối lạnh lẽo.

Ném thi thể xuống đất, Bồi Viện và Yến Liệt cùng nhìn nhau cười.

Cùng canh giờ, Tam Trọng Môn Hoàng cung.

Những đôi chân đen ngòm cứng cáp giẫm nát ánh trăng ảm đạm trước cửa cung đồ thẫm. Trước Tam Trọng Môn Hoàng thành Thái Uyên, thị vệ đứng thẳng như thanh giáo, bóng người lồng vào nhau đổ dài trên mặt đất, chẳng hề nhúc nhích.

Khoái mã lướt gió phi đến phá vỡ màn đêm yên tĩnh, người trên ngựa mặc cẩm bào đeo bội kiếm, binh sĩ theo sau nhiều như mây, chính là lão giao tử họ Yến chỉ huy thủ vệ Hoàng cung.

“Bệ hạ khẩu dụ, Trường Ninh, Quảng An, Trường Tín, Tam Trọng Cung Môn khẩn cấp đổi quân!”

Thương giáo sáng lòa, giáp sắt phát ra tiếng vang leng keng, mây đen trên trời ùn ùn kéo đến, bao phủ một góc Hoàng thành.

Yến Liệt ngồi trên ngựa cao, trầm tĩnh chờ đợi đổi quân, tiểu đội trưởng thủ vệ cửa cung Trường Tín là thân tín của Thiết Thương Mạc, do dự đưa tay đòi thủ lệnh của Thiết thống lĩnh.

Yến Liệt oai nghiêm cười, nói: “Có!”

Lão đưa tay bổ nát đỉnh đầu của đội trưởng kia, máu tươi lẫn óc của người này văng đầy mặt đất, chảy thành dòng, phác họa một bức tranh giết chóc rợn người.

Đầu người đầm máu lăn lóc trên thiên nhai (đường trong kinh), nháy mắt đã bị thân binh yến gia quét dọn sạch sẽ.

Cùng canh giờ, đại doanh Kinh Giao.

Mùi máu nơi cửa cung bay xa vài dặm đến tận Kinh Giao, gió đêm quện lẫn mùi máu tanh nồng quanh quần khắp mọi nơi, như đánh thức đêm tàn khốc này.

Phương Minh Hà thống lĩnh Kinh quân triệu tập chư tướng, tuyên đọc thủ lệnh của Tề vương, nói rằng Thái tử mưu nghịch, Kinh quân mau tiến cung hộ giá cần vương. Năm tướng dưới trướng hần thì có ba người hăng say vâng lệnh xuất binh, hai người thì đưa ra ý kiến phản đối.

Phương Minh Hà điềm tĩnh lắng nghe đối phương phản bác không thể làm bừa, không thể tự động về Kinh khi không có thánh chỉ. Hần bình thần gặt đầu, sau đó phát tay.

Hơn mười thanh giáo dài đột ngột đâm vào màn trướng bằng da trâu, đâm hai vị tướng lĩnh kia mười bảy mười tám lỗ trên người.

Máu tươi tung tóe, rưới từng đợt lên lều bạt, chồng chéo lên nhau. Mảnh địa đồ Thái Uyên sau lưng Phương Minh Hà nhuộm đầy máu, vị trí đó vừa hay đúng là Hoàng thành.

Cùng canh giờ, tại một toàn nhà bí ẩn ở Yến Kinh.

Cơn gió mang theo mùi máu, lay động rèm châu màn ngọc.

Trên cửa sổ xanh biếc bằng lụa mỏng lấp lánh minh châu, phản chiếu bóng lưng chàng trai thon dài nhàn nhả.

“Giết ba mươi mốt người.” Hần giơ ngón tay lên, mỉm cười tao nhã: “Người, không phải giết nhiều mới có hiệu quả, chỉ có giết chính xác, giết được kẻ cần thiết mới thật sự là giết.”

“Đi đi.” Hần giơ tay lên khẽ phất, trong lòng bàn tay lơ lửng ẩn kín một đóa hoa màu trắng, tích tắc lại bị ống tay áo rộng bao phủ, “Đây là món quà đầu tiên ta tặng cho Tề Tâm Ý.”

Tiếng nói vừa dứt, một bóng đen từ bên trong bắn ra ngoài, như một làn khói mỏng lướt lơ khấp hết mọi ngõ ngách của Yến Kinh rộng lớn – Nơi hần đi qua, người hần muốn giết, có lẽ như tầm thường, có lẽ như không quan trọng. Nhưng thật ra họ chính là những nhân vật then chốt ảnh hưởng đến thế cục, khiến cho tin tức về cuộc đảo chính ở Yến Kinh không thể nào truyền ra ngoài, việc truyền tin và truyền đạt mệnh lệnh đều bị tê liệt hoàn toàn.

Tên ba mươi mốt người kia được viết rất tự nhiên phóng khoáng, trên nền giấy rắc kim tuyến vàng.

Phủ doãn phủ Yến Kinh, người quản lý bộ phận gia binh riêng của vương công quý tộc, quan trông coi binh trạm và dịch trạm, binh lính thủ về trông coi phong hỏa đài, tiểu quan trực ban chuyên công bố tin tức đối ngoại, người phụ trách bộ phận văn thư mật của Hoàng đế...

Những người này chết lúc Yến Kinh gặp chuyện không may, thì tất cả mọi tin tức sẽ không thể nào truyền ra ngoài được, không mệnh lệnh nào có thể thực thi được.

Một người đàn ông khom mình đọc danh sách, sự kính nể hiện lên rõ nét trên sắc mặt ông ta, nhưng vẫn có chút do dự hỏi: “Trong tay Hoàng thái tử còn nắm giữ Cẩm vệ quân, mấy năm nay lên lút mở rộng, số người tăng lên rất nhiều, có đến tám vạn, ngại xem...”

“Hần không còn kịp nữa.” Chàng trai mỉm cười “Trừ khi hần có thể chạy thoát đám sát thủ của Tề Tâm Ý, đồng thời chạy đến đại doanh trước giờ Tuất.”

Không gian yên lặng như tờ, ai cũng biết điều đó không thể nào...

“Thật ra thì ta không ngại bọn họ đánh nhau, mấy năm nay Thái Uyên không còn trật ự nữa, nên dùng máu tươi rửa óc họ rồi.” Chàng tria đứng trước tấm bình phong hình mai thưa trắng mờ, ống tay áo hần phất phơ, tóc đen bay bay, nụ cười như hoa ưu đàm nở. Nhưng giọng nói nhàn nhạt mà trầm lắng, như đang đứng một mình trên đỉnh Tứ hải, không có đối thủ, kiêu ngạo nhìn xuống khắp thiên hạ.

“Đáng tiếc, Tề Tâm Ý sẽ không chừa cho Thái tử một cơ hội nào đâu. Giờ phút này, trong cung, cửa cung, đại doanh Kinh Giao nhất định đã đồng loạt hành động. Trên dưới Yến Kinh, chắc chắn không ai có khả năng vực dậy thế cục suy tàn bại vong của Thái tử...”

Hần chấp tay đứng dậy, ánh mắt thăm thẳm xa xôi, như xuyên qua đêm tối, nhìn thấy kết cục đã được định trước.

Hần mỉm cười lặp lại:

“Đáng tiếc.”

35. Chương 35: Dã Uyên Ương

Typewriter : Lê Hải Anh

Vẫn là lúc này, giờ Thân, hai khắc.

Phó tổng quản thái giám Lao An bước ra từ điện Tuyên Đức, ló đầu nhìn cảnh phồn hoa nơi xa, đăm đăm eo, loạng choạng đi về phòng mình phía sau điện. Nơi ông ở là Tây Lục Cung này, vắng vẻ tịch mịch, gần kề lãnh cung Trường Tín. Ngay cả ngày trọng đại hôm nay cũng chẳng dính dáng gì đến ông. Lão thái giám gần bảy mươi tuổi chép chép miệng, lay lắt bước trở về phòng.

Đi ngang qua nơi hành lang gấp khúc tĩnh mịch, lão thái giám đột nhiên dừng bước.

Phía trước, một đôi nam nữ mặc trang phục thái giám và cung nữ đang lấp ló sau ngọn núi giả.

“Ai?”

Thị vệ tuần tra ngang qua điện Tuyên Đức chợt dừng lại nơi cửa, nhìn về hướng ngọn núi giả ấy.

Đôi nam nữ đó kinh hoàng quay người lại, sắc mặt lợt thường, trên mặt cung nữ hiện lên vết ửng hồng, xấu hổ bối rối giấu tay ở phía sau.

Lão thái giám này tuy già nhưng mắt chẳng già, nhìn thấy vật tròn dài trong tay cung nữ kia thì khê giật mình. Ngay sau đó liền hiểu được, cung nữ này đương tuổi thanh xuân xinh đẹp, sao có thể cam chịu nỗi sự cô đơn, nên chơi trò “Giả phượng hư hoàng”*.

*Giả phượng hư hoàng: chỉ mối quan hệ nam nữ thân mật nhưng chỉ hữu danh vô thực.

Lão và miệng mình, nhớ đến Thúy Hoàng “Đối thực”* ở trong cung mình, không khỏi cười ha ha thô tục, lão vẫy tay, ý bảo đôi nam nữ đó nhanh lên, rồi lại lắc lắc tay về phía thị vệ kia.

*Đối thực: cung nữ và thái giám kết thành vợ chồng danh nghĩa.

Đôi nam nữ cúi đầu, nhưng chân chừ không đi, lão thái giám chấp tay bước đến vài bước, kinh ngạc hỏi: “Hử?”

“Công công, cứu cứu chúng tôi!” Cung nữ kia đột ngột chạy đến, giọng nói nghẹn ngào. Lão thái giám cau mày, nheo mắt nhìn nàng.

“Công công... Chúng tôi là người của Tín Cung... Bây giờ không dám trở về...” Cung nữ này ngẩng đầu lên, tuy sắc mặt hơi vàng vọt nhưng mặt mũi xinh đẹp, hàng mày yêu kiều khê nhướng cao cao. Dù mang vẻ mặt thảm thương nhưng cũng toát ra nét rạng ngời.

Lão thái giám thương cảm nhìn nàng, cảm thấy cô gái này tuy có màu da không đẹp, vừa nhìn đã biết xuất thân thấp hèn, khó có thể vươn cao. Nếu không thì xinh đẹp đến bậc này ắt hẳn cũng làm được phi tử rồi, há phải ở lãnh cung làm vợ chồng giả với thái giám chứ? Nghĩ vậy nên lão liền động lòng trắc ẩn, thương hương tiếc ngọc, do dự nhìn phía đối diện.

Nơi đó, binh lính không ngừng qua lại, kiểm tra chặt chẽ, khó trách sao đôi “Dã uyên ương” này không dám hỏi cung. Ông làm Phó Tổng Quản thái giám quả thật có thể giúp bọn họ một chút. Có điều, sao ông phải vì người xa lạ mà mạo hiểm chứ?

Lão thái giám khép lại tay áo, híp đôi mắt già nua, mơ hồ nhìn trời.

Vân Ngẩn và Mạnh Phù Dao cũng liếc nhìn nhau, nàng khê nhướng mày, gật gật đầu với y. Vân Ngẩn cau mày hừ khê, Mạnh Phù Dao lập tức thụi mạnh vào eo hắn. Y bất đắc dĩ lấy ra một cái túi từ trong ngực, đưa cho nàng.

Mạnh Phù Dao hớn hở nhận lấy, dâng hai tay cho lão thái giám, khẽ nói: “Công công vất vả, một chút tâm ý.”

Lão thái giám thẳng lưng, đứng đưa ống tay áo rộng, Mạnh Phù Dao liền thông minh nhét chiếc túi nặng trịch vào ống tay áo ông ta. Lão thái giám nhìn nàng tán thưởng, lại liếc nhìn Vân Ngẩn, cười nói: “Cái tên đầu gỗ người vậy mà thật diễm phúc đấy.” Lão sờ sờ liếc nhìn món đồ trong lòng bàn tay nàng, ngầm bảo hai người bưng hai cái khay ở trong điện, đi cùng lão.

Vân Ngẩn sa sầm mặt, nắm chặt cái khay, liếc mắt nhìn Mạnh Phù Dao đang bỏ vật tròn tròn dài dài kia vào trong ngực, sắc mặt tái nhợt chợt ửng hồng, may mà màn đêm sâu thẳm, không ai nhìn thấy được.

Mạnh Phù Dao ngượng ngùng ho khan, ngửa đầu nhìn trời, ghi thêm món nợ này lên người Chiến Bắc Dã – Nếu không phải là huynh khóa chân khí của ta, ta cần phải sử dụng đến thứ đồ này sao?

Lão thái giám Lao An mới vừa dẫn theo Mạnh Phù Dao và Vân Ngẩn bước ra điện Tuyên Đức đi về phía Tín Cung, lập tức có thị vệ mặc giáp tiến đến chặn đường. Gã quét ánh mắt sẫm soi ba người, dường như nhận ra Lao An, khẽ cười, hỏi: “Công công đã trở thể này còn đi đâu?”

“Vâng” Lao An hất cằm về phía Tín Cung, ánh mắt lộ ra sự bất mãn, “Thẩm thải nữ* trong cung kia đột nhiên bị ốm, nói là do trùng gió lạnh, sai người đến xin ta vài bộ y phục vải bông mùa đông.”

*Thải nữ: chỉ những cô gái có xuất thân từ dân thường được chọn đưa vào cung.

Ánh mắt đối phương sắc bén như điều hâu, “Chút chuyện vặt này đáng để Lao công công tự mình đi sao?”

“Ôi, người không biết.” Lão thái giám kiễ chân, ghé vào tai hắn ta thần bí nói: “Không đâu, ta chỉ sợ ả thải nữ đó phát bệnh lây nhiễm, nên theo chân họ đến đây xem thử. Cái bệnh kia của Thẩm thải nữ, người có từng nghe nói không? À... nghe nói là dính phải đồ không sạch sẽ gì đó...”

Lão ho khan, im miệng không nói nữa.

Gió từ đầu con ngõ hẹp dài vắng tanh thổi đến, cuốn lạ rùng trên mặt đất bay lên, tiếng lá cây xơ xác rì rào nghe như tiếng bước chân nhẹ nhàng của một cô gái nhỏ.

Một lớp sương mù trắng nhạt dâng lên từ mặt đất, đọng lại không tan, ngõ nhỏ tiêu điều sâu hút trong đêm lạnh chợt tăng thêm một chút quỷ dị.

Đội trưởng thị vệ mấp máy môi, sắc mặt biến hóa. Gã ở trong cung đã lâu, đương nhiên biết được những người ở trong phạm vi Tín Cung đều là những người phạm tội, bị phế truất. Khi đưa ra ngoài cũng chỉ là những thi thể bị nhiễm bệnh đột ngột chết đi. Có thể nói mỗi xó xỉnh đều có dính máu tươi, mỗi không gian đều có oan hồn quanh quẩn.

Người theo nghiệp binh đao hằng năm lưỡi dao đều uống máu, do đó trở nên mê tín hơn một chút. Đội trưởng quay người lại phát tay, ý bảo thị vệ tránh đường.

Soạt một tiếng, gươm giáo như rừng động loạt thu lại, một đường trống trải đầy thị vệ mặc giáp sắt đứng thẳng tắp hai bên hiện ra nơi ngõ nhỏ.

Mạnh Phù Dao và Vân Ngẩn liếc mắt nhìn nhau, Vân Ngẩn lạnh lùng cười, ánh mắt nàng vô tình lướt qua nơi ngực y, áo bào nơi đó thấm một vệt máu nhỏ, từ từ lan rộng.

Mạnh Phù Dao liền biếc sắc, cố gắng bấu môi ra hiệu với Vân Ngẩn. Về mặt Vân Ngẩn vẫn thản nhiên, y giờ khay cao lên một chút, che lại vết máu kia.

Nàng lo lắng nhìn vết máu đang nhòe ra, nhích lại gần Vân Ngẩn. Lúc này gã đội trưởng ở phía trước đưa tay dẫn đường, mang theo chút ý cười gây khó dễ nhìn ba người. Cũng không phải là hắn không tin, chỉ là có chủ tâm muốn xem thử cặp đôi hoạn quan và cung nữ này có can đảm vượt qua rừng đao, kiếm kích, thiết sawrt hay không mà thôi.

Sắc mặt lão thái giám trắng bệch, nuốt nước miếng, trong lòng có chút hồi hận. Đáng tiếc lão đã lỡ nói dối rồi, chuyện này muốn không đi cũng không được.

Đội trưởng thị vệ thấy ông sợ hãi, cũng hơi áy náy, cười nói: “Xin lỗi làm phiền công công, ngõ này hẹp, các huynh đệ không tản đi được, chỉ có thể đứng chắn ở đây. Nếu ngài sợ các huynh đệ tay chân thô lỗ khiến ngài kinh hoảng, tại hạ cùng đi qua với ngài là được.”

Lao An mừng rỡ, liên tục đồng ý, đội trưởng thị vệ bước đến, sóng vai đi cùng Lao An.

Mạnh Phù Dao thầm kêu không hay, vết thương Vân Ngấn đã bị nứt ra, máu chảy mỗi lúc nhiều hơn. Một khi bị tên đội trưởng này ngửi thấy mùi máu tanh thì sẽ lập tức kinh động mọi người. Mà một khi đi vào đoạn đường gươm giáo như rừng trước mắt này, bọn thị vệ chỉ cần chìa vũ khí ra, hai người lập tức sẽ bị đâm chết, chút xíu cơ hội chạy trốn cũng không có.

Nhưng chạy đến nơi này, đã là được ăn cả ngã về không rồi, không có đường quay lại. Mạnh Phù Dao bắt đầu nghĩ đến trong sách thường viết “Dù cho núi đao biển lửa cũng không do dự.” Hôm nay cũng đâu phải lần đầu nằng nặt vượt qua núi đao đâu?

Trời tối đen ngòm, mái vòm cung điện uốn cong, khiến không khí càng thêm nặng nề làm người ta không hít thở nổi. Chỉ có con đường dài mà hẹp trước mắt, chứa đủ hai người đi song song với nhau... là có ánh sáng. Ánh đuốc lập lòe soi mũi giáo đen bóng loáng sắc bén, ánh lên sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị của thị vệ, không khí im ắng lạnh lẽo đáng sợ vô cùng.

Đi trên một con đường như thế này, cần cũng cảm.

Đi hết một con đường như thế này, cần vận may.

Mạnh Phù Dao ngửa đầu nhìn trời, hít sâu một hơi, dừng cảm bước đi.

Đội quân nghìn người an tĩnh như không có ai, chỉ có tiếng đuốc cháy kêu lép bép lẫn át tất cả mọi âm thanh trong trời đất, như tiếng côn trùng rả rích râm ran, như tiếng khóc than oán nỉ non, như tiếng nước nhỏ giọt thấm vào lòng đất.

Sát khí nhiễm máu tự nhiên khiến lòng người hoảng sợ. Lão thái giám định nói vài câu để giảm bớt cảm giác sợ hãi trong rừng gươm giáo tua tủa. Nhưng chỉ vừa há miệng thì lại cảm thấy có một sức mạnh tàn khốc nào đó bóp chặt cuống họng, không thể phát ra bất kì âm thanh nào.

Sát khí nặng nề đè nén, đi suốt một mạch khiến mồ hôi lạnh của người ta ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.

Im lặng đi hết nửa đường, Vân Ngấn đột nhiên nâng khay lên che trước ngực mình lần nữa.

Cùng lúc đó, đội trưởng thị vệ kia cũng đột nhiên nghiêng đầu, ngửi ngửi hỏi: “Mùi gì vậy?”

Lúc này, giờ Thân, canh ba.

Gánh hát tạp kỹ của Tề Tầm Ý đã vào vị trí, đang đứng chờ dưới bậc Thiên điện* điện Càn An.

*Thiên điện: phòng bên hông chính điện.

Yến Liệt đã hoàn tất đổi quân ở Nhất Trọng Môn.

Phương Minh Hà điểm binh hoàn tất, đại quân rời khỏi đại doanh.

Đội sát thủ hắc y nhân có mặt khắp Kinh thành, bóng người chớp lóe, ẩn hiện khắp mọi góc ngách Yến Kinh.

Chàng trai áo bào tay rộng dáng vẻ phong lưu, nhàn nhã dựa nghiêng trên giường, mỉm cười thưởng thức một ngụm trà thơm, lấy ra chiếc đồng hồ vàng nước Bà La Tây Vực xem giờ, nói:

“Đi.”

36. Chương 36: Ngụy Trang Như Vậy

Typewriter : Lê Hải Anh

Giờ Thân, canh ba.

Trước cửa Tín Cung, đội trưởng thị vệ hoài nghi khịt khịt mũi, gã ngửi thấy một mùi máu tanh như có như không.

Gã lại hít hít mũi, Mạnh Phù Dao đột nhiên bước vội, giành đi trước Vân Ngấn.

Vừa đúng lúc gã đội trưởng quay đầu lại hỏi: “Mùi gì vậy?”

Ánh mắt của hắn quét về phía Vân Ngấn đang cúi đầu bưng khay ở phía sau, đáy mắt dần dần lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Người, đặt khay xuống.”

Soạt một tiếng, gương giáo vốn đang giương thẳng lên trời đồng loạt chĩa nghiêng chênh chếch, bao phủ trùng trùng, chỉ vào người Vân Ngấn và Mạnh Phù Dao.

Bốn phía tối tăm lạnh lẽo, trong gió như có mùi sắt gỉ.

Sắc mặt Vân Ngấn như sương, ánh mắt dao động, một hồi lâu sau từ từ hạ khay xuống.

Gã đội trưởng nhìn y chòng chọc, ánh mắt sắc bén như chim ưng lượn lơ trên cao chọn lựa con mồi.

Lúc này tất cả mọi chú ý đều dồn trên người Vân Ngấn, chờ y đặt chiếc khay xuống đất.

Mạnh Phù Dao lập tức thả lỏng cánh tay bưng khay xuống, ống tay áo vừa rung, một thanh đao nhỏ đã trượt xuống lòng bàn tay, chẳng chút do dự liền trở tay, thanh đao đó lập tức cắm vào đùi nàng.

Máu tươi trào ra.

Cùng lúc đó, Vân Ngấn đã để khay xuống, lộ ra một vết máu đỏ trên ngực.

Ánh mắt gã đội trưởng thị vệ nheo lại sắc bén bức người.

“Bắt lại...” hai chữ sau còn chưa bật ra khỏi miệng, Mạnh Phù Dao thành linh nhào tới trước mũi giáo của đội trưởng thị vệ.

“Đại nhân! Đại nhân! Máu kia... là của ta.”

Đội trưởng thị vệ đại nhân quay đầu, ánh mắt rơi trên khuôn mặt đang đỏ bừng của Mạnh Phù Dao, chỉ trong tích tắc ấy, Vân Ngấn đột nhiên rút tay vào trong áo.

Đầu ngón tay hắn kẹp chặt cây châm sắc bén, ý định cùng ôm nhau chết chung lạnh lẽo dần lên.

Nhưng ý định ấy bị Mạnh Phù Dao cắt ngang, Vân Ngấn ngạc nhiên xoay đầu lại, liền thấy người nào đó có da mặt dày dẻ nhất thiên hạ ngượng ngùng gạt mũi giáo sáng loáng của đội trưởng thị vệ, xấu hổ bứt rứt nói: “Đại nhân... là nô tỳ... Nô tỳ không tốt. Lúc này nô tỳ và Tiểu Ngấn Tử hẹn hò vụng trộm ở điện Tuyên Đức... Không để ý đến nguyệt sự của nô tỳ... Nguyệt sự đột nhiên đến... Dính vào áo bào của hắn... Xin đại nhân đừng hiểu lầm!”

Đội trưởng thị vệ kinh ngạc, hắn đương nhiên biết cung nữ ở trong cung rất tịch mịch, rất nhiều người kết đôi với thái giám thành vợ chồng danh nghĩa, chơi trò “Giả phượng hư hoàng”, ánh mắt hắn không khỏi nhìn xuống, liền thấy dưới quần cung nữ có chút lộn xộn, quả thật có vết máu mơ hồ.

Ánh mắt của gã lại liếc nhìn lão thái giám Lao An. Lao An vốn đang hoảng sợ giật mình, bây giờ vội đưa ống tay áo lên che miệng cười trộm. Ghé sát vào tai thị vệ thì thầm vào câu. Đội trưởng thị vệ lắng nghe, dần dần lộ ra vẻ mặt bí ối kì quái.

Mạnh Phù Dao rất có thiên phú diễn kịch, lập tức cúi đầu di mũi chân xuống đất, xấu hổ không nói lời nào thêm nữa.

Vân Ngấn ngơ ngác nhìn vẻ mặt xấu hổ của nàng, nhìn thấy vết máu mơ hồ trên váy nàng. Thần sắc trong mắt y biến đổi, kinh ngạc, tức giận, không cam lòng từ từ chuyển hóa thành rung động mơ hồ. Vết máu đỏ

ấy đâm vào mắt y cũng như đâm vào tim y, tựa như một cơn sóng triều đỏ làm tan chảy lớp băng dày đặc bao phủ con tim y, khiến lòng y đông đầy ảm áp.

Đoạn đường này, nàng không chỉ mạo hiểm cùng y đối mặt vạn quân, mà còn vứt bỏ tôn nghiêm quý giá nhất của người con gái.

Cái sau đối với các cô gái mà nói còn nặng hơn sống chết.

Trước hôm nay, y và nàng chẳng hề quen biết, nhưng nàng lại có thể hy sinh vì y đến như thế. Vân Ngán ngẩng đầu lên, khe khẽ thở dài. Giống như muốn giải tỏa những tâm tư đang quay cuồng trong đầu. Tuy nhiên, sau đó lại cảm thấy đáy lòng lại càng trĩu nặng thêm, tựa như nghìn quân*.

*Quân: đơn vị đo lường thời xưa, một quân bằng ba mươi cân.

Mạnh Phù Dao không biết tâm tư và lịch trình kế sách của y lúc này. Nàng chỉ biết không có gì quan trọng hơn cái mạng nhỏ của mình. Huống chi nàng đến từ hiện đại, tính cách phóng khoáng, những chuyện kia quả thật có chút xấu hổ, nhưng so với sinh tử thì quá nhỏ bé, đâu có đáng kể gì. Chỉ có chút đáng kể là bị một đao đâm vào đùi đau quá mà thôi.

Cho nên nàng quyết định, sau khi chạy trốn thành công thì nhất định phải lấy tiền phí bồi thường của người này. T vừa mới ra tay thì đã hào phóng quá mức, cả một túi vàng. Nàng phải bắt chẹt y trả phí bồi thường nhiều hơn mới được.

Thật uống là Vân Ngán không biết giờ phút này trong lòng nàng đang nghĩ gì, nếu không tám phần là tức hộc máu.

Đội trưởng thị vệ chẳng hề chớp mắt, nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao đang “E thẹn” hai tay bưng mặt khe khẽ thút thít, ánh mắt như ưng báo dần dần dịu lại, phân vân không biết nên khóc hay nên cười.

Mối nghi ngờ sâu đậm kia từ từ phai nhạt, như giọt máu hòa tan trong chậu nước.

Gã đột nhiên lên tiếng: “Hóa ra là chuyện này” quay đầu liếc Vân Ngán cười, thỉnh linh đánh một quyền mạnh vào ngực Vân Ngán, bật cười to, khí khái nói: “Tiểu tử nhà ngươi, người không to nhưng gan lại chẳng nhỏ.”

Một đám kia rất mạnh, cố ý mang theo vài phần nội lực. Mạnh Phù Dao đứng gần kề, có thể cảm giác được tóc mai của mình khẽ bay bay do ảnh hưởng của sức mạnh từ cú đâm đó, trái tim nàng không khỏi đập thành thịch.

Thương tích của Vân Ngán...

Nếu như hấn đánh trả theo bản năng...

“Bịch.”

Quả đấm chạm vào lồng ngực phát ra thanh âm nặng nề, Mạnh Phù Dao nghe liền nhú chặt hàng mày.

Vân Ngán lùi lại phía sau vài bước, suýt nữa mông cắm xuống đất. Y vội vàng đưa tay chụp lấy thanh giáo dài của một thị vệ để giữ vững người, đỏ mặt nói: “Đại nhân chế giễu rồi, ngài thật giỏi võ công!”

“Cái này là võ công gì chứ!” Đối phương không hề chống cự khiến đội trưởng thị vệ hài lòng cười to. Chút nghi ngờ cuối cùng cũng được xóa hết — Người biết võ sẽ phòng vệ hoặc đánh trả theo bản năng khi tấn công đột ngột. Huống chi, nếu tên này quả thật đang bị thương sao một chút đau đớn cũng không có?

Gã đắc ý cười, trên mặt còn mang theo chút si mê suồng sã, quét mắt vài mươi lần trên thân hai người. Mím cười thần bí rồi xua xua tay nói: “Đi đi!”

Soạt một tiếng, gươm giáo đang nghiêng chênh chếch đồng loạt giương thẳng lên trời.

Mạnh Phù Dao âm thầm thở dài, thả lỏng chủ thủ vẫn giấu trong tay áo.

Nàng quay đầu mỉm cười nhìn Vân Ngán, ánh mắt ra hiệu bảo hấn nhòm xuống. Vân Ngán cúi đầu, nhìn thấy Mạnh Phù Dao giờ hai ngón tay cao cao ra khỏi ống tay áo.

Vân Ngẩn đầu có hiểu được ý nghĩa của dấu hiệu này, nhưng mang máng cũng biết là nàng khen ngợi mình. Ánh mắt y rơi trên người Mạnh Phù Dao đang bước đi, nhìn máu tươi từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Đáy lòng y quặn thắt, một cảm giác đau đớn lạ thường quẩn chặt y. Thiếu niên kiên định lạnh lùng khi nãy đang xiết chặt nắm tay trong ống tay áo.

Nàng có thể hy sinh vì hắn như thế, sao hắn không thể nhẫn nhịn đau đớn và nhục nhã?

Thành việc lớn không câu nệ việc nhỏ, ý chí nam tử hắn sao có thể không bằng nữ tử?

Cuối cùng cũng đi đến cuối con đường đầy rẫy gươm giáo, trước mắt họ là Tín Cung.

Đội trưởng thị vệ chăm chú nhìn Tín Cung trước mắt, ánh mắt hắn lộ ra ý cười nhạt.

Vân Trì, thân tín Thái tử đang ở Tín Cung. Bọn hắn nhận được lệnh là sẽ ra tay cùng lúc với điện Càn An bên kia, để tránh bất ngờ động rừng.

Vân lão tử à, cho người sống thêm một canh giờ nữa, khi Tề vương bên kia đắc thủ, người sẽ bị giết chết.

Vân Ngẩn ngẩn đầu nhìn tám biển Tín Cung, vẻ mặt kiên định lạnh lẽo như băng chợt hiện lên chút âm ảm.

Lúc này, giữa giờ Dậu!

Lúc này Hoàng đế giá lâm Càn An Cung, yến tiệc đang mở, khắp cung lấp lánh rực rỡ đèn hoa, các Hoàng tử thay nhau mời rượu, nâng ly cạn chén.

Lúc này, đại quân Phương Minh Hà đang lặng lẽ di chuyển từ đại doanh Kinh Giao hướng đến Hoàng thành.

Lúc này, Tam Trọng Môn cung đã đổi quân xong, Yến Liệt ở trên lưng ngựa quay người lại, nhìn chăm chăm vào phía trong cửa cung, hiện ra nụ cười đắc ý, bảo ban Yến Kinh Trần: “Cha chịu trách nhiệm của cung trong cung kia, cha con Bùi tướng quân ở cửa thứ hai, con ở cửa ngoài cùng này.”

Yến Liệt đi được vài bước, không yên lòng quay đầu lại dặn dò: “Chỗ này của con là một cửa ải vô cùng quan trọng, con nhất thiết phải bảo vệ thật tốt, nếu không việc lớn của Vương gia sẽ bị hủy trong phút chốc, ta và con đều không gánh vác nổi.”

Yến Kinh Trần khom người đáp: “Phụ thân yên tâm, hài nhi biết thiết hơn.” Yến Liệt rời đi, ngẩng đầu khẽ thở dài.

Một chàng trai mặc áo bào sáng đột nhiên bước ra từ trong bóng tối, tư thái phóng khoáng thanh tao, Yến Kinh Trần quay đầu định quát hỏi, chợt trong ống tay áo rộng đang rũ xuống của người này lộ ra một góc miếng ngọc bài màu xanh.

Ánh mắt Yến Kinh Trần chợt lóe, phát tay ra hiệu thị vệ mở cửa.

Dường như người đó khẽ cười, lướt qua chớp nhoáng. Lúc hắn ta lướt qua người Yến Kinh Trần, Yến Kinh Trần ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng kỳ lạ.

Yến Kinh Trần ngờ ngác dõi theo bóng lưng kia, đột nhiên nhớ đến vừa rồi mình hoàn toàn bị phong thái của người đó hấp hồn, hình như chẳng nhìn thấy được mặt người đó nữa.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Yến Kinh Trần quay đầu lại, lúc vừa định xoay người, ánh mắt hắn đột nhiên rơi xuống một chỗ trên mặt đất, hắn nhặt một thứ từ nơi đó lên.

Đó là một sợi lông trắng, ước chừng dài bằng ngón tay.

Yến Kinh Trần nhìn sợi lông ấy, lộ ra vẻ kinh ngạc.

37. Chương 37: Lửa Thiêng Hoàng Thành

Typewriter : ngocnguyen

Cùng canh giờ, giữa giờ Dậu.

Cuối cùng Mạnh Phù Dao cũng thành công, gặp được Vân Trì tại phòng trực Tín Cung.

Nghĩa phụ của Vân Ẩn, Vệ úy khanh Vân Trì trầm tư, suy xét đề nghị vừa to gan vừa vừa điên cuồng của Mạnh Phù Dao. Tối nay Tín Cung bị bao vây yên ắng, ông đương nhiên cũng biết điều gì sắp xảy ra, nhưng không rõ tình hình bên ngoài như thế nào nên không dám có hành động. Muốn ông ra tay trước vào lúc này sao, thân làm lão chính khách quan trường Thái Uyên ông đương nhiên biết hậu quả rất nghiêm trọng của việc này. Vân Trì vốn luôn trầm ổn, vậy mà bây giờ trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Mạnh Phù Dao cũng không nóng vội, cười hì hì, rót trà uống, ngồi bắt chéo chân, ngâm nga hát.

“Tôi luôn quá thiếu tiền, quá thiếu tiền. Đếm rất lâu cũng chỉ có vài xu. Tôi không oán không hối nói không sao cả mà, thật ra thì tôi không hề kiên cường như vậy...1”

*Chú thích

1. Bài hát “Quá thiếu tiền” chế từ bài “Quá mềm lòng” của ca sĩ Nhâm Hiếu Tề.

Vân Ngẩn và Vân Trì đều ngạc nhiên nhìn nàng, cảm thấy cô gái này thật là bông hoa lạ. Mưa gió sắp dấy lên tàn phá cung đình, nguy cơ sống chết đến gần ngay trước mắt, vậy mà nàng còn tâm trạng hát những lời vớ vẩn này?

Cuối cùng nàng không chờ được nữa, đập bàn hỏi “Có làm không”

Vân Trì cười khỏ, trầm ngâm nói: “Mạnh cô nương, việc này, việc này...” Cuối cùng ông cũng không dám nói ra hai chữ tạo phản, chỉ đành phải nói nửa vờ “Chúng ta chỉ có vài người, không thể vào được cung Càn An, quả thật có thể gây một vài chuyện lớn ở đây, có điều...Việc này quá lớn...”

“Rất tốt” Mạnh Phù Dao ngửa đầu một hơi uống cạn ly trà, đứng lên nói “Ta chính là muốn làm lớn đó, nếu không làm sao có thể kinh động đến chủ tử của ông được” Nàng quan sát bốn phía mỉm cười nói tiếp “Nghe nói, đời trước, Hoàng cung Thái Uyên là Thần cung nước Di, trước khi diệt quốc, Hoàng thất nước Di đã đào rất nhiều mật đạo, khi này ta đã biết một cái, bây giờ ta muốn biết thêm một cái nữa”

Nàng đứng dậy, đập ly trà thật mạnh xuống bàn, tiếng răng rắc vang lên, mặt bàn gỗ hoa lệ đột nhiên bị lún xuống, nhìn kĩ lại thì thấy là do mặt đất tiếp xúc với bàn bị lún xuống.

Mạnh Phù Dao cười, không thèm để ý đến ánh mắt kinh hãi của Vân Trì, nhắc chân đạp âm, mặt đất nơi đó thành linh chia ra làm hai, hiện ra cửa ngầm.

“Mang theo tất cả hộ vệ của ông và người trong Tín Cung xuống mật đạo. sau đó châm mỗi lửa đốt lãnh cung này” Mạnh Phù Dao quyết tuyệt nói, “Trận hỏa hoạn này dấy lên, ông muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều”

“Phóng hỏa đốt cung” Khóe mắt Vân Trì giật giật, “Đây là tội chu di cử tộc”

“Bây giờ ta biết tại sao ông lại liên tục rút chức mất quyền rồi” Nàng mỉa mai nhìn ông “Ông thật sự suy nghĩ quá nhiều, hành động quá ít, hoàn toàn không hiểu rõ đạo lý thắng làm vua thua làm giặc. Nếu Tề vương giết Thái tử, Vân gia ông không tội cũng có tội, không tru cũng phải tru. Nếu Thái tử diệt Tề vương, tính toán mưu nghịch chính là Ngự lâm quân bên ngoài của Yến gia bên ngoài, phóng hỏa đốt cung có liên quan gì đến công thần cần vương là ông chứ?”

Sắc mặt Vân Trì biến đổi, Vân Ngẩn đã đi ra bên ngoài.

“Con làm gì?”

“Con dẫn người đi phóng hỏa” Vân Ngẩn cũng chẳng quay đầu lại, lạnh nhạt nói “Không chỉ phóng hỏa nơi này, chỗ khác cũng phải phóng hỏa”

“Con”

“Tín Cung là lãnh cung, chỉ có nơi này đốt cháy chưa chắc có thể kinh động đến thái tử, huống chi bên ngoài nhiều người như vậy, chỉ thoáng chớp lửa cũng bị dập tắt”

Giọng nói Vân Ngẩn như băng nổi va chạm vào nhau, toát ra sự lạnh lẽo, quyết tuyệt thà làm ngọc nát “Phụ thân là cự thần của nước Di triều trước, trong tay nắm giữ bí mật lớn nhất của Hoàng thất nước Di, tại sao cha không lấy ra bản đồ mật đạo cả hoàng cung này?”

“Đó là do Tiên vương ngự tứ! Không phải lúc hoàng cung sụp đổ, Đế vương gặp hiểm nguy thì không thể đem ra vận dụng” Vân Trì chạy đến bên cạnh Vân Ngẩn, dậm chân la lên “Là cha từng cắt máu thề”

Vân Ngẩn quay đầu, tay áo khẽ động.

“Lời thề là cái quái gì hả?” Mạnh Phù Dao đột nhiên tiếp lời thật nhanh “[Uổng cho ông là một chính trị gia, ông không biết thời thế của các chính trị gia là những lời nói gió bay sao?” Nàng chấp tay sau lưng đi đến bên cạnh Vân Trì, thỉnh thoảng đưa tay lên cao, dùng bình trà trong tay đập thật mạnh vào đầu ông ta.

Bịch một tiếng, Vân Trì ngã xuống đất, Mạnh Phù Dao vỗ tay mỉm cười “Ngã rất đúng lúc”

Ánh mắt Vân Ngẩn hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng y chẳng hề tức giận, chỉ khẽ thở dài “Cô hà cớ gì...”

Mạnh Phù Dao bĩu môi, lắc đầu “Huynh định tự mình ra tay đánh nghĩa phụ “Trung với quốc gia đại sự, không chịu tòng quyền” của huynh, sau đó gánh vác tội danh bất hiếu và tất cả tội lỗi à? Có đáng không? Không bằng để người ngoài là tôi ra tay thay huynh”

Vân Ngẩn im lặng, Mạnh Phù Dao cúi đầu lục lạo trong ngực Vân Trì một hồi, nhanh chóng lấy ra một tấm vải, vừa mở ra nàng liền cười không ngừng “Bản đồ mật đạo dưới Hoàng cung Thái Uyên, đồ quan trọng như vậy mà cha huynh lại mang trên người. Huynh dám nói ông thật sự không tán đồng ý nghĩa điên cuồng của chúng ta ư?”

Vân Ngẩn quay đầu đi, rõ ràng không muốn trả lời vấn đề này. Mạnh Phù Dao càng xem càng sâu não, nàng có thể tự nguyện giúp kẻ khác, chứ không hề thích người khác lợi dụng mình như kẻ ngu. Tên cáo già Vân Trì, rõ ràng trong lòng ông ta tính toán y chang bọn họ, ngay cả bản đồ cũng cố ý để sẵn trong ngực chờ bọn họ lấy ra. Nhưng mồm miệng thì vẫn luôn từ chối. Để cho mình và tên nghĩa tử kiên định trung thành kia “Ra tay lỗ mãng, bắt ép cha nuôi, cướp bí đồ, ý đồ làm loạn” Nếu sau này lỡ như có người truy cứu tội lỗi, ông ta có thể chối sạch sành sanh, đẩy tên nghĩa tử đại nghịch bất đạo ra làm bia đỡ đạn.

Vân Ngẩn biết rất rõ lại giả vờ không biết, thật đúng là dự định gánh vác hết toàn bộ trách nhiệm, thấy vậy Mạnh Phù Dao lại càng tức tối hơn.

Đánh cho ông ta thành kẻ ngu luôn! Ai bảo ông ta hèn hạ quá! Mạnh Phù Dao ác độc nghĩ vậy.

Lúc này, giờ Dậu một khắc.

Trong điện Càn An, Tề vương mỉm cười với Hoàng đế, cũng đề cập đến gánh hát tạp kỹ nổi tiếng ở Thái Uyên.

Đại quân Phương Minh Hà đang chờ mở cổng thành.

“Đốt, đốt nhiều nữa” Mạnh Phù Dao chỉ huy thị vệ Tín Cung chạy toán loạn khắp nơi, vừa đá văng cửa ra liền thuận tay xốc chặn mền của một tên thị vệ còn đang nằm ngủ, nhéo cái mũi trần như nhộng của hắn, “Còn đắp chăn nữa hả! Cầm đi đốt lửa! Ta muốn các người lập tức đốt ba mươi hai ngọn lửa, nếu không sẽ đẩy các người ra ngoài”

Bên ngoài Tín Cung là ba nghìn Ngự Lâm quân đối địch, chờ tín hiệu bên Càn An cung phát ra thì liền nhỏ cỏ tận gốc. Các thị vệ Tín Cung cũng biết tối hôm nay sẽ có đại biến, sinh tồn tử vong trước mắt, nên cũng không có ai lên tiếng dị nghị với mệnh lệnh đại nghịch bất đạo này, tất cả đều im lặng chuẩn bị những vật dụng dễ cháy, tưới dầu cải lên, châm đuốc...

Cung nhân trong Tín Cung cũng được đưa vào hầm ngầm đi đến ẩn núp trong Tây Lục Cung trống không. Mạnh Phù Dao phái một nhóm thị vệ phân tán rải rác ra, dặn dò bọn họ cứ nhìn thấy phòng trống thì nhóm lửa, sau đó tìm nơi ẩn núp.

“Tốt lắm, bây giờ chỉ có thể làm được những việc này thôi” Mạnh Phù Dao vỗ vỗ tay mỉm cười “Chỉ cần Thái tử có thể xuất cung, tám vạn cấm vệ quan dưới trướng hần ở Kinh thành, so ra có ưu thế hơn Kinh quân từ ngoài thành chạy đến. Đến lúc đó hai bên đại chiến một trận, hơn phân nửa là Tề Tầm Ý không chiếm được lợi thế”

“Chỉ sợ Thái tử không xuất cung” Vân Ngân lo lắng nói, Mạnh Phù Dao lắc đầu cười đáp “Chúng ta đã làm đến nước này mà hần ta không thể nắm bắt thời gian, cảm thấy nguy hiểm gần kề, thì chết cũng đáng đời”

Vân Ngân im lặng, ánh sáng trong đôi mắt lạnh lùng dao động khó hiểu.

Phía sau ô cửa giấy đột nhiên bùng lên một ngọn lửa hừng hực, tiếp đó lửa bùng lên từ khắp mọi nơi. Chỉ trong tích tắc, như có một con rồng lửa đỏ, hừng hực gào thét bay lượn khắp Tín Cung, tàn phá tất cả mọi thứ ở nơi này.

Cửa sổ thoáng chốc cháy rụi, cột trụ từ từ vỡ vụn, lửa bốc cao xông đến tận trời, tiếng đá văng cửa cũng theo đó truyền đến.

Mạnh Phù Dao kéo Vân Ngân cùng nhảy xuống địa đạo, cửa hầm trên đất được đóng lại. Trước khi Ngự Lâm quân vọt vào từ cửa, nàng đột nhiên chìa ra hai ngón tay, tạo hình cây kéo, đắc ý cười nói:

“Thắng lợi”

38. Chương 38: Sát Mưa

Typer : ngocnguyen

Giờ Dậu hai khắc.

Trong thủy đình cung Càn An, lão Hoàng đế long thể không khỏe, qua quýt theo lệ cũ rồi rời khỏi tiệc, để lại các hoàng tử vui đùa.

Tề Tầm Ý vỗ tay, gánh hát tạp kỹ bước lên điện. Cô gái dẫn đầu co vòng eo dẻo như rắn, quần dài màu vàng để lộ ra chiếc bụng thon thả trắng tinh, minh châu đỏ thắm cắn trên áo quần quanh nơi ngực, để lộ bầu ngực trắng như tuyết, bầu ngực trắng tròn và vòng eo thon thả phối hợp bộ quần áo trông trên hồ dưới, tạo nên dáng vẻ tươi đẹp quyến rũ và hoang dã.

Các hoàng tử quen mắt nhìn những nữ nhân hoàng hoa khuê các tuân thủ khuôn phép, nên đều cảm thấy mới mẻ khi nhìn thấy cô gái hoang dã này, nhao nhao đặt ly rượu xuống, Thái tử cũng mỉm cười nhìn sang.

Những người trong gánh hát này đều có công phu nhẹ nhàng linh hoạt, tiết mục ở giữa là một trò xiếc tung người lên không trung. Hơn mười người xếp chồng lên nhau, thành một tháp người cao. Các hoàng tử đều ngẩng đầu nhìn, vô cùng tán phục với thân thể mềm dẻo của các nghệ nhân này, không ai để ý đến tháp người đó mỗi lúc mỗi tiến gần đến tâm điện, mỗi lúc mỗi gần đến chỗ ngồi chính giữa trên cao nhất, khoảng cách chỉ còn nhiều hơn một người nữa là có thể gần kề Hoàng thái tử.

Hoàng thái tử cũng không chú ý, bởi vì Tề Tầm Ý vừa móc ra một món đồ mời hần xem. Thái tử vừa nhìn thấy hai mắt liền tỏa sáng, đó là một bức Tuyên Cơ đồ, ngang ba mươi sáu chữ, dọc ba mươi sáu chữ, dọc xuôi, dọc ngược, dọc từ trên xuống, dọc từ dưới lên, dọc ngang, dọc dọc đều có thể thành câu. Nhưng nội dung không phải là thơ ca mà là binh pháp tóm tắt.

Đây không phải là sính lễ mà Thái tử nước Vô Cực tặng cho vị hôn thê của hần lúc mười ba tuổi sao? Nghe nói trong này chứa ba mươi hai trận pháp kỳ diệu, luôn cất kỹ trong thâm cung, đệ có được từ đâu?

Đương nhiên cái này là bản thảo¹. Tề Tầm Ý mỉm cười “Tiểu đệ biết điện hạ yêu thích binh pháp, khổ tâm tìm để hiểu kính huynh”

“Ôi thật là bảo vật!” Hoàng thái tử nhận lấy, si mê nghiên cứu, không rời ra được.

*Chú thích

1. Bản tháp: Bản in lại các văn tự khắc trên bia đá, đồng thau bằng giấy mực (Như bản Photo hiện nay)

Tề Tầm Ý ngẩng đầu lên, ánh mắt chột lóe.

Cô gái yêu kiều kia lập tức tung mình, mũi chân điểm liên tục trong không trung, vòng ngọc kêu leng keng lấp lánh kim quang, yếu điệu quay tròn, thoáng cái đã dừng trên đỉnh tháp người.

Tháp người rất cao, đưa tay là chạm được mái vòm, vũ cơ đứng trên đỉnh, tháp người đột nhiên ngã xuống.

“Ôi!”

Tiếng hô hoán vang khắp cả điện, tháp người bỗng dừng trôi nổi!

Gánh hát tạp kỹ này quả thật rất giỏi công phu, tháp người ngã nghiêng thành một góc chéo so với mặt đất mà không ai bị rơi xuống. Vũ cơ đứng trên đỉnh tháp người ngã giữa cơ thể ngay trên đỉnh đầu Thái tử. Tóc đen như thcs đổ xuống, che khuất ánh mắt của các thị vệ phía sau. Mặt mũi yêu kiều như hoa xuân, lúm đồng tiền nhỏ xinh và đôi môi tươi đỏ như lửa ở gần ngay trước mắt Thái tử, giống như đang đợi Thái tử đưa tay hái xuống bất cứ lúc nào.

Ngón tay ngọc ngà thon thả múa may xinh đẹp của ả nhẹ nhàng duỗi ra, chỉ cần chìa thẳng là có thể đâm ngay vào yết hầu của Thái tử.

Giờ Dậu quá nửa hai khắc!

Bên ngoài Tín Cung rối loạn cả lên, ba nghìn thị vệ chen chúc một chỗ, muốn liều mạng cứu lửa cũng như muốn liều mạng lao ra ngoài.

Đại quân Phương Minh Hà gặp trở ngại nơi cửa thành, cửa vốn đã được mở, nhưng thuộc hạ Vân gia ngoài cửa thành nhìn thấy Tín Cung bốc lửa, liền lập tức chia quân vào cung và trấn giữ cửa thành, đóng cửa thành lại. Họ chỉ trích Phương Minh Hà giả mạo thánh chỉ, nhiễu loạn lòng quân, giết chết rất nhiều kẻ nội ứng thuộc phe Phương Minh Hà cài đặt ở cửa cung, ngăn cản năm vạn đại quân ở ngoài cửa thành.

Cùng canh giờ.

Tề Tầm ý nghiêng người, nhiệt tình thảo luận cách đọc Tuyên Cơ đồ với Thái tử. Cơ thể hắn che lại tầm mắt Thái tử, liếc ánh mắt về phía vũ cơ.

Hai tay vũ cơ đột ngột giơ lên!

“Báo!”

Tiếng cấp báo hốt hoảng thành linh vang lên của binh sĩ nọ đã đột ngột cắt đứt sát mưu của vũ cơ!

“Tín Cung xảy ra hỏa hoạn!”

Hoàng thái tử bỗng ngẩng đầu lên, vũ cơ liền thu hai tay.

Vừa ngẩng đầu, mọi người đang ngồi trên thủy đình cao cao đều nhìn thấy vô số đám lửa đỏ rực đang lan rộng nhanh như bước chân thoăn thoắt của vũ cơ, dần dần biến thành một biển lửa đỏ rực, không ngừng khếch đại. Nơi Tín Cung xa tít như chìm trong biển lửa khổng lồ, đỏ rực cả góc trời Tây Bắc.

Ánh lửa chiếu sáng khắp không gian, lơ mơ nhìn thấy rất nhiều đầu người chen chúc dày đặc như đàn kiến ở bên ngoài Tín Cung.

Tất cả hoàng tử đều thấy, sắc mặt họ cũng lập tức biến đổi.

Tín Cung hỏa lan, Tín Cung nửa đêm bốc cháy, Ngự Lâm quân làm sao có thể chạy đến cứu hỏa nhanh như vậy. Trừ khi— Bọn họ đã ở chỗ đó từ lúc nào rồi.

Nửa đêm Ngự Lâm quân tập trung ở nơi đó để làm gì? Các Hoàng tử xuất thân nơi Hoàng gia, từ nhỏ đã được học tâm thuật Đế vương, chơi trò thủ ddaonj quyền mưu, liền nghĩ ngay đến khả năng kinh hoàng nhất.

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Thái tử. Sắc mặt Thái tử vẫn bình tĩnh, ánh mắt lạnh lẽo, nhưng ai quan sát tỉ mỉ sẽ nhìn thấy những ngón tay đang cầm tấm bản đồ Tuyền Cơ không biết trở nên trắng bệch từ lúc nào.

Sắc mặt Tề Tầm Ý bên cạnh thì xanh mét, ánh mắt mù mờ, nhưng hắn còn chưa gì nói gì thì Hoàng thái tử bỗng nhiên đặt tấm Tuyền Cơ xuống, phất ống tay áo.

Vũ cơ lơ lửng giữa không trung bị hắn hất văng ra xa, rơi xuống mặt đất, trượt dài vài thước, phun ra một ngụm máu tươi.

“Trong cung còn đang xảy ra hỏa hoạn, nữ nhân này vẫn còn múa may, thật phiền lòng quá!” Hắn phất tay áo, sải bước đi “Người đâu theo bốn cung đến đó xem thử”

“Thái tử!” Tề Tầm Ý đứng lên “Thánh thọ bệ hạ, theo như quy định của Thái Uyên ta, phận làm con phải phụng dưỡng bên cạnh, huynh là Thái tử, không thể phá lệ này được, nên để đệ đi!”

“Tam đệ” Thái tử nhìn hắn ôn hòa cười “Chuyện gấp phải tòng quyền, phụ hoàng sẽ không trách ta. Có điều đệ nhắc ta cũng nhớ, nếu ta rời khỏi, đệ lớn nhất ở đây, chư đệ và chất tử phải phiền đệ trông nom rồi”

Hắn nói xong không đợi Tề Tầm Ý còn dương sắc mặt xanh mét trả lời, vội vã bước xuống bậc thang đi như bay trong vòng bảo vệ của thị vệ Đông Cung.

Tề Tầm Ý ngậy người trong thủy đình, mộ hồi sau mới nháy mắt ra hiệu với người phía bên ngoài, lập tức có người đi báo cho Yến Liệt và Phương Minh Hà.

Tề Tầm Ý suy nghĩ miên man, lo lắng không dứt. Hắn có nằm mơ cũng không thể ngờ rằng, chiếc bẫy đã được hắn cất công bày bố tỉ mỉ, lại bị phá hỏng bởi một trận hỏa hoạn. Trận hỏa hoạn này đã kinh động đến Thái tử, khiến Thái tử đột nhiên thoát khỏi cái chết gần kề gang tấc.

Hắn đang phiền não, chợt có một thị vệ thân tín tiến vào, kề vào tai hắn nói vài câu.

Ánh mắt Tề Tầm Ý chợt lóe sáng, hắn xoay người lại, miễn cưỡng nói, “Ta đi thay y phục, các đệ đệ cứ tự nhiên” Rồi vội vã đi mất.

Hắn đi về hướng Thiên điện sau cung Càn An, bốn phía có trọng binh canh gác, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Tề Tầm Ý bước nhanh vào điện, cửa lớn sau lưng hắn lập tức đóng lại, trong điện vô cùng tĩnh mịch, không ai có thể bước vào nơi vô cùng bí ẩn này của hắn.

Hắn dừng lại trước một gian phòng yên tĩnh, cố ý ho một tiếng.

Bên trong phòng, chàng trai đang chấp tay xem bức thư họa trên tường quay đầu lại mỉm cười. Tuy trên mặt đeo mặt nạ, nhưng ánh sáng trong mắt vẫn sáng ngời như trăng soi suối ngọc, sâu hun hút thăm thẳm như hồ nước không thấy đáy.

Cùng canh giờ, giờ Dậu hai khắc.

Trong khoảnh khắc chàng trai đeo mặt nạ trong Thiên điện quay người mỉm cười với Tề Tầm Ý, trong một căn phòng nhỏ phía sau tấm bình phong trong Thiên điện, có một cánh cửa từ từ khê hở ra. Liền sau đó một ánh mắt sáng như ánh chớp nhô lên từ dưới nền đất, lóng lánh tựa như một giọt thủy ngân¹.

*Chú thích:

1. Thủy ngân: Là một nguyên tố hóa học trong bảng tuần hoàn có kí hiệu Hg, dạng lỏng có ánh bạc

Ánh mắt lóng lánh như giọt thủy ngân ấy quét khắp nơi một vòng, rồi một cái đầu nho nhỏ trôi lên, người nào đó len lén nhảy ra, theo sau là một thiếu niên có sắc mặt tái nhợt lạnh lùng.

“Đây là đâu?” Đôi người Mạnh Phù Dao lão liên, tò mò quan sát khắp xung quanh.

Vân Ngán cau mày nhìn khắp phòng, hắn cũng đâu biết mật đạo Hoàng cung Thái Uyên đa số chỉ có một chiều, có thể đi vào mà không thể đi ra. Hai người ở trong mật đạo Tín Cung lồi ra một hồi, đường nào

cũng cảm thấy không đi được, duy chỉ có con đường đến nơi này là không hề có bất kì dấu hiệu gì nên Mạnh Phù Dao quyết chọn, bây giờ nhìn bố trí căn phòng này, hình như là hai người đã đi vào nội cung rồi.

Hắn đang đứng lặng thinh quan sát, chợt ra dấu cho Mạnh Phù Dao.

“Có người nói chuyện ở gần đây”

Cửa sổ phòng khép hờ, Vân Ngấn nhìn qua khe cửa hở đến gian phòng chính. Nơi đó bỗng hiện lên ánh sáng phản chiếu hai bóng người đang nói chuyện với nhau. Trong đó có một người mặc áo bào tay rộng, trông có vẻ phong lưu.

Người còn lại mặc trường bào đội mào vàng, chắc là Tề Tầm Ý, người kia.... Khóe miệng khẽ cong lộ ra một nụ cười nhạt nhưng lại chứa đậm sát mưu. Vân Ngấn nghĩ nhất định đây là kẻ núp sau lưng Tề Tầm Ý, giúp gã thực thi kế hoạch giết anh trai bất vua cha thoái vị?

Y ngoắt ngoắt tay, ý bảo Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn.

39. Chương 39: Lúc Nàng Gặp Lại

Typewriter : Lê Hải Anh

Nhưng Mạnh Phù Dao lại bất đắc dĩ xua tay từ chối, nói thật khê: “Bước chân ta nặng lắm, đừng để người khác nghe thấy.”

Vân Ngấn chau mày, hẳn nghĩ Tề vương đang ở chỗ này, bốn bề đều có thị vệ canh gác, làm sao có thể ra ngoài được bây giờ?

Mạnh Phù Dao xoa người, đưa lưng về phía tỉnh thất.

Trong tỉnh thất, chàng trai kia đang bình tĩnh nhìn chăm chú Tề Tầm Ý.

Ánh mắt y an tĩnh thờ ơ mà lại sâu xa vô ngần, rõ ràng là chẳng nói lời nào nhưng thần thái lại toát vẻ chí cao vô thượng khiến Tề Tầm Ý cảm thấy tinh thần hơi hoảng hốt, có chút chấn động trong lòng tính củi đầu hành lễ.

Thân tín phía sau gã khẽ húng hắng ho, khiến gã mới nhận ra suýt chút nữa mình đã làm chuyện không hợp thân phận. Đối phương chỉ là một tình báo của nước Vô Cực, há có thể nhận lễ của mình sao?

Lòng gã vừa nghi ngờ cảm giác quái dị vừa rồi của mình, vừa đưa tay mời khách, gã còn chưa kịp ngồi đã vội vã đi vào chủ đề chính: “... Mới vừa rồi thất bại, hẳn đã rời đi.”

“Ồ?” Chàng trai nhướn mày, “Vậy Vương gia sao vẫn ngồi đây?”

“Hả?” Tề Tầm Ý ngỡ ngàng, “Ta đã bố trí tốt ở ngoài cung, ta cảm thấy bây giờ ta nên ở bên cạnh Phụ hoàng...”

“Bố trí tốt?” Đối phương mỉm cười giấu cợt, “Chuyện thế gian như nước đang tuôn trào chợt rẽ hướng chỉ trong nháy mắt, không có chuyện gì nhất định không thể thay đổi được.”

“Chính tay hân đã cầm bức Tuyên Cơ đồ ngài đưa cho ta.” Tề Tầm Ý cau mày, “Tuy vũ cơ không ra tay thành công, nhưng độc trên tấm Tuyên Cơ đồ đã dính vào tay hân...”

Tề Tầm Ý còn chưa dứt lời thì ngạc nhiên dừng lại, bởi vì đối phương đã đứng lên.

Chàng trai khê cúi người, nhìn về phía Tề Tầm Ý, nhưng lời thốt ra tuyệt đối không chút ôn hòa: “Có hai lựa chọn, một là ta đi, ngài ở lại đón chờ thành công “nắm chắc” trong tay của ngài, sau đó có lẽ ta sẽ nể một phần giao tình, nhawtk xác giúp ngài. Hai là, bây giờ ta và ngài đi ngay, chạy thẳng đến cửa cung bắt lại Tề Viễn Kinh, chúng ta nhậ xác hân.”

Tề Tầm Ý nhìn vào đôi mắt thâm trầm tuyệt đẹp của chàng trai, trong đấy có sự kiên định, nắm bắt tất cả mọi việc khiến người ta không dám có một chút hoài nghi về lời nói ban nãy.

Tề Tầm Ý khẽ nghiêng răng, đứng lên nói “Đi!”

Hai người vội vã bước ra cửa, chàng trai đi sau gã một bước, bỗng nhiên khựng lại, nghiêng người nhìn căn phòng nhỏ bên trái một lúc.

Tề Tầm Ý bên cạnh vừa bước lên ngựa vừa gượng gạo cười hỏi “Chưa thỉnh giáo tiên sinh họ gì.”

“Tại hạ họ Nguyên.” Chàng trai thản nhiên đáp, vừa kéo cương vừa đột nhiên quay người lại nhìn trọng binh canh gác Thiên điện, nói: “Điện hạ, hãy đem theo những vệ sĩ thân tín tốt nhất của ngài. Chuyện đã đến mức độ này, cuối cùng hai bên cũng sẽ đụng độ một trận, hộ vệ bên cạnh ngài càng nhiều càng tốt.”

“Được.” Tề Tầm Ý lập tức truyền lệnh, tập hợp thị vệ lân cận và thủ vệ ở Thiên điện thành một đội, tháp tùng hai người rời đi.

“Ngự Lâm quân trong cung là thuộc hạ của Yến Liệt, toàn bộ đều nằm trong tay ta. Cho dù Thái tử vào Tín Cung cũng khó lòng bỏ trốn. Ta đã hạ lệnh Ngự Lâm quân bên ngoài Tín Cung, chỉ cần nhìn thấy Thái tử thì lập tức bắn chết!”

“Vậy sao?” Chàng trai mỉm cười, tay vừa khẽ búng, một con chim bồ câu từ trên cao cắm đầu rơi xuống bàn tay hắn, lòng bàn tay vừa xòe ra chim ở câu liền tung cánh bay lên, nhưng lại để lại một cuộn giấy nhỏ xíu xiu trong đó.

Mặt Tề Tầm Ý liền biến sắc, lập tức thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Vô công tiên sinh thật cao, may nhờ ngài đánh rơi chim bồ câu đưa truyền tin này...”

“Tề vương cho rằng chỉ có một con chim bồ câu truyền tin ra ngoài hay sao?” Trong lời nói nhàn nhạt lại mang đậm sự mỉa mai, “Ta và ngài đánh cuộc, ngay mới vừa rồi, chỉ sau một khắc khi Thái tử rời khỏi thủy đình, từ khắp bốn phương tám hướng của Hoàng cung này, tối thiểu đã bay ra vài chục con bồ câu đưa tin. Chỉ với một mình ta sẽ không bắn rơi hết được.”

“Hả!”

“Ta bảo ngài chờ nửa tháng, điều tra tất cả các thế lực xung quanh mình, tìm cơ hội bỏ cũ thay mới, sau khi thanh trừng xong, chuẩn bị kế sách thứ hai nếu ám sát thất bại. Tại sao ngài không nghe theo đề nghị của ta?” Chàng trai liếc xéo Tề Tầm Ý, nơi đáy mắt ánh lên vẻ khinh thường nhàn nhạt, “Người làm việc lớn sao có thể hấp tấp như vậy?”

“Người biết cái gì!” Tề Tầm Ý bị hắn trách lần thứ hai thì cảm thấy có chút xấu hổ. Gã tự nhận mình là người chiêu hiền đãi sĩ, nhưng kẻ sĩ trước mặt gã lại chẳng chừa chút sĩ diện nào cho mình, thật sự không biết trên dưới là gì! Cuối cùng cũng không chịu đựng nổi, tính khí kiêu căng của một vương hầu tôn quý bộc phát, “Người là một mưu sĩ áo vải, có giỏi lắm chỉ làm được chút trò thâm độc vặt vãnh, biết thế nào là thế cục của thời đại này chứ? Phụ hoàng bệnh nặng, Thái y lén nói cho ta biết người đang cố lết qua lễ sinh thần này. Nếu như người bằng hà, Thái tử sẽ thừa hưởng ngôi vị Hoàng đế. Nửa tháng ư? Đợi thêm nửa tháng nữa thì làm gì cũng chẳng kịp!”

Chàng trai im lặng, y bị Tề Tầm Ý quát một trận nhưng cũng không chút tức giận, ngược lại từ từ nảy sinh cảm giác thương hại.

Y liền khẽ khom người, mỉm cười nói:

“Thế thì, cứ làm theo ngài muốn.”

Giờ Dậu canh ba đã đến.

Hoàng thái tử mang theo hơn một nghìn thị vệ Đông cung, không chạy về hướng Tín Cung đang bốc cháy mà chạy thẳng đến cửa cung. Tại điện Chính Nghi cánh cửa cung không xa, hắn bị Vân Trì đầu băng như cái bánh chưng ngăn cản. Vân Trì dẫn Hoàng thái tử vào một nhánh mật đạo dưới Thiên điện cung Càn An, trực tiếp đưa Thái tử ra khỏi cung.

Mật đạo không có đánh dấu kia dưới Thiên điện cung Càn An, là đường duy nhất đi thông ra ngoài cung. Chỉ cần dời tấm bình phong đi, là sẽ hiện ra một nhánh mật đạo khác đi thẳng ra ngoài cung.

Nếu như Mạnh Phù Dao mà biết việc này, chỉ sợ là sẽ hối hận sao mình lại không găm cái bình đồng thau gây chuyện kia. Vân Tri vốn định chờ khi hai người cưỡng ép bức bách ông, thì sẽ hợp tình hợp lý nói ra điều bí mật này. Nhưng mà nàng lại ra tay quá ác, đập người ta đến bất tỉnh, kết quả là cơ hội trốn thoát vuột khỏi tầm tay, đường tắt không đi lại đi đường dài.

Cùng lúc đó, các nơi trong cung cũng thả bồ câu đưa tin. Song, khi những con chim bồ câu đưa tin kia vừa bay ra khỏi Hoàng cung, lập tức bị một nhóm hắc y nhân mai phục bên ngoài đồng loạt bắn chết.

Lúc này, Phương Minh Hà dẫn theo đại quân bị ngăn ngoài cửa thành, nôn nóng bất an mà chẳng làm gì được. Đường khi do dự, thỉnh thoảng nhìn thấy một luồng ánh sáng pháo hoa vút lên trời cao, rực rỡ chói lòa lung linh đủ mọi sắc màu giữa trời đêm tăm tối.

“Tề Vương đắc thủ rồi à?” Phương Minh Hà mừng rỡ, phát tay “Mặc kệ trả giá, tấn công!”

Trong căn phòng nhỏ bên trái Càn An Cung, Vân Ngấn thò đầu quan sát, nói với Mạnh Phù Dao: “Toàn bộ những thị vệ bên ngoài đã bỏ chạy hết, vừa may chúng ta có thể thoát ra ngoài. Ta muốn đuổi theo Thái tử, chắc là ngài ấy đã chạy thẳng đến cửa cung, xuất cung triệu tập Cẩm Vệ quân ở Kinh thành.”

“Ta ở lại trong cung, giả trang làm cung nữ rồi trà trộn rồi đi.” Mạnh Phù Dao ngồi phịch trên đất, lười biếng nói.

“Không được!” Vân Ngấn kéo nàng đứng lên, “Tề vương đa nghi, Phương Minh Hà tàn bạo, lỡ như bọn họ đắc thủ, nhất định sẽ tiến hành thanh trừng đẫm máu trong cung. Cô mất chân khí ở lại quá nguy hiểm, nên đuổi theo Thái tử cùng ta, đi theo ngài ấy sẽ an toàn hơn một chút.”

“Ồ.” Mạnh Phù Dao lười biếng nhồm dẩy.

Nhìn thần sắc nàng có vẻ mệt mỏi, Vân Ngấn nghĩ ngợi trong tích tắc rồi tháo ra một sợi đai lưng, cột một đầu vào cổ tay Mạnh Phù Dao, cột một đầu khác vào cổ tay mình.

“Huynh làm gì vậy?” Mạnh Phù Dao ngạc nhiên hỏi “Huynh không sợ hành động bất tiện à?”

“Kéo chặt ta, để ta bảo vệ cô.” Vân Ngấn đáp ngắn gọn.

Mạnh Phù Dao bật cười, một hồi lâu sau lại vô sỉ nói “Vậy lỡ nhe huynh chết đi, không phải ta sẽ bị huynh kéo chết chung à?”

Vân Ngấn im lặng, nàng dùng đao chặt đứt dây lưng, hít một hơi, cười nói “Được rồi, đi thôi!”

Giờ Dậu, canh ba.

Yến Liệt cứ đi qua đi lại trước Tam Trọng Môn, lão nhìn thấy lửa cháy trong cung nhưng không dám rời đi một bước. Lỡ như Thái tử xuất cung, lão phải ngăn cản tại chỗ này.

Tiếng vó ngựa văng đến trong đêm tối, trông mắt Yến Liệt co lại, tay giơ lên cao. Ngự Lâm quân giương cung cung, đao tuốt khỏi vỏ bày trận đón địch.

Dáng hình người đến dần dần hiện rõ trong bóng tối, là Tề vương – Tề Tầm Ý dẫn theo thị vệ.

Yến Liệt thở phào nhẹ nhõm, phát tay ra hiệu thị vệ mở cửa. Tề vương cầm chặt dây cương, ánh mắt lóe sáng, nhìn như bình tĩnh nhưng ngón tay xiết đến trắng bệch, ngựa dưới thân gã cũng đã cúi kính tỏ ra tiếng phì phò trong mũi.

Ngược lại, chàng trai bên cạnh gã lại nhàn hạ thong dong, tư thái phong lưu, khiến Yến Liệt bất giác ngược nhìn đến vài lần.

Cửa cung Tam Trọng Môn chậm rãi mở ra.

Ánh đèn màu đỏ nơi xa cũng bị cánh cửa kéo dẫn ra, soi xuống mặt đất tựa như một vùng máu tươi.

“Soẹt!”

Không biết ám tiễn bắn đèn từ đâu, khe khẽ xé rách màn đêm, tích tắc đã bắn đứt bàn đạp chân của tuần mã Tề Tầm Ý đang cười.

Tuần mã kinh hoàng giữa đầu hí dài. Tề Tầm Ý không kịp phòng bị liền ngã về phía sau, hấn cổ hết sức để giữ thăng bằng, thỉnh thoảng một bóng đen ngược gió lao đến, nhanh như ánh sáng xẹt trong đêm tối, xô gã xuống ngựa, ngay sau đó đưa tay túm gã định xách lên.

Nguyên Chiêu Hủ bên cạnh Tề Tầm Ý bất chợt nhấc tay, Tề Tầm Ý liền được kéo sang một bên, tránh khỏi bị người kia bắt.

Bóng đen quay đầu, ánh đuốc soi rõ đôi mắt sâu thẳm, chính là Vân Ngấn.

Một chiêu không đắc thủ, Vân Ngấn tức giận khe khẽ, xoay người lên ngựa, tay vừa kéo, một bóng dáng nhỏ nhắn theo đà sức mạnh của Vân Ngấn bay lên, đánh thẳng về phía chàng trai bên cạnh Tề Tầm Ý.

Thân hình của bóng đen vừa mới xuất hiện vô cùng yêu kiều xinh đẹp, lúc bay lên khăn đội đầu rơi xuống, mái tóc dài đen nhánh xỏa tung, mềm mại lóng lánh như một tấm lụa trong ánh đèn đỏ nhạt từ xa chiếu đến.

Người nàng còn đương giữa không trung thì cây chủy thủ trong lòng bàn tay đã trôi ra, sắc lạnh lóe sáng, hướng thẳng đến người ngồi trên ngựa.

“Xuống ngựa!”

Tiếng nàng quát khe vang lên, chàng trai ngồi trên ngựa đột nhiên ngược mắt, mỉm cười.

Người ở giữa không trung, kẻ đương ngồi trên ngựa.

Bốn mắt giao nhau.

Mắt nàng trong veo như ánh trăng tỏ trên chín tầng trời cao vợi vợi, mắt hấn thâm trầm như sông sâu chảy xiết tung hoành khắp đất rộng bao la.

Ánh trăng kia soi rọi sông sâu, sông núi đất trời như cùng xuống lên bản hòa âm vang dội, thanh âm vang vọng miên man trong trời đất và trong lòng người.

Giờ phút này.

Ánh đao chợt tắt.

Khoảnh khắc ấy, chàng trai bỗng nhiên mấp máy môi, nhưng lại không phát ra thanh âm.

“Phù Dao, biệt lai vô dạng?”

*Biệt lai vô dạng:

40. Chương 40: Nhất Tiểu Kinh Tâm

Typewriter : Lê Hải Anh

Biệt lai vô dạng.

Câu thăm hỏi không thốt ra tiếng lại như sấm chớp vang trong đáy lòng.

Mạnh Phù Dao đã từng tưởng tượng rất nhiều lần tình cảnh mình và Nguyên Chiêu Hủ gặp lại nhau. Có lẽ là trong một dịp lễ hội nào đó, có lẽ là ở yến tiệc hoành tráng nào đấy, có lẽ là ở nước của Nguyên Chiêu Hủ... Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh trước mắt này đây, nàng và Nguyên Chiêu Hủ gặp lại nhau trong đêm cung biến Thái Uyên. Mà lúc chạm mặt, Nguyên Chiêu Hủ đứng bên cạnh kẻ địch, còn nàng chỉ đao vào tim hấn.

Hấn bị chủy thủ của nàng chỉ ngay tim nhưng vẫn mỉm cười nhàn nhã, hơn nữa còn hỏi thăm thân thiết.

Mạnh Phù Dao đứng ở đầu ngựa, lộn ngược một vòng, chủy thủy trong tay nàng vẫn sáng, nhưng trái tim không hiểu vì sao lại mềm nhũn.

Nhất là, khi nàng đọc được khẩu hình ấy.

Nhất là, khi trong ngực Nguyên Chiêu Hủ đột ngột thò ra một cái đầu nhỏ trắng muốt, đôi mắt đen xú xiu xoay tròn, nhìn thấy ánh đao trên tay nàng thì nhanh như chớp bứt ra một sợi lông trắng, đưa lên đỡ.

Nó cho rằng lông trên đít nó là danh kiếm Can Tương, Mạc Tà* sao?

*Can Tương và Mạc Tà là tên của hai vợ chồng thợ rèn kiếm Trung Quốc cuối thời Xuân Thu ở nước Ngô. Can Tương, Mạc Tà được coi là những thợ rèn kiếm giỏi nhất thời Xuân Thu mà sản phẩm tiêu biểu là hai thanh kiếm Can Tương, Mạc Tà. Quá trình rèn gian khổ cùng độ sắc bén lạ thường của kiếm Can Tương và Mạc Tà đã được ghi lại trong sách vở và chúng trở thành tượng trưng cho những thanh kiếm sắc bén huyền thoại.

Mạnh Phù Dao chợt thấy buồn cười, nhưng chưa kịp cong môi thì lại chợt muốn bật khóc, kết quả là nàng không cười cũng chẳng khóc được, hắt xì một tiếng rồi thành linh ngã xuống.

Vừa ngã xuống, lòng nàng thầm kêu toi, dù thế nào bây giờ Nguyên Chiêu Hủ vẫn là trợ thủ của Tề Tầm Ý, mình cướp ngựa qua ải thất bại hiển nhiên Vân Ngấn sẽ không chịu chạy trốn một mình, nàng hại hấn rồi.

Nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp, làn da để lộ nơi cổ áo láng mịn như trường bào gấm của hấn, thoang thoang mùi hương kỳ lạ. Nơi tiếp xúc giữa hai cơ thể như bùng lên một ngọn lửa, tích tắc đã lan tỏa khắp toàn thân.

Ngọn lửa ấy bao phủ thân nàng, nhưng không nóng như thiêu như đốt mà ấm áp lạ thường, hư ảo kỳ lạ, toàn thân ấm áp thư giãn tựa như ngâm mình trong suối nóng. Hiếm nguy như chợt tắt, mệt mỏi vì cơn bão vất vả suốt đêm như chẳng còn nữa, thay vào đó là sự vỗ về dịu dàng, nhưng chỉ tích tắc lại bị phải đi nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng.

Hơi thở ấm áp của chàng trai phía sau khiến người ta như lạc vào mộng đẹp, hay như đang bồng bênh trên hồ nước biếc ngập tràn hương sen thơm ngát thanh tao, quyến rũ mị hoặc khôn cùng.

Môi của hấn cách nàng rất gần, gần đến mức lúc ngựa cử động thì môi hấn lướt khê qua vành tai nàng, ngứa đến tận tim. Hơi thở của hấn thoang qua trên mặt nàng, khê khàng nhẹ nhàng, ướt ướt như chuồn chuồn lướt nước. Lưng Mạnh Phù Dao cứng đờ chẳng nhúc nhích được, nhưng tay chân thì từ từ mềm nẫu rồi như hóa thành bông, thành sương, thành khói, thành tơ.

Khoảnh khắc này ngắn như đốm lửa chợt lóe, lại dài tựa ngàn năm.

Trong lúc hoảng hốt nàng nghe thấy tiếng hấn thì thầm bên tai, mang theo tiếng cười khe khẽ, nghe được tiếng cười ấy, nàng liền cảm thấy ngàn hoa bốn mùa đều nở rộ trong phút giây ngắn ngủi này.

“Ta thật sự muốn hôn nàng...”

Mạnh Phù Dao run rẩy, hoảng hốt nghĩ rằng, giọng nói của hấn có phải đã từng bị hạ cổ hay không nhỉ? Dù cho lời nói có đơn giản đến đâu, nhưng nếu như do hấn nói ra thì từng câu từng chữ đều như có móc vàng, móc thật nhẹ nhàng vào trái tim người nghe.

Nàng sờ mặt mình, hình như đang bốc cháy.

Hấn dừng lại một chút, rồi lại như luyện lưu như tiếc như hận nói tiếp:

“Đáng tiếc... Bây giờ không thể.”

Lời vừa dứt thì sau lưng nàng lập tức trống rỗng, suối nguồn ấm áp đột nhiên biến mất, khiến tim nàng như cũng trống vắng theo. Nàng quay đầu, nhìn thấy Nguyên Chiêu Hủ áo bào tay rộng nhẹ nhàng lui người về sau, nhảy xuống ngựa.

Hấn vừa tiếp đất thì liền xoay người như mây cuộn cuộn, cung đã trong tay.

Dây cung son đỏ, mũi tên đen sì, đầu tên lóe ra ánh sáng yếu ớt. Hấn cười khê, những ngón tay khê động, nhẹ nhàng linh hoạt lấp tên, kéo cong cung. Yển Liệt kinh hãi nhìn, Tề Tâm Ý bị vút xuống ngựa vừa kinh ngạc vừa giận dữ đuổi theo, tiếng bước chân rầm rập của thị vệ phía sau vắng đến vừa gần vừa rõ.

Mũi tên chỉ thẳng về phía Mạnh Phù Dao.

...

Mũi tên chẳng bao giờ đen sì rét lạnh hơn lúc này.

Mạnh Phù Dao bất chợt quay đầu, ngơ ngác nhìn mũi tên như mắt chim ưng dán chặt người nàng và chàng trai tôn quý đang ung dung kéo cong cung.

Giây phút này không khí như lắng đọng, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng đuốc cháy lách tách và tiếng hít thở đè nén vì hồi hộp. Trong ánh lửa đỏ bập bùng, cô gái xoay người lại nhìn, ánh mắt trong veo tinh khiết như tuyết đọng trên núi cao. Trong ánh mắt ấy hiện lên chút ngạc nhiên, chút nghi ngờ, chút rung động, khó hiểu... Như ẩn chứa nghìn câu vạn lời và tất cả tâm sự muốn nói ra lại chẳng thể nào nói được.

Ánh mắt phức tạp ấy không lời nói nào có thể diễn tả được, giống như búa tạ gõ vào đáy lòng. Nhất thời tất cả mọi người đều quên mất hành động.

Chỉ có chàng trai kia vẫn thản nhiên mỉm cười, chẳng chút xao động. Tay cầm cung vững vàng như núi, cung cong căng cứng vang tiếng kéo cót kết khe khê, nghe như tiếng lòng nỉ non ngàn lời tâm sự.

Tay hấn kéo cung cong về sau ánh chùng một tắc, mũi tên chực chờ lao thẳng về phía trước!

“Vút”

41. Chương 41: Sấm Chớp Chợt Đến

Typewriter : Lê Quyên

Tiếng tên nhọn xé gió kia chưa bao giờ khiến người ta tuyệt vọng như lúc này. Mũi tên chia cắt không gian, truy gió đuổi chớp bắn thẳng đến Mạnh Phù Dao.

“Ầm!”

Cũng lúc đó nơi cửa cung Nhất Trọng Môn chợt vang lên một tiếng nổ lớn, tiếng theo là tiếng reo hò như thủy triều ồa đến. Tướng lĩnh dẫn đầu giáp đen khăn vàng chính là Phương Minh Hà.

Tề Tâm Ý vui mừng khôn tả, hô to: “Minh Hà, người đã đến rồi!”

Phương Minh Hà cao giọng cười to, tiếng nói mang theo nội lực truyền đến từ xa: “Chúc mừng điện hạ đắc thủ.”

Nhưng Tề Tâm Ý khê ngơ ngàng khi nghe được lời này, còn chưa kịp đáp thì Phương Minh Hà đã cười nói: “Bọn thuộc hạ một đường đến đây giết thật sướng khoái!”

Cửa cung Nhất Trọng Môn cuối cùng cũng mở, cách xa nhau chừng gần một dặm, nhưng vẫn ngửi được mùi máu tươi dính trên áo giáp binh sĩ và sát khí ngất trời như giẫm đạp đầu người mà đến.

Có thể suy ra, mới vừa rồi, lúc đại quân Phương Minh Hà cho rằng Tề vương đắc thủ đã phá vỡ cửa thành, một đường giết bao nhiêu người, chém bao nhiêu đầu rơi xuống đất, đạp lên bao nhiêu thi thể, đốt cháy tan hoang bao nhiêu nơi, và đi qua biết bao nhiêu người bị thương than khóc.

Phương Minh Hà hớn hở, khát khao tương lai ốt đẹp phía trước, hấn sẽ trở thành trọng thần phò vua. Không chú ý đến sắc mặt đột biến của Tề Tâm Ý. Nguyên Chiêu Hủ bên cạnh mỉm cười lắc đầu.

Nhưng ánh mắt Nguyên Chiêu Hủ không hấn nhìn đại tướng quân trước mặt, mà đích thực hấn đang nhìn mũi tên bay vút về phía Mạnh Phù Dao.

Tên lao vun vút, xé gió gào thét trong không trung, đương khi sắp đến gần Mạnh Phù Dao thì đột ngột rẽ hướng. Mũi tên tự nhiên rơi xuống lạch cách một cách quái dị, bắn lên thân ngựa của Mạnh Phù Dao.

Tuần mã ăn đau giữa đầu hí dài, nhảy lên loạn xạ như nổi điên, phi nước đại một đường thẳng về phía trước.

Thân thể Mạnh Phù Dao không ngừng xóc nảy, nàng nghiêng răng kéo căng dây cương để không bị té xuống lưng ngựa. con ngựa lao nhanh kịch liệt, xóc nảy đến gân cốt toàn thân nàng như muốn rã rời. Mạnh Phù Dao cắn môi, gắng hết sức mình ngoái đầu lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ.

Nàng xoay đầu, tóc đen tản ra phát phơ như một dải lụa mềm màu mực, che đi một nửa khuôn mặt, giữa những sợi tóc tơ lòa xòa lộ ra ánh mắt đen nhánh, chứa chan muôn nghìn cảm xúc.

Ánh mắt ấy ngập nỗi bi thương, chỉ tích tắc đã vượt qua sóng người hỗn loạn, vượt qua rãnh trời, vượt qua Vong Xuyên, thẳng đến Bể Ngạn.

Trước mắt nàng là muôn vàn giáp sắt chói lóa, dồn dập như sóng xô, phía sau là thị vệ Tề vương truy đuổi, ào ào như lũ cuốn, ở giữa là Nguyên Chiêu Hủ đang đứng mỉm cười. Ông tay áo hấn phát phơ trong gió, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt phức tạp của Mạnh Phù Dao.

Hấn dùng nội công truyền âm vào tai nàng, giọng nói bình tĩnh như Thái sơn có sập xuống cũng chẳng hề biến sắc, chỉ thuộc về một mình hấn.

“Cẩn thận.”

Lòng nàng chấn động, ngay sau đó liền cảm thấy lại bị xóc nảy lên lần nữa.

Mũi tên kia vừa rồi đã rơi xuống đất giờ lại bật nảy lên, vô cùng chính xác đập vào thân ngựa. Tuần mã tức giận hí vang, cất cao vó chỏ Mạnh Phù Dao chạy cấp tốc ra ngoài như một tia chớp.

Mạnh Phù Dao như đang lênh đênh trên mặt biển, bấp bênh không tự chủ được, được ngựa chở một mạch đến Nhị Trọng Môn. Trước mắt nàng, có hơn nghìn thị vệ khôi giáp sáng lóa, xếp hàng nghiêm ngặt và Bùi Viên đang cầm liềm cười gằn, canh giữ trước cửa cung...

Một nỗi u ám dâng lên từ đáy lòng nàng – Ông trời ơi, như vậy làm sao con có thể xông ra ngoài được đây?

Nàng cố gượng quay đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ, ngay cả bản thân cũng chẳng hề biết, ánh mắt của mình bi thương đến dường nào.

Nguyên Chiêu Hủ nhượng mắt nhìn nàng chăm chăm, chỉ trong một chớp mắt hiểm nguy mà Mạnh Phù Dao xưa nay luôn kiên cường dũng cảm lại có ánh mắt như thế, khiến lòng hấn run lên thành tiếng, ý cười trên môi phai nhạt vài phần, nhưng ánh mắt lại đậm thêm vài phần dịu dàng, vài phần lưu luyến.

Nàng sợ không phải là cái chết...

Tuần mã chở Mạnh Phù Dao xông thẳng về phía trước, Tề vương phía sau gio tay phát, thị vệ liền định đuổi theo. Nguyên Chiêu Hủ bình thản nói: “Vương gia, xem ra Thái tử không có đi ra từ cửa cung rồi. Ở đây không cần nhiều người nữa.”

Sắc mặt Tề Tâm ý xanh mét, do dự. Nguyên Chiêu Hủ lại nói: “Ngài hãy dẫn người đi lùng bắt Thái Tử thì thỏa đáng hơn, còn ở nơi này... Tại hạ có thể san sẻ cho ngài.”

Tề Tâm Ý liếc nhìn hấn, cảm thấy người này không đáng tin lắm. Tuy nhiên, lúc này Phương Minh Hà phải dẫn binh, Yên gia và Bùi gia phải giữ cửa, lại không có người nào khác khả dụng. Gã nghĩ rằng, phần lớn binh lực của mình hôm nay đều canh giữ ở các cửa cung, chỉ hai kẻ còn con cũng chẳng làm được gì nên lập tức đồng ý. Gã dẫn người đi lục soát Hoàng cung, cũng vội vàng truyền tín hiệu báo Phương Minh Hà phái một đội quân, chặn lại tất cả các con đường đi đến doanh trại Cẩm Vệ quân.

“Như vậy, xin nhờ tiên sinh vui lòng bắt giữ hai kẻ nam nữ khả nghi này.”

Nguyên Chiêu Hủ cười, đáp: “Yên tâm!”

Tề Tâm Ý rời đi, Nguyên Chiêu Hủ chợt ngẩng đầu nhìn về phía thành lâu, mỉm cười phất tay, dẫn thị vệ “Đuổi theo” Mạnh Phù Dao.

Ở phía trước, Vân Ngấn bám chặt vào một bên thân ngựa, không ngừng gạt tay bay đến để bảo vệ Mạnh Phù Dao đang ở phía sau, hẩn nhìn đại quân phía sau từ từ đến gần và thị vệ đứng chắn nơi Nhị Trọng Môn dày đặc không một khe hở phía trước, tâm đáy lòng không khỏi bật lên tiếng thở dài tuyệt vọng.

... Thì ra, Thái tử không có đi ra từ cửa cung, là mình hại nàng. Bất kể thế nào đi nữa, cho dù có liều mạng, cũng nhất định phải bảo vệ nàng.

P phía trước mặt, Bùi tướng quân nhìn chăm chú đôi nam nữ đang xông đến. hai kẻ yếu ớt này, như hai chấm nhỏ xíu xíu giữa con đường dài và rộng, tựa như thiên quân vạn mã phía sau chỉ cần nhẹ nhàng vung tay là có thể bóp chết bọn họ. Bùi tướng quân và con gái yêu khinh miệt cười, nhưng cũng không lơ là thờ ơ, thỉnh thoảng phất tay.

“Vút!”

Một làn mưa tên bắn ra từ Nhị Trọng Môn, hóa thành một vòm mây đen kịt, gào thét như quỷ khóc giữa không trung, chỉ tích tắc đã từ trên cao trút xuống, nhắm thẳng vào đôi nam nữ lẻ loi giữa con đường dài và rộng.

Tuần mã kêu gào thảm thiết, thân hình dính đầy tên, tức thì ngã chết.

Vân Ngấn nhảy lên quát to, kiếm múa vun vút sáng lóa, ánh sáng tụ lại thành một bức tường tròn trĩnh, che chắn bảo vệ Mạnh Phù Dao bên trong. Hẩn hòa thành một cơn gió, lượn vòng quanh bức tường ấy, cơn gió này không lướt không cuốn, chỉ vây quanh người bên trong, tên bay đến đâu cũng đều chắn đỡ.

Yến Liệt giữ Tam Trọng Môn và Bùi tướng quân giữ Nhị Trọng Môn đều là danh gia võ học, thị lực vô cùng tốt. vừa nhìn đã thấy thiếu niên kia đang liều mạng, chiêu kiếm múa chắc chắn là Ngự Kiếm Thuật chí cao trong kiếm thuật, kiếm hóa thành khí, cứng như kim thiết. Hai người đều không khỏi kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng chốc liền nhếch môi cười lạnh lùng.

Ai cũng biết lấy chân khí điều khiển kiếm, nếu lâu dài sẽ dẫn đến mất mạng, nhẹ thì công lực giảm sút đến tàn phế, nặng thì mất hết công lực rồi chết.

Đáy mắt Yến Liệt ánh lên sự mỉa mai – Liều mạng như vậy, muốn chết à! Ông ta lạnh lùng cười, thờ ơ xoay đầu nhìn về hướng khác.

Thế nhưng lúc này, Vân Ngấn đâu còn nghĩ đến điều gì nữa, trong đầu hẩn chỉ còn sót lại một ý niệm: bảo vệ nàng! Nàng là do hẩn lôi xuống nước, hẩn không thể để mặc nàng bị vạn tên bắn chết ở cửa cung này!

Gió mạnh gào thét, trăng mờ nghiêng ngả, những mũi tên đen kìa bay vút đến đều bị gạt ra, rồi lại bay khắp bốn phương tám hướng, bắn thẳng lên trời cao, xé rách mây trời, xuyên thủng bầu trời, tạo thành muôn ngàn vì sao lấp lánh.

Ánh sao chiếu lên gương mặt như tuyết trắng của thiếu niên, răng trắng cắn chặt đôi môi đỏ tươi như máu.

Hẩn vung kiếm, múa kiếm, ngự kiếm... Cánh tay đau đến mất đi tri giác, tất cả đều không phải do ý thức quyết định, mà là dựa vào bản năng một cách máy móc.

Toàn bộ tâm tình hẩn đều đặt trên người Mạnh Phù Dao, hẩn chẳng màng đến bản thân mình. Một mũi tên bắn lên xiêu vẹo bay đến, cắm vào khe nơi xương vai hẩn, vừa động nhẹ đã đau thấu xương.

Mạnh Phù Dao vẫn được bảo vệ trong màn kiếm khí của hẩn tạo ra, lúc này bỗng ngẩng đầu. Sắc mặt nàng lúc này còn trắng hơn cả Vân Ngấn vài phần, ánh mắt xưa nay trong trẻo kiên cường, giờ phút này lại long lanh ướt ướt.

Vân Ngấn vừa cúi đầu, nhìn thấy cô gái luôn kiên cường kia, giây phút này đây đã óng ánh lệ nơi đáy mắt, tâm khe run run đau xót, dường như có một mũi tên đã bắn trúng tâm hẩn rồi.

Hẩn nghiêng rằng, không nhìn mặt Mạnh Phù Dao nữa, bỗng nhiên trở kiếm chém đứt mũi tên, máu tươi tung tóe đầy vai. Thế nhưng hẩn lại như hoàn toàn mất hết cảm giác, cơn gió vờn xung quanh bức tường

bằng kiếm khí hóa thành màu đỏ. Tựa như một tấm màn đỏ di động, che chắn hết tất cả sát thương và thương tổn cho người bên trong.

Song, dù hắn đã dốc hết toàn lực, cũng chỉ che chắn được mưa tên từ phía trước ập đến, không cách nào cản được truy binh đuổi đến từ phía sau. Trong lúc cấp bách, hắn quay người nhìn lại, thấy chàng trai kia đã dẫn theo thị vệ tiến đến gần kề, chỉ còn cách nhau vài bước. mà trước mắt, đội cung thủ đột ngột lùi về phía sau, một đội binh sĩ khác mặc cẩm y, bước vội lên ngồi quỳ ở phía trước, người người kê vai một cây súng dài đen nhánh, hòng súng đen ngòm lạnh lẽo, chỉ về phía hắn và Mạnh Phù Dao.

Đội súng lửa.

Vân Ngẩn nặng trĩu lòng, bất giác nhào tới phía trước, che chắn cho Mạnh Phù Dao.

Chuyện trước mắt hắn có thể làm, là lấy thân mình che chở cho nàng.

Lòng hắn vô cùng ảm đạm, nhưng ánh mắt lại kiên định như núi.

Nhưng mà, trong tích tắc ảm đạm ấy, đột nhiên trời cũng tối đi.

Vân Ngẩn cả kinh, cho rằng mình kiệt sức hoa mắt chóng mặt, chợt nghe trên đỉnh đầu có tiếng quát khê trầm mà mạnh mẽ, tựa như tiếng sấm vang vọng từ trời cao, ánh chớp mưa sa rền vang, tích tắc đã xuống đến nhân gian.

Vân Ngẩn ngẩn đầu lên, cảm thấy đỉnh đầu mình tối sầm, một cơn lốc đen đột nhiên ập xuống từ trên thành lâu, nhanh hơn gió bão, mang theo tiếng quát vọng đến ầm ầm, còn vang to hơn cả tiếng sấm

“Ta đến giết người!”

42. Chương 42: Bàn Về Ngực Trước Đám Đông

Typer : Lê Quyên

Tiếng quát to long trời lở đất khiến binh lính phía trước kinh hoảng, mũi súng đồng loạt run rẩy. Bàn tay người nọ vừa vung lên lập tức có hàng loạt viên đá bắn ra như hoa bay ngợp trời, gió thổi vang tiếng rào rạt, nhưng lại không hề bay vào mặt người nào. Đường khi binh lính còn đang ngạc nhiên, lại nhìn thấy những viên đá ấy lượn vòng gào thét bay đến chui vào nòng súng, phá hỏng nòng súng. Rất nhiều viên đá bay sâu vào tận bên trong, sức mạnh đến mức khiến nòng vỡ toang, nổ vang ầm ầm trên vai những binh sĩ nọ, máu thịt văng bễ bết tứ tung.

Người đó chẳng thèm nhìn những viên đá vỡ vụn văng ra, tung mình xoay giữa không trung, áo choàng đen xoay tròn sát đất. Thị vệ Tề vương phái sau Nguyên Chiêu Hủ lập tức ngã lăn ra kêu tên thảm thiết.

Nguyên Chiêu Hủ quát khê: “Khách đến từ phương nào?”

Hắn giờ chững chênh đón, chững phong chạm ầm vào nhau. Nguyên Chiêu Hủ như kém hơn hắn một chút, lùi về phía sau thỉnh thoảng. Mọi người thấy Nguyên Chiêu Hủ bất lợi cũng bị kinh sợ, nhất thời do dự không dám tiến lên.

Người nọ cười to, lúc này mới đáp: “Khách sát nhân, muốn đến thì đến!” Vừa tung mình đã rơi xuống trước mặt Mạnh Phù Dao, đưa tay kéo nàng vào người lúc nàng còn đang giãy dụa trên lưng ngựa, hắn giơ ngón tay lên, cười khê nói: “Cô gái, xin lỗi, trả lại chân khí cho nàng.”

Tiếng nói người nọ hùng hồn như lồng ngực căng tràn của hắn, thoang thoang mùi hương từng thơm mát nơi núi rừng hoang dã. Mạnh Phù Dao vừa nghe tiếng thì biết ngay Chiến Bắc Dã đã đến, thật ra không bị hắn kéo vào lồng ngực thì nàng cũng biết là hắn rồi. Ngoài trừ hắn ra, trên thế giới này có ai nói chuyện kiêu ngạo hơn thế chứ?

Cùng lúc đó, cả người nàng như được thả lỏng, cảm giác dây thừng buộc chặt được nói lỏng ra, chân khí từ từ dâng lên ở đan điền. Tâm tình cũng buông lỏng theo, sau khi vui mừng tột cùng thì lại tức giận tột độ, không nhịn được, xoay người đâm một cú vào mũi Chiến Bắc Dã.

Chiến Bắc Dã đầu gối đến cô gái này trở mặt nhanh hơn lật sách, lần này bị đánh đến chảy máu mũi, nhất thời mặt như nở hoa, lần này. Mạnh Phù Dao nhìn vẻ mặt nhếch nhếch của hắn không nhịn được cười to. Vừa mới cười thì đã tắt ngúm, sa sầm sắc mặt nhìn Vân Ngấn nửa người đâm máu, lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ đang ở phía sau.

Nguyên Chiêu Hủ ngược mắt mỉm cười với nàng, sau đó quay người lại, nhìn thấy khuôn mặt tàn khốc của Yến Liệt đã theo đến phía sau, hắn đột nhiên nghiêng người, làm như không chống đỡ được cường lực vừa rồi, ngã về phía Yến Liệt.

Yến Liệt đành phải giơ tay ra đỡ, hắn lại đột nhiên cười khê.

Nụ cười này rực rỡ vô cùng, tựa như trăng sao sáng trên trời cao, tạo nên ảo cảnh như mộng. Trong ảo cảnh có nước xanh cát trắng, sóng nước lặn tẩn phản chiếu sắc trời, lấp lánh muôn vàn ánh bạc.

Yến Liệt nhìn nụ cười lung linh ấy, cảm thấy ý thức trong đầu mình như cũng lâng lâng bồng bồng sóng nước, như mây bay sương mỏng, không còn là chính ông nữa.

Đột nhiên ông ta ngã xuống.

Thị vệ vội vàng chạy đến đỡ Yến Liệt, Nguyên Chiêu Hủ lách mình khỏi người ông ta, thản nhiên cười nói: “Ôi, đáng tiếc, hình như Đô úy trúng độc của khách sát nhân ban này.”

Vân Ngấn xông lên phía trước, Chiến Bắc Dã che chở Mạnh Phù Dao, ánh mắt của hắn rơi trên vai nàng, vết thương nơi đó vì cơn bão tố đường mà bị nứt ra, máu thấm đỏ thẫm.

Rồi hắn lại lướt nhìn xuống váy nàng, vết máu lấm tẩm nơi đó vô cùng chói mắt. Chiến Bắc Dã nhăn nhó cau mày, ánh mắt ảo não. Hắn suy nghĩ, móc ra một bình ngọc tinh xảo từ trong ngực, đưa tay xé y phục trên vai Mạnh Phù Dao.

Mạnh Phù Dao lập tức khàn giọng hét lớn: “Huynh làm gì vậy?”

Tay Chiến Bắc Dã đang giơ bỗng cứng đờ, Mạnh Phù Dao cướp lấy món đồ trong tay hắn trong chớp mắt, hung dữ nói: “Giờ là lúc nào mà huynh còn muốn băng bó vết thương cho ta? Đồ này ta lấy coi như là chấp nhận lời xon lỗi của huynh.”

Chiến Bắc Dã trở mặt nhìn nàng ngang ngược cướp đi bình Kim Sang được, đó là cực phẩm của nước khác cống nạp cho nước Thiên Sát, đến Hoàng tử cũng chẳng thể lấy nó bỏ vào ngực được. Hắn bắt đầu dĩ sờ sờ mũi mình, vừa sờ thì tay liền dính máu, hắn ngơ ngác nhìn bàn tay dính máu của mình, trong lòng bỗng chợt dâng lên cảm giác... hình như là hèn hạ.

Ôi, kể từ khi nhìn thấy cô gái này thì mọi chuyện của hắn có chút lộn xộn, chuyện nào chẳng ra chuyện chẳng ra chuyện nào cả, Chiến Bắc Dã hình như cũng không phải là Chiến Bắc Dã nữa.

Nhìn thấy Mạnh Phù Dao vẫn còn xoay đầu nhìn về phía sau, hắn tức giận nói: “Nàng nhìn cái gì?”

Mạnh Phù Dao lập tức đáp liên quan gì đến huynh.”

Khóe miệng hắn co giật, máu trong mũi hắn đã đóng lại, thoát nhìn quả thật hơi buồn cười, hắn giận dữ nói: “Không cần nhìn nữa, ta thừa nhận, mới vừa rồi đầu chưởng là ta và hắn cùng diễn cong hoàng(*)).

(*) Song Hoàng: một người trên sân khấu biểu diễn động tác, một người ở bên trong sân khấu hát hoặc nói.

Mạnh Phù Dao bĩu môi nói: “Cũng biết huynh đâu có thần kỳ như vậy chứ.” Nàng nhìn Nguyên Chiêu Hủ đã quay người đi, nhưng cánh tay chấp phía sau phát phát với nàng, chẳng hiểu là ý gì nữa.

Nàng chưa xét nghĩ thâm, người này thật sự không thể đoán được, tất cả hành động của người khác dường như đều nằm trong kế hoạch của hắn, đáng sợ vô cùng...

Suy nghĩ trong đầu còn chưa dứt, ba người đã vọt đến cửa cung Nhị Trọng Môn, lúc này tên bắn ra đã mất đi tác dụng, Bù tướng quân phát tay cao, các thị vệ nhất tề đồng loạt giương gương giáo lên rào rào, tiếng

Bùi Viện cười nói: “Các người xông đến đây thì sao? Năm trăm thị vệ nơi này không đủ bắt các người à? Còn có đại quân Phương tướng quân nữa đây...”

À nói đến đó thì chợt giật mình, cha con cùng đưa mắt nhìn nhau, bầy giờ mới nhớ đến tất cả chú ý đã đặt trên đôi nam nữ này, không phát giác đội quân Phương Minh Hà đã khựng lại từ lâu.

Bùi Viện đột nhiên quay đầu, mở khe cửa cung nhìn ra ngoài, ả thấy hình như đại96 quân đang nổi loạn. Cửa cung Nhật Trọng Môn vốn đã được mở giờ tự nhiên đóng lại, nhất thời không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nơi này ả vừa quay đầu phân tâm, Chiến Bắc Dã từ phía sau thành linh lướt nhanh về phía Bùi tướng quân. Bùi Viện sợ hãi vội vàng phóng tới để cứu cha mình, nhưng Chiến Bắc Dã chỉ giả vờ tấn công, đột nhiên quay người lại, ống tay áo vừa cuộn tròn đã liền đổi hướng, khiến Bùi Viện phóng tới vừa khéo rơi ngay vào tầm tay của Chiến Bắc Dã.

Hắn bóp chặt cổ họng Bùi Viện, cười to “Này, sao lần này người lại còn ngu hơn lần trước vậy?”

Bùi tướng quân đoán sai tình thế khiến con gái yêu bị bắt, giận đến mức lông mày cũng dựng lên. Vừa định thét to ra lệnh thị vệ giải cứu, thành linh một bóng đen như ma quỷ chợt vụt lóe sát người. Mạnh Phù Dao vung roi vun vút, nàng chỉ đứng tại chỗ, trái một roi, phải một roi chặn ông ta lại, roi đen xé gió hóa ra vô số ảo ảnh khiến người ta không phân biệt được đâu là hư đâu là thực, chỉ định liều mạng liều mạng liên tục né tránh. Bùi tướng quân càng tránh thì càng xa khỏi Bùi Viện.

Hàng mày Chiến Bắc Dã đã nhướng cao như kiếm ra khỏi vỏ, tiếng cười to vang vọng đến vài dặm ngoài cũng có thể nghe thấy, hắn vừa giữ chặt cổ họng Bùi Viện quyết kéo ả đi, vừa nói: “Thật xui xẻo! bọn vương thật không muốn chạm vào nữ nhân đã có chồng như người!”

Bùi Viện tức đến mức sắc mặt trắng bệch, gần như muốn ngất đi, buồn bã khấn khiết nhìn Bùi đại tướng quân. Thế nhưng roi trên tay Mạnh Phù Dao không ngừng lao đi vun vút, Bùi đại tướng quân vài lần muốn xông đến nhưng lại lực bất tòng tâm.

Mạnh Phù Dao vừa vung roi vau72 cười to: “Mở cửa! Mở cửa lớn một chút! Nếu không ngực của Quận chúa các người sẽ bị đè bẹp đấy!”

Hai chàng trai cùng ngoái đầu nhìn nhau, sắc mặt lập tức càng đen sì, cả hai đều cảm thấy cô gái Mạnh Phù Dao này không chỉ nói chuyện không chút kiêng kị mà còn rất ác độc. nơi cửa cung Thái Uyên, trước ngàn vạn binh lính, nàng trắng trợn luận đàm về ngực của Quận chúa còn chưa được gả, bảo sau này người ta làm sao làm người nữa đây?

Thật là... rất vô sỉ.

Tiếng cười trong trẻo của Mạnh Phù Dao truyền khắp mấy cánh cửa cung. Nguyên Chiêu Hủ chấp tay bỏ đi đột nhiên khựng lại, sau đó mỉm cười. lông mi dài của hắn rũ xuống, như màn sương mỏng che đi sự biến ảo thâm trầm trong ánh mắt.

Nguyên Bảo đại nhân trong lồng ngực hắn đột nhiên lộ đầu ra nhìn, kêu lên chít chít, ánh mắt cực kỳ khinh bỉ. Nguyên Chiêu Hủ cúi đầu nhìn xuống, lập tức hiểu được suy nghĩ trong đầu Nguyên Bảo đại nhân.

Hắn vô cùng đồng ý với suy nghĩ ấy của nó, gật đầu, như ngẫm thật lâu rồi bổ sung thêm: “Người nói rất đúng, thật ra thì ngực nàng rất nhỏ...”

43. Chương 43: Uy Hiếp Nơi Cửa Cung

Typewriter : ngoconguyen

Cửa cung Nhật Trọng Môn chậm rãi mở ra, ba cao thủ liên kết đoạt lại được tiên cơ1, năm trăm thị vệ cũng không cản được bước chân của bọn họ. Cửa cung Nhật Trọng Môn ở trước mặt như gần trong gang tấc.

*Chú thích:

1. Tiên cơ: ý chỉ việc nắm giữ Bùi Viện làm con tin

Nơi cuối con đường dài hơn trăm mét, một nghìn thị vệ đang canh giữ ở cửa cung cuối cùng này đã bày trận đón địch, nhưng do e ngại Quận chúa đang bị bắt giữ nên không ai dám bắn tên.

Không có cung tên uy hiếp, ba người thoải mái hơn nhiều, thậm chí tư thế bước đi của Mạnh Phù Dao như đang nơi sân vắng, nàng cầm roi lắc lư ung dung đi theo Chiến Bắc Dã.

Thật ra thì nàng hoàn toàn không muốn đi với tư thế như vậy, nhưng vì máu nơi vết thương trên đùi đã đông lại, dính chặt vào váy, mỗi cái bước chân đều đau như xé thịt. Mà bây giờ cũng không phải lúc có thể xử lý vết thương, nàng đành phải bước đi xiêu vẹo.

Mạnh Phù Dao không để ý đến vẻ mặt quái dị của Chiến vương gia, nàng nheo mắt nhìn Yến Kinh Trần vẻ mặt tái xanh đang canh giữ trước cửa cung, Yến Kinh Trần không nhìn bất kì ai, chỉ chăm chú nhìn nàng. Mạnh Phù Dao bĩu môi, nàng biết vóc dáng nàng yêu kiều, cho dù gương mặt đã dịch dung xấu xí cũng không thể gạt được người quen. Ví như Nguyên Chiêu Hủ, ví như Yến Kinh Trần.

“Hello” Nàng vẫy vẫy tay, “Yến tiểu hầu gia ta dắt chó lông xù của huynh đến đây, huynh định cảm ơn ta như thế nào?”

Sắc mặt Yến Kinh Trần lại trắng hơn vài phần, nhìn như thoa sương trong sắc đêm. Phong thái tao nhã ngày xưa không biết đã mất đi từ lúc nào rồi.

Thật lâu sau hắn mới nói “Muội thả Quận chúa đi!”

“Được ạ” Mạnh Phù Dao gật đầu “Huynh mở cửa đi”. Một hồi im lặng, thật lâu sau nữa Yến Kinh Trần lại nói “Muội ở lại thì ta sẽ thả bọn họ đi, nếu không, ta sẽ hạ lệnh vây công.”

*Chú thích

2. Vây công: bao vây tấn công.

Bùi Viện bỗng ngoảnh lại, kinh ngạc đến mức trông mắt như to hơn, cả người đột nhiên run nhè nhẹ, như chưa bao giờ nghĩ đến Yến Kinh Trần sẽ thốt ra những lời như vậy. Á như chiếc lá khô rụng rơi trong gió, bất lực rơi xuống đất.

Mạnh Phù Dao cũng trợn to mắt, há mồm, không khí lạnh như luồng vào từng kẽ răng. Thật là không có kinh hãi nhất, chỉ có kinh hãi hơn. Đề nghị lần trước đã chấn động lòng nàng rồi, lần này lại còn đưa ra đề nghị như thế trước mặt Bùi Viện.

Chiến Bắc Dã đã sớm giận tím mặt, ngón tay bóp cổ Bùi Viện vang lên răng rắc. Hắn cau mày trừng Yến Kinh Trần “Tên mặt trắng kia, bốn vương không cần nữ nhân hy sinh để chạy trốn, người dám giữ nàng lại, ta dám lấy mạng người.”

Vân Ngấn không nói gì cả, chỉ tiến lên một bước, che chắn Mạnh Phù Dao phía sau lưng mình.

Sắc mặt Yến Kinh Trần hơi biến ảo, chậm rãi liếc nhìn Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn. Nơi đáy mắt bỗng dâng lên một ngọn lửa hùng hực, đốt cháy khuôn mặt tao nhã trước nay của hắn thành một khuôn mặt dữ tợn. Ánh lửa trên đuốc lập lòe khiến khuôn mặt hắn cũng méo mó theo. Một lúc lâu sau, như đã hạ quyết tâm, hắn im lặng lui về phía sau, gơ bàn tay hướng về phía Chiến Bắc Dã bổ xuống.

Bùi Viện lập tức ới ra một ngụm máu tươi, Chiến Bắc Dã phất tay áo, cả giận nói “Ói thì ói không được để máu bắn của người dính lên người bốn vương”

Bùi tướng quân từ phía sau chạy tới, găm lên “Tiểu tử Yến gia, người”

“Nhạc phụ! Kinh Trần trấn giữ Nhất Trọng Môn, sự việc quan hệ trọng đại, không dám vì tư tình cá nhân làm nhỡ việc lớn” Yến Kinh Trần không nhìn về phía Bùi tướng quân, gân xanh nổi lên nơi quai hàm, ánh mắt đỏ bừng như sắc máu.

Mạnh Phù Dao nhìn vào Yến Kinh Trần nhắm vào Chiến Bắc Dã và Bùi Viện ra hiệu, như phớt lờ sự hiện diện của Bùi Viện, không khỏi khoanh tay cười khẩy.

Hơn nghìn lưỡi dao sắc bén chỉ về phía Chiến Bắc Dã và Vân Ngấn. Yến Kinh Trần tái mặt nhìn Mạnh Phù Dao nói “Muội qua đây”

Nàng thờ ơ, ngửa đầu nhìn trời. Yến Kinh Trần hít vào một hơi, hôm nay hắn canh giữ Nhất Trọng Môn, nhìn thấy trong cung có biến, đoán rằng Thái tử chắc đã thoát thân. Hắn biết cung biến tranh đoạt khó có được kết cục như mong đợi, mộng đẹp của hai nhà Bùi-Yến đã tan thành bọt nước. Lúc này nhìn chung Bùi Viện đã mất đi ý nghĩa, lại nhìn thấy Mạnh Phù Dao và Chiến Bắc Dã “Nàng nàng huynh huynh” khiến sự ghen tuông nơi đáy lòng hắn như muốn nổ tung. Trong tâm trạng tức giận, hắn quyết tâm mượn cơ hội này giữ lại Mạnh Phù Dao.

Giữ lại nàng, dù là trói lại cánh nàng, cũng tốt hơn nhìn nàng ngao du giang hồ, thoải mái cười trong lòng người khác.

Yến Kinh Trần nghiêng răng, thốt từng chữ qua kẽ răng.

“Muội qua đây! Nếu không ta liều chết nghìn người, cũng phải chém bọn họ thành thịt băm”

Mạnh Phù Dao xoay đầu, liếc mắt nhìn hắn một hồi, thản nhiên đáp “Ta tình nguyện làm thịt băm cùng với bọn họ, chỉ cần huynh nuốt trôi”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như tiếng chuông ngân, Vân Ngấn xoay đầu nhìn nàng với ánh mắt phức tạp, Chiến Bắc Dã thì ngửa đầu cười to “Tốt! Cô gái tốt! Ta quyết định cưới nàng”

Mạnh Phù Dao kinh ngạc, đầu óc người này làm từ gì nhỉ? Hắn biết nhà nàng ở đâu ư, năm nay nàng bao nhiêu tuổi à, cá tính thế nào sao, sở thích ra sao hả, cúp ngực bao nhiêu, ba là ai mẹ họ gì à? Tùy tiện đòi cưới nàng, đùa chắc?

Ngẫm nghĩ một chút, Mạnh Phù Dao quả quyết, đây đúng là lời nói đùa.

Nàng không biết khi tiếng cười to này truyền đến tai Nguyên Chiêu Hủ đang định ra khỏi cửa Nhất Trọng Môn, hắn vừa định nhảy lên lưng ngựa thì dừng lại, cúi đầu nói với Nguyên Bảo đại nhân trong lòng ngực mình “Này, có người muốn giành nữ nhân với ta kìa!”

Nguyên Bảo đại nhân giơ hai móng lên, ngụ ý rành rành: giành nữ nhân à, có phải Mạnh Phù Dao hay không, rất tốt, mau đưa cho hắn đi, tất cả đều vui vẻ ha ha ha.

Nguyên Chiêu Hủ khê nhướng mày “Người không cảm thấy như vậy ta rất mất mặt sao”

Nguyên Bảo đại nhân chít chít luôn miệng, vô cùng vui mừng, vừa ưỡn lồng ngực màu hồng phấn, vừa nhe cái răng nanh siêu lớn mà nó cho là rất đẹp ra.

Hàng mày Nguyên Chiêu Hủ nhướng cao cao, nhìn nó kì quái, hồi lâu sau mới nói “Xin lỗi, ta không có hứng thú với người”.

44. Chương 44: Ước Hẹn Tuyệt Thế

Typewriter : ngoconguyen

Tiếng cười to của Chiến Bắc Dã quanh quẩn ở mấy cánh cửa cung, sắc mặt Yến Kinh Trần đã xám ngắt từng tầng.

Hắn xiết chặt nắm tay, như muốn vắt cạn mồ hôi túa ra từ lòng bàn tay mình. Ngay cả gân xanh trên trán cũng nhảy thành thạch, trong mắt hiện lên những tia máu, ngang một đường dọc một đường như sợi dây thừng, muốn trói lại cô gái mình yêu nhưng đã để vụt mất.

Tuy nhiên, cô gái đối diện hắn lại ngửa mặt trông trời, chiếc cằm khắc họa những vòng cung nhỏ nhỏ kiên định trong ánh đuốc bập bùng. Chiến Bắc Dã phía sau nàng bĩu môi cười khẩy, ánh mắt Vân Ngấn lạnh lùng, nhưng chẳng ai liếc Yến Kinh Trần dù chỉ một cái

Chỉ có Bùi Viện, ả cứng đờ vịn tay Chiến Bắc Dã, nhìn chăm chăm vị hôn phu của mình với ánh mắt tức giận và tuyệt vọng.

Giữa rừng ả phát ra tiếng ken két khe khẽ, thanh âm vang lên trong thời khắc yên tĩnh đến ngột thở này, khi nghìn quân đã tuốt dao kiếm ra khỏi vỏ bày trận đón địch, khiến lòng người rét căm căm.

Yến Kinh Trần né tránh ánh mắt bi phẫn điên cuồng của Bùi Viện, khao khát tràn trề nhìn chăm chăm Mạnh Phù Dao. Tuy nhiên, rất lâu sau đó, nắm tay đang xiết chặt của hắn cũng từ từ buông lỏng.

Vết thương trong lòng bàn tay hình trăng lưỡi liềm, bị móng tay bầu vào lập tức thấm ra máu, lại bị mồ hôi pha loãng thành màu đỏ nhạt, từng giọt từng giọt thấm lặng rơi trên nền đá xanh rồi biến mất.

Nơi đây mắt hắn giấy lên quyết staam sống mái một trận, dù có máu chảy thành sông.

Một lúc lâu sau, hắn lạnh lùng ra lệnh “Giết...”

Chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng một tiếng nổ lớn vang lên ầm ầm chấn động bốn bề, như có vật nào đó đập vào cánh cửa cung bằng đồng thau kia, khiến cánh cửa chấn động.

Tiếng va chạm nặng nề nghe như tiếng của thân thể và vật thể đập vào nhau. Chỉ chốc lát sau trên tường đá xanh chảy xuống một dòng máu đỏ thẫm, quanh co uốn lượn như rắn bò, rồi từ từ chảy vào những khe cửa.

Tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn chăm chăm dòng máu dưới chân theo bản năng. Rõ ràng là không nhiều lắm, nhưng lại khiến cho những người nhìn thấy đều nảy sinh cảm giác lạnh lẽo. dường như có chuyện gì đó bất ngờ gì đó đã xảy ra, kinh hãi, dữ tợn, máu nóng tung tóe khắp nơi, tích tắc đã khiến mọi người như ngừng thở.

Mọi cặp mắt sáng quắc đều đổ dồn vào cửa cung trước mặt.

Một lát sau lại vang lên tiếng vang lớn, đồng thời cũng dậy lên tiếng reo hò và chém giết, mùi máu tanh nồng xông lên đến tận trời, màn sương màu hồng nhạt như giăng phủ khắp không trung, có tiếng người gào to:

“Kẻ cản ta phải chết”

Có người kêu thảm thiết:

“Á! Cấm vệ quân”

Tiếng người la, tiếng ngựa hí, tiếng kêu gào thảm thiết hòa cùng lửa cháy hừng hực. Khói đen và mùi máu tanh nồng vờn quanh cửa cung cao rộng, xộc vào trong mũi người bên trong cửa cung. Tiếng người bị hát văng đập vào cửa cung vang lên nặng nề, có thứ gì đó tứ tán khắp nơi, dường như là tứ chi của con người, bị bắn lên cao rồi rơi bình bịch xuống đất.

Có thể tưởng tượng được, ngày mai, trên mỗi cây đinh trên cánh cửa cung làm bằng đồng này đều dính đầy máu thịt, dùng máu tươi nhuộm đỏ để ghi nhớ đêm cung biến với cảnh chết chóc hỗn loạn và lửa ngập trời, viết thành trang sử đẫm máu của Hoàng triều Thái Uyên.

Giờ khắc này tình hình bên ngoài như nồi cháo sôi ừng ực, bên trong cửa lại yên ắng tiêu điều, không một tiếng động.

Thái tử không chỉ tránh được việc bị ám sát ở buổi thọ yến, còn an toàn xuất cung. Trước khi hoàng cung bị chiếm cứ, đã chạy đến Đại doanh Cấm Vệ quân, giẫm lên con đường máu mà đại quân Phương Minh Hà đã đi qua khi này, lại giết chóc một đường đến đây.

Trong không gian yên ắng chợt vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, Nguyễn Chiêu Hủ cưỡi ngựa quay lại, áo bào rộng bay phất phơ trong gió, trong tình thế cấp bách vẫn ung dung nhàn nhã, tiếng hắn không to nhưng truyền đến tai mọi người rất rõ ràng.

“Mở cửa”

“Người điên rồi” Yến Kinh Trần hoảng sợ quay đầu “Bây giờ mở cửa, chỉ có chết”

Nguyên Chiêu Hủ ngửa đầu cười nhạt, dây cương quẩn lại trên ngón tay, dáng vẻ hiên nhiên không dám đối đáp với Yến Kinh Trần. Chiến Bắc Dã đột nhiên cười to “Người không mở ra mới là kẻ điên, Tám vạn Cẩm Vệ quân thiện nghệ tập trung đấu với năm mươi vạn kinh quân không có phòng bị, ai đánh ai đây? Mở cửa cung ra, đưa chiến trường từ bên ngoài vào nội cung. Mặt trận nhỏ hẹp đông đúc, sẽ khiến cho sức mạnh của Cẩm Vệ quân không phát huy được tác dụng lại không nắm rõ được địa hình bằng thị vệ, lúc đó ai có thể đoán được tỉ lệ thắng thua như thế nào đây?”

Hắn quay đầu nhìn Nguyên Chiêu Hủ, mày rậm nhướng lên, “Người là nhân tài, bốn vương hi vọng một ngày nào đó có thể quyết chiến sa trường với người, đánh hăng say một trận !”

Nguyên Chiêu Hủ tán dương, đáp “Tâm nguyện ta cũng giống người”

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, trong không khí dường như vang lên tiếng rì rầm hư ảo, ánh chớp lượn lờ như du long uốn lượn thoát ẩn thoát hiện nơi chân trời, như có tiếng sấm rền trên trời cao, vang khắp tứ hải bất hoang.

Ước hẹn thiết huyết giữa hai nhân vật tuyệt thế đã định trước sẽ ảnh hưởng đến Năm châu Đại lục, lời ước hẹn tuyệt thế này đã được thiên tượng tán đồng.

Ánh mắt hừng hực chí khí ngất trời của hai người lại giao nhau lần nữa, sau đó lần lượt quay đầu bỏ đi đưa lưng về phía nhau. Chiến Bắc Dã cất tiếng cười dài, hàng mày đậm nét quật cường khí khái bất phàm. Một cái đầu trắng muốt béo tròn lại đột nhiên lộ ra từ ngực Nguyên Chiêu Hủ, chậm chạp bò lên vai hắn, ra sức vênh mông lên, dong đưa về phía kẻ cuồng vọng dám khiêu chiến chủ tử mình, xi hơi thả rắm.

.....

Cuối cùng cửa cung cũng mở ra ken kết.

Mạnh Phù Dao nhìn chằm chằm cánh cửa đang từ từ mở, cảm thấy số mạng mình quả thật rất may mắn. Rõ ràng nàng và Vân Ngấn ngọc ghéech đuổi theo Thái tử vốn không đi ra từ cửa cung, bắt cóc Tề Tầm Ý để thoát thân cũng bị Nguyên Chiêu Hủ phá hỏng, lại bị thị vệ Tam Trọng môn trùng trùng điệp điệp vây kín, dập tắt hết hy vọng thoát thân. Nhưng thật không ngờ, kì phong thổi lên, dị quân ủa đến. Việc nàng to gan đột cung cuối cùng cũng được hồi báo xứng đáng, cứu nàng một mạng.

Cửa cung mở ra, Chiến Bắc Dã liếc nhìn Bùi Viện đang bị mình bóp chặt cổ họng, cau mày nói “Ta thật muốn giết người, nhưng giết một nữ nhân không có năng lực phản kháng thế này... Bốn vương không làm được”

Hắn nhìn Vân Ngấn xin giúp đỡ, Vân Ngấn trừng mắt với hắn rồi quay đầu đi.

Chiến Bắc Dã vừa tức lại vừa buồn cười, nói “Nhưng bốn vương lại thấy, thật ra để người sống không bằng chết thì sẽ tốt hơn” Hắn buông tay, ném Bùi Viện ra ngoài. Thân thể Bùi Viện như một chiếc lá rụng, rơi giữa không trung, còn đang lơ lửng, đột nhiên Chiến Bắc Dã rút kiếm, kiếm quang chợt lóe.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi từ thanh kiếm xuyên qua vai Bùi Viện bắn lên mặt Yến Kinh Trần tiến lên đón ả theo bản năng.

Một chiếc lỗ tròn xoe hiện trên vai trái Bùi Viện, trong lỗ ấy hoàn toàn không còn máu thịt.

Xương tỳ bà của ả đã bị Chiến Bắc Dã đâm thủng.

“Lỗ thứ hai” Chiến Bắc Dã quát lên chơi tai, tóc đen lay động, ánh mắt sắc bén “Còn tám lỗ nữa”

Mạnh Phù Dao vô lương tâm không biết lời thề mười lỗ kia, cười hi hi khoanh tay nhìn nói “Ồi chào! Vương gia huynh thật thâm đáng”

Chiến vương gia giận đến sắc mặt đều đen sì.

45. Chương 45: Chạy Quáng Chạy Quàng

Typet : lekhanhly010793

Cửa cung mở ra, Mạnh Phù Dao lập tức hoảng hốt kêu “Á” lên. Ở kiếp trước, nàng chưa bao giờ tận mắt chứng kiến cảnh mười mấy vạn người hỗn chiến trên chiến trường. Hôm nay nhìn thấy, liền cảm giác sự tưởng tượng có mức giới hạn, thực tế mới là tàn khốc nhất.

Đầu người lô nhô đông nghịt đập vào mắt họ. Cung điện như núi, ánh trăng như nước soi bóng trên quảng trường thiên nhai rộng lớn. Xương chông cao như núi, máu lai láng như biển, nhấp nhô không ngừng. Cẩm Vệ quân áo vàng giáp đỏ vây chặt Kinh quân áo vàng giáp đen, tựa như hai con rắn lớn một đen một đỏ quấn lấy nhau. Những nơi hai con rắn ấy lướt qua, tiếng gào thét vang đến tận trời, máu nóng vút lên nhuộm đỏ trời cao.

Chiến Bắc Dã, Vân Ngấn vốn là cao thủ dày dặn kinh nghiệm chiến trường, nên chẳng kinh ngạc như Mạnh Phù Dao chỉ vừa trải qua chút việc đời, không thèm liếc nhìn, chỉ chăm chú bảo vệ nàng thoát ra khỏi nơi này. Ba người vừa đẩy những thi thể vướng víu, vừa hất bay những bộ phận cơ thể người từ trên trời rơi xuống, vừa thuận tay giết hết những kẻ hồ đồ dám cả gan xông lên. Chưa xông ra đến hai bước, toàn thân họ đã đầm máu tươi.

Trong lúc cấp bách, Mạnh Phù Dao quay đầu lại nhìn Nguyên Chiêu Hủ bên trong cửa cung. Hắn ngồi lặng yên trên lưng ngựa cao cao, không màng ngó đến trận đại chiến hỗn loạn ngoài cửa cung, chẳng thèm nhìn Ngự Lâm quân của Tề vương tập hợp phía sau, chỉ nhìn nàng chăm chú.

Áo bào trắng chìm trong bóng tối, tay áo rộng chõ theo ánh trăng bàng bạc và muôn ngàn vì sao lấp lánh cùng bông bành lay động, tựa như tay áo tiên nhân đang phất phơ giữa chín tầng trời. Tư thế nắm cương mỉm cười trong chiến trường đầm máu vẫn tao nhã tôn quý vô ngần.

Mạnh Phù Dao bị ai đó kéo về phía trước, cách hắn mỗi lúc một xa, nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt kia phiêu diêu như nhành liễu mỏng manh trong gió, dây dưa đong đưa, đong đưa dây dưa, dán chặt lưng nàng, khiến con tim nàng như cũng nóng lên, bỏng rát.

Nàng cắn môi, cảm thấy có chút phiền muộn, người này giúp người sao lại quá triệt để đến thế. Giờ này là lúc nào rồi sao vẫn không đi, còn ở lại giúp Tề Tầm Ý làm gì nữa? Nàng không oán hận hắn đứng ở phe đối địch mình – Lập trường chính trị không liên quan đến tình cảm cá nhân, đứng ở góc độ nào đó mà nói, nàng đã phá hỏng việc tốt của hắn.

Nàng há mồm, rất có kích động muốn kêu to hắn hãy mau chạy đi. Nhưng suy nghĩ thoáng chốc lại ảo não bỏ qua. Người như Nguyên Chiêu Hủ, mọi việc đều có chủ ý quyết đoán, không phải chỉ vì một lời nói của ai đó mà có thể thay đổi.

Mạnh Phù Dao khê thở dài, bất đắc dĩ phải quay đầu đi, khóe mắt bỗng liếc thấy cục bông gòn trắng muốt trong ngực Nguyên Chiêu Hủ chui ra, mừng rỡ bày dáng vẻ “đi vui về nhé, không tiễn đâu” với nàng.

Mạnh Phù Dao đen mặt, mắng to: “Con chuột chết giẫm!”

Chiến Bắc Dã lập tức trừng nàng: “Đang yên lành mắng người ta làm gì?”

“Ồ, huynh còn không bằng con chuột chết giẫm đó nữa đấy.” Cơn giận vô cớ của Mạnh Phù Dao tự dưng bốc lên cao, Chiến Bắc Dã xui xẻo kia ngạc nhiên nhìn nàng, không hiểu cô gái này uống nhầm thuốc lúc nào mà lại đi gây sự với cả con chuột.

Ba người xuyên qua quảng trường đang chém giết hỗn loạn mà chẳng hề bị thương. Nhìn thấy đã dần ra khỏi quảng trường, Mạnh Phù Dao thở một hơi dài, vừa định nói chuyện gì đấy thì Vân Ngấn bên cạnh thành linh tẻ xuống.

“Chết rồi! Độc phát!” Mạnh Phù Dao đưa tay ra đỡ hắn, nhìn thấy sắc mặt trắng ngần của Vân Ngấn tái nhợt thêm vài phần, ngay cả những mạch máu li ti trên trán cũng có thể nhìn thấy, màu da dưới hàng mi dày lại đậm đen, là triệu chứng khi độc phát tác.

Nàng bắt mạch, sau đó giao cho Chiến Bắc Dã: “Hắn vốn có thương tích nhưng vẫn luôn kiên trì chống đỡ, khi này ở trước cửa cung vì bảo vệ ta mà đã hao tổn gần hết khí lực, đã sớm suy yếu rồi, phải vội vàng cứu chữa mới được.”

“Đến dịch quán của ta đi, ở đó ta có thuốc trị thương thượng hạng.” Chiến Bắc Dã đỡ Vân Ngấn dậy, Mạnh Phù Dao gật gật đầu, đặt một viên thuốc vào tay Chiến Bắc Dã, bảo: “Cho hắn uống thuốc trước đã.”

Chiến Bắc Dã nhận lấy, mớm thuốc cho Vân Ngấn, mới vừa rồi quay đầu đi thì Mạnh Phù Dao đã nhảy vọt ra ngoài, chỉ mấy bước đã nhảy đến một ngõ hẻm bên phía Nam quảng trường, nàng trốn kiểu chạy quàng chạy quàng. Chiến Bắc Dã giận dữ quát lên: “Nàng là cô gái gian trá...” Vội vã công Vân Ngấn đuổi theo. Mạnh Phù Dao cũng không quay đầu lại, như một cơn gió lướt qua bên cạnh đám binh lính Kinh quân của Tề vương và Cẩm Vệ quân của Thái tử đang hỗn chiến trong con ngõ nhỏ, hô to: “Các huynh đệ, tướng quân truyền lệnh, tên hắc y nhân đuổi theo là một gian tế, ai bắt sống hắn thưởng vạn lượng Hoàng kim, ai giết chết hắn thưởng một lượng bạc trắng.”

Vàng làm hoa mắt người, dưới trọng thưởng tất có kẻ dũng, binh sĩ đánh đến chóng mặt u đầu đầu có nhận ra được vị “Tướng quân” này rốt cuộc là bên ta hay bên địch, theo bản năng liền vung đao xông lên, nhanh chóng chặn đầu ngõ. Ánh đao cong cong lóe sáng trong sắc đêm u tối, tranh giành nhau “Bắt sống gian tế.” Chiến Bắc Dã đuổi đến đầu ngõ thì bị bọn họ chặn lại, không khỏi giận dữ, áo bào vừa vén liền nhắc chân đá bôm bốp bay bảy tám người. Mọi người hoảng sợ vội vàng né tránh thành một con đường trống. Song, dù chỉ bị trì hoãn trong tích tắc, Mạnh Phù Dao cũng đã dùng khinh công sớm bay đi khá xa rồi. Chiến Bắc Dã ngờ ngác đứng ở đầu ngõ rất lâu, cả buổi sau mới oán hận quát lên: “Cô gái kia, nàng không trốn thoát đâu! Chân trời góc biển, bốn vương nhất định tìm được nàng!”

46. Chương 46: Ánh Sao Sáng Chói

Typewriter : lekhanhly010793

Mạnh Phù Dao tung mình nhảy lên cao rồi lại rơi xuống thấp, đập lên đỉnh đầu của Kinh quân và Cẩm Vệ quân đang loạn chiến với nhau, từ từ bỏ xa Yên Kinh phía sau lưng mình, Kinh quân dường như sau khi bị hoảng hốt thì lại trở nên mạnh mẽ, bắt đầu phản công và rút lui có trật tự.

Nàng nhìn trúng một ngõ hẻm vắng vẻ liền phóng vào đó, mới vừa lao vào thì cảm thấy ánh mắt hoa lên. Một bóng dáng như cá bơi lướt qua bên cạnh, nàng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt dài màu da trắng bệch. Người đó lướt đi rất nhanh, tựa như cá bơi, thoát cái đã lướt qua nàng. Mạnh Phù Dao liền giơ tay ra bắt lại, cười nói: “Phản đồ, chạy đi đâu?”

Người đó hốt hoảng quay đầu lại, quả nhiên là Diêu Tấn không có nghĩa khí đã vớt lại nàng ở trong ngôi miếu đổ nát ở thành Bắc trước đây. Lúc này, vẻ mặt hắn đang hoảng loạn, cả người bầm tím, không ngừng run rẩy như đang mắc bệnh sốt rét. Khi nhìn thấy Mạnh Phù Dao, thoát tiên thì hoảng sợ tới mức muốn co chân chạy, sau đó lại lộ ra sắc mặt vui mừng, khóc hu hu nói: “Bà cô à... Cứu ta, cứu ta!”

“Cứu người?” Mạnh Phù Dao liếc xéo hắn, “Để người lại phản bội ta một lần nữa à?”

“Đó là ta nhất thời hồ đồ.” Diêu Tấn gấp đến tận liên tục chấp tay cung kính “Mạnh cô nương, cô cứu ta đi, sau này ta nhất định quyết một lòng làm việc cho cô!”

“Xì, ta nghe mới tin người đó!” Nàng hất hất ra rồi bỏ đi, còn chưa kịp bước thì phía sau đã vang đến một hồi tiếng đình đình đình đình. Liền sau đó, một luồng sáng rực rỡ chói mắt cuốn đến, từ xa đã nghe thấy âm thanh như chuỗi thủy tinh thì nhau rơi xuống đất, mang theo chút đặc ý, chút kiên cường, chút tức giận nho nhỏ.

“Người còn muốn trốn đi đâu hả?”

Mạnh Phù Dao đá Diêu Tấn một cú bay đến sau góc rẽ trong ngõ hẻm, còn mình thì đứng chẵn ở đầu ngõ, tựa nghiêng vào tường, như cười như không. Quả nhiên tiếng đến người đến, Nhã Lan Châu tựa như một áng mây đủ mọi màu sắc ủa đến.

“Người đâu, người đâu, người đâu!”

Mạnh Phù Dao tựa người vào tường nhai cỏ, lười biếng đáp: “Cô nói tên hán tử mới chạy qua à, phía đằng trước không đủ nhân lực để đánh nhau nữa, nên bị kéo đi làm lính rồi.”

“Thật à?” Nhã Lan Châu nửa tin nửa ngờ tròn to mắt, bỗng nghiêng đầu nhìn nhìn Mạnh Phù Dao, nói “Này, cô quen quá.”

Mạnh Phù Dao nhỏ cọng cỏ ra, cười đáp “Đương nhiên rồi, ta là cô giáo của em gái của tình nhân của gian phu của đại tỷ của dì của biểu ca của cô cô của hàng xóm cô mà.”

Nhã Lan Châu mở to hai mắt, đếm ngón tay cẩn thận tính toán mối quan hệ phức tạp rắc rối này, ngẫm nghĩ một hồi rồi đột nhiên giận dữ, lông mày như đao nhỏ nhúng lên, quát: “Cô trêu tôi!” Lời còn chưa dứt thì đao đã chém đến.

Mạnh Phù Dao vừa nhấc tay, ba ngón tay như kích đâm vào huyết đạo lòng bàn tay của Nhã Lan Châu. Nhã Lan Châu vội rút tay về, nhưng Mạnh Phù Dao lại thay đổi thế tay nhanh như chớp, nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, chớp nhoáng ấn lên mạch môn của Nhã Lan Châu.

Mạnh Phù Dao cười nhẹ, nhấc tay ném nàng ta bay xa một vòng một trăm tám mươi độ, nhưng lúc rơi xuống đất lại chẳng té ngã, duy trì tư thế giờ tay bất động. Nàng cười hí mắt bước đến, gõ lên lỗ mũi xinh đẹp của nàng ta, lạnh lạnh nói: “Bé con, người là ta giấu, ta bắt nạt cô đó thì sao, tránh sang một bên đi.”

Mạnh Phù Dao cười ha ha, gọi Diêu Tấn: “Đi thôi!”

Diêu Tấn rút rìu ra, nhìn thấy công chúa tôn quý nước Phù Phong đang giờ một tay đứng bất động, hẳn hít vào một hơi khí lạnh, nhanh chóng vui vẻ chạy theo Mạnh Phù Dao. Hai người thừa dịp binh hoang mã loạn rời khỏi Kinh thành, chạy thật xa Mạnh Phù Dao mới hỏi: “Người làm chuyện gì đắc tội với cô ta?”

Diêu Tấn đau khổ đáp: “Không biết sao cô ta lại biết ta giỏi trộm cắp, muốn ta đi trộm đồ của Chiến Bắc Dã.”

Mạnh Phù Dao cười đến ôm bụng, một hồi lâu sau mới hỏi: “Có trộm được không?”

“Ta đâu có muốn chết đâu. Ta chết sống không chịu, liền bị cô ta đuổi giết.” Diêu Tấn tức giận đáp, chợt mỉm cười gian xảo, móc ra một vật gì đó từ trong ngực, lắc lắc trước mặt Mạnh Phù Dao, “Nhưng mà ta cũng không có thiệt thòi, bọn ta là trộm mà, đâu có đạo lý gặp cơ hội mà không vơ vét chứ.”

Ngọc bài xanh nhạt, quyền trượng Phù điêu tượng trưng cho trí tuệ và quyền lực. Chỉ khi nào nghiêng theo hướng ánh nắng một góc độ nhất định, mới có thể nhìn thấy hai chữ “Vô Cực”

Thông Hành Lệnh nước Vô Cực.

“Ồ, đồ tốt!” Mạnh Phù Dao nhang tay cướp lấy, vừa vỗ nó vào lòng bàn tay mình, vừa ngửa đầu trầm tư suy nghĩ thật lâu.

Sắc trời đã mờ sáng, tiếng hò hét nơi xa truyền đến giờ phút nào đã tắt, chỉ còn loáng thoáng tiếng rên rỉ thảm thiết. Không khí xung quanh nặng nề tiêu điều, gió mang theo mùi máu tanh nồng vẫn còn vương nặng sát khí, nhưng lúc phát bay tóc mai thiếu nữ thì lại rất đối dịu dàng, để lộ dung nhan đã bị tóc che khuất. Gương mặt cho dù đã được dịch dung, nhưng vẫn hiển hiện những đường nét thanh tú trời ban, như bởi vì sự dịu dàng mềm mại như một điệu múa của gió, mà những đường nét trên khuôn mặt nàng càng thêm yêu kiều mềm mại.

Có một nét đẹp tự nhiên do tạo hóa gom góp mà thành, vì thế mà được vạn vật luôn luôn ưu ái.

Nụ cười trên môi Mạnh Phù Dao lúc này có vài phần giống Nguyên Chiêu Hử, bình thành xa xăm, như dầu có phong ba bão táp gần kề cũng chẳng hề nao núng.

“Ta nói...” Nàng bỗng nhiên cắt lời, ánh mắt hướng về phía Đông Nam đại lục.

“Thái Uyên đã náo loạn thành vậy rồi, nên đi thì hơn. Nước Hiên Viên lại loạn, nước Thiên Sát thì ta đã nghĩ đến lúc đại hội Chấn Vũ hãy đi. Hôm nay có Thông Hành Lệnh này, chúng ta...”

“Đi nước Vô Cực đi.”

Hoàng triều Thái Uyên, ngày hai mươi ba tháng chín năm Thánh Đức mười tám, sau cuộc ám sát thất bại, “Loạn Yến Kinh” bùng nổ, Kinh thành Thái Uyên rơi vào trong máu lửa. Ba thế lực vũ trang lớn, Ngự Lâm quân, Kinh quân dưới trướng Tề vương và Cẩm Vệ quân dưới dưới Thái tử hỗn chiến với nhau quanh khắp Kinh thành. Trong vài ngày ngắn ngủi, đường phố Kinh thành đã chết hơn ngàn vạn thi thể, máu tươi tuôn trào nhuộm đỏ sông Ngự, vô số thi thể rơi xuống sông Ngự rất nhiều ngày sau vẫn không ngừng nổi lên.

Đây là một trận nội loạn kỳ lạ, vốn đã nắm chắc phần thắng trong tay, Kinh quân của Phương Minh Hà đang vây Hoàng cung đột nhiên lại bị bao vây bít bùng. Cẩm Vệ quân của Thái tử bủa vây Kinh quân đã đại sát một trận, gần như trong thoáng chốc đã lật chuyển thế cuộc. Song, lúc Thái tử sắp sửa hái gặt chiến thắng Kinh quân đột nhiên lại được một lực lượng thần bí chỉ huy và trợ giúp đánh bật lại Cẩm Vệ quân, thế cuộc lại trở nên cân bằng.

Trận chiến đánh nhanh chớp nhoáng, biến đổi khôn lường, bởi vì có sự tham gia của một thế lực khác và nhân tố bất ngờ ngoài dự tính. Kế hoạch cũng biến được bày bố tỉ mỉ lại bất ngờ trở thành loạn chiến, Chiến trường từ nội cung lan ra khắp cả Yến Kinh, đô thành huy hoàng bỗng chốc điêu tàn, sinh linh đồ thán.

Bởi vì việc truyền tin bị phong tỏa đến tột liệt, tin tức về cuộc đại chiến trong Kinh thành không thể truyền đến các địa phương khác, khiến cho quân đội Tề Tầm Ý mới có thể kịp thời rút lui về phương Bắc. Thái tử muốn bảo vệ Kinh đô và các vùng phụ cận nên không dám truy kích. Tề Tầm ý dẫn quân một mạch lên phương Bắc, thẳng tiến một đường, liên tục chiếm lấy vài tỉnh. Hai tháng sau, Tề Tầm ý xưng đế ở Cam Châu thuộc miền Bắc Thái Uyên, thành lập nước Thượng Uyên, lấy niên hiệu Trường An, cai quản năm tỉnh thành của Thái Uyên trước đây: Kiềm, An, Hoành, Cam, Định. Đến đây, chia tách Thái Uyên.

Trận mưa gió này đã kinh động bảy nước, nhân sĩ cao cấp bảy nước đều đồng loạt chuyển hướng, tập trung quan sát cuộc binh biến máu lửa ở Thái Uyên. Thật lâu sau đấy, mọi người phân tích thấy, người được hưởng lợi lớn nhất trong chuyện này không phải là Tề Tầm Ý, lại càng không phải Tề thái tử xui xẻo bị mất đi một phần lãnh thổ kia, là mà Thái tử Vô Cực. Hành động của vị Thái tử thần bí ấy, khiến tất cả mọi người luôn kinh hãi, không biết dùng lời nào để diễn tả về vị Thái tử Vô Cực ấy nữa.

Bởi vì, nơi Tề Tầm Ý chiếm đóng là vùng đất tiếp giáp giữa nước Vô Cực và Thái Uyên lẫn Hiên Viên. Nếu như nước Hiên Viên có dự định đánh lên Vô Cực phải mượn đường nơi đây. Mà hôm nay, vùng đất này đã thay đổi chủ nhân, Tề Tầm Ý và Nhiếp chính vương nước Hiên Viên lại từng có va chạm trước đây. Điều này nói rằng, nước Hiên Viên không thể nào mượn đường được.

Có người suy đoán, cuộc nội chiến Thái Uyên kỳ lạ vô cùng, có kẻ thứ ba nhúng tay hay không? Những người suy đoán đều đưa mắt nhìn về trung tâm Đại lục, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi.

Còn trên lãnh thổ nước Vô Cực, vị Thái tử Trưởng Tôn Vô Cực ấy một mình hưởng thụ thành quả đạt được, nhàn nhã lắng nghe muôn vạn suy đoán và chiêm ngưỡng muôn vàn biểu hiện của đông đảo thế nhân. Vô Cực Chính Ninh năm thứ mười lăm, Thái tử Vô Cực chiếu cáo thiên hạ, chúc mừng tân Hoàng thượng Tề Tầm ý lên ngôi, cũng hào phóng đặc biệt tặng bộ lạc Nam Khương – giao giới chưa xác định sở hữu của hai nước cho tân hoàng.

Tề Tầm ý mừng rỡ, cung kính nhận lấy. Lại có người mắt tinh tường mắng to hắn là kẻ ngu dốt: Đồ mà Trưởng Tôn Vô Cực cho có thể nhận lấy sao?

Lão Hoàng đế Thái Uyên xui xẻo sau khi nghe tin tức nội loạn liên cuồng lên, đi đời nhà ma vào rạng sáng ngày hai mươi tư tháng chín. Sau khi băng hà, thi thể Hoàng đế ở cung Càn An không ai trông coi. Tất cả Hoàng tử, đại thần, cung nhân đều bận rộn xếp hàng trộm của rồi chạy trốn. Đến hai tháng sau, sau khi tất cả mọi việc đều kết thúc, triều thần Thái Uyên mới nhớ đến lão Hoàng đế, lúc này mới phái người đi thu liệm thi thể, thi thể đã sớm rửa nát thành một đồng thịt thối. Hai mắt lão Hoàng đế rửa ra thành lỗ thủng trống rỗng như đang nhìn bầu trời, khóe miệng rửa ra chỉ còn hàm răng tựa như đang khê cười. Cười

thế gian này luôn luôn tham lam, tranh đoạt, vì thế mà dẫn đến cảnh một triều đại đang thịnh vượng lại bị diệt vong.

Có người cảm khái rằng, Tề vương rành rành đã chuẩn bị đầy đủ, nắm chắc muôn phần, cuối cùng lại không thể một trận giành lấy thiên hạ, mà còn rơi vào vùng đất hoang vắng, nghe theo sự sắp đặt của nước Vô Cực, làm vua bù nhìn. Có người kết luận rằng: có lẽ do thời vận hần không tốt, đưa ra dẫn chứng với lý lẽ hùng hồn “Người xem, sao trận hỏa hoạn kỳ lạ kia lại tự nhiên xảy ra ở Tín Cung, nếu không có trận lửa ấy, Thái tử đã sớm chết, làm sao còn có loạn Yến Kinh?”

Đúng vậy, chính trận hỏa hoạn lửa cao ngất trời ấy, là yếu tố quyết định dẫn đến việc Thái Uyên bị chia tách.

Không ai biết rằng, trận hỏa hoạn ấy là do chủ ý đột ngột tức thời của một cô nương. Chính sự can đảm vô hạn, bạo dạn, dám nghĩ dám làm ấy của cô gái này vào đêm hai mươi ba tháng chín năm Thánh Đức mười tám, đã soi rõ tương lai mở tối của Thái Uyên.

Ngay cả Mạnh Phù Dao lúc này cũng đâu biết, tuy bây giờ nàng chỉ là một nhân vật nhỏ, không cẩn thận sẽ bị người khác bóp chết, nhưng mỗi bước đi của nàng đều bước vào vùng tâm xoáy chính trị của bảy quốc gia. Trang trọng trong cuốn lịch sử bảy nước đang đợi nàng múa bút. Những âm mưu, tranh đoạt quyền lực, sát phạt truyền kỳ đang đợi nàng đến biên soạn, không ai khác có thể thay thế.

Mùa đông năm Thánh Đức mười tám, Mạnh Phù Dao cướp đường tháo chạy, chui vào nước Vô Cực, lánh giềng của nước Thái Uyên.

Không bao lâu sau khi nàng tiến vào lãnh thổ nước Vô Cực, nhóm Thái phó nước Vô Cực cũng về đến.

Sao sáng mọc lên tại trung tâm Đại lục Năm châu, câu chuyện về nàng và hần giờ phút này cuối cùng cũng mở đầu.

Mà hành trình xa hơn nữa, giờ cũng mới bắt đầu.

HẾT QUYỂN I

Nắm tay nàng xây nghiệp bá nghìn thu

Biển cả mệnh mong sông dài núi rộng

Vó ngựa dặm trường máu nhuộm đỏ hoàng hôn

Đất trời này như là của đôi ta.

Gió mưa mịt mù đường dài muôn dặm

Ánh trăng mờ soi bóng nền cát lạnh

Trái tim cô đơn bỗng rung động lạ kì

Tình cảm này ai có hiểu chẳng ai.

Sống chết bên nhau trên dặm đường dài

Nắm tay chàng cùng vượt qua gian khó

Vó ngựa dặm trường máu nhuộm đỏ hoàng hôn

Đất trời này như là của đôi ta.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-dao-hoang-hau>